

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
Faculty of Humanities and Social Science

HUSO

Journal of Humanities and Social Sciences
Volume 5 Issue 1 (January-June 2021)

ISSN : 2586-9450 (Print)

ISSN : 2697-4290 (Online)

ปีที่ 5 ฉบับที่ 1 (มกราคม - มิถุนายน 2564)

วารสารวิชาการมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
Faculty of Humanities and Social Science

HUSO

Journal of Humanities and Social Sciences
Volume 5 Issue 1 (January-June 2021)

ISSN : 2586-9450 (Print)

ISSN : 2697-4290 (Online)

ปีที่ 5 ฉบับที่ 1 (มกราคม - มิถุนายน 2564)

วารสารวิชาการมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

วารสารวิชาการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
ปีที่ 5 ฉบับที่ 1 มกราคม-มิถุนายน 2564

HUSO Journal of Humanities and Social Sciences
Vol. 5 No. 1 January-June 2021

ISSN : 2586-9450 (Print)
2697-4290 (Online)

ปีที่พิมพ์ : มิถุนายน 2564

Year : June 2021

พิมพ์ที่ : อนุรักษ์ ก้อปปี
9 ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน
กรุงเทพมหานคร 10220

HUSO Journal of Humanities and Social Sciences

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

รายละเอียดทั่วไป

วารสารวิชาการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร เป็นวารสารที่นำเสนอบทความวิจัย บทความวิชาการ และบทพิจารณาหนังสือ (Book Review) จากคณาจารย์ นักวิชาการ นักวิจัย และนักศึกษาเกี่ยวกับสหวิทยาการ ด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ วารสารวิชาการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ใช้การกลั่นกรองบทความก่อนลงตีพิมพ์แบบผู้พิจารณาไม่ทราบชื่อผู้แต่ง และผู้แต่งไม่ทราบชื่อผู้พิจารณา (Double-blind Peer Review) โดยแต่ละบทความต้องผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิ 2 ท่าน วารสารวิชาการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร จัดพิมพ์ปีละ 2 ฉบับ (ม.ค.-มิ.ย. และ ก.ค.-ธ.ค.)

วัตถุประสงค์

1. เพื่อส่งเสริมและเผยแพร่ผลงานทางวิชาการหรือผลงานวิจัยที่มีคุณภาพในสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
2. เพื่อเป็นสื่อกลางแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ในสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์กับเครือข่ายทางวิชาการทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัย
3. เพื่อเป็นแหล่งข้อมูลสำหรับบริการวิชาการในสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
4. เพื่อเป็นการเผยแพร่ ประชาสัมพันธ์คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

ข้อความและบทความในวารสารฉบับนี้เป็นแนวความคิดของผู้เขียน การตีพิมพ์บทความเข้าเป็นความรับผิดชอบของผู้เขียน ไม่ใช่ความคิดเห็นและความรับผิดชอบของคณะผู้จัดทำ บรรณาธิการ กองบรรณาธิการ และมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
Faculty of Humanities and Social Sciences

วารสารวิชาการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
HUSO Journal of Humanities and Social Sciences
ปีที่ 5 ฉบับที่ 1 (มกราคม-มิถุนายน 2564)
ISSN : 2586-9450 (Print) ISSN : 2697-4290 (Online)

เจ้าของ	วารสารวิชาการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์ ดร.เป็รื่อง กิจรัตน์ภร
บรรณาธิการบริหาร	รองศาสตราจารย์ ดร.วัชรินทร์ อินทพรหม
บรรณาธิการประจำฉบับ	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พัชรี กล่อมเมือง
กองบรรณาธิการ	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ณัฐพร ยวงเงิน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วณิษา ศิริวรสกุล ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรรณพร บุญญาสถิตย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พลยมณ สีนห้ง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ธีรดา นุ่มเจริญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ขจิตพรรณ อมรปาน อาจารย์ ดร.อุมาพร ยุวชิต อาจารย์ ดร.เกศนี คุ่มสุวรรณ อาจารย์ศุภินันท์การย์ ระวังวงศา อาจารย์ศศิวิมล พลายชุม อาจารย์ณัฐธา เกิดทรัพย์ อาจารย์จิราพร เนตรสมบัติผล อาจารย์กิตติศักดิ์ คงพูน อาจารย์อวยพร แสงคำ

ผู้ทรงคุณวุฒิภายใน

รองศาสตราจารย์ ดร.ประจักษ์ ไม้เจริญ
รองศาสตราจารย์ ดร.อำพล บุญตาสาร
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อักษร สวัสดิ์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เสวียน เจนเขว่า
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ณัฐดนัย สุภัทรากุล
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิษยานนทร์ สุทธิโส
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อรุณ ไชยนิติย์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนะศึก วิเศษชัย
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เมธี ทรัพย์ประสพโชค
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ภัสชา น้อยสะอาด
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ปิ่นณณ์ ธนัทพรพรรัตน์
อาจารย์ ดร.ศิรดา เทียนขาว
อาจารย์เดชา ชาติวรรณ

ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก

ศาสตราจารย์ ดร.บุญทัน ดอกไธสง
ศาสตราจารย์ ดร.จำนงค์ อติวัฒนสิทธิ์
ศาสตราจารย์ ดร.ชัยยงค์ พรหมวงศ์
ศาสตราจารย์ ดร.โกวิทย์ พวงงาม
ศาสตราจารย์ ดร.พระมหาบุญเลิศ อนทปัญญา
ศาสตราจารย์ ดร.สมบุญ สุกสำราญ
ศาสตราจารย์ ดร.วัชร งามจิตรเจริญ
Professor Dr.Kinnarry Thakkar
Associate Prof.Dr. Walmilk Sarawade
รองศาสตราจารย์ ดร.วัลลภ รัฐนัตรานนท์
รองศาสตราจารย์ ดร.พิมลวรรณ ประเสริฐวงศ์ เรพเพอร์
รองศาสตราจารย์ ดร.ธรรภัทร ปัจฉิมม
รองศาสตราจารย์ ดร.สมพร พุทธาพิทักษ์ผล

รองศาสตราจารย์ ดร.สุทินันท์ พรหมสุวรรณ
รองศาสตราจารย์ ดร.รัตน์ะ ปัญญาภา
รองศาสตราจารย์ ดร.ศิโรตม์ ภาคสุวรรณ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วัลลภ พิริยวรรณ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไชยวัฒน์ เผือกคง
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อภิรักษ์ณ เกษมผลกุล
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เกวลี เพชราทิพย์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นนท์ณธิ์ ดุลยทวีสิทธิ์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปราณี โชคขจิตสัมพันธ์
Dr.John Sterling Forssen Smith
ดร.ศิริกัญญา ศิริกัญนันท์
ดร.ฐิติภา คุประเสริฐ
ดร.พวงพญา สิทธิจันทร์
นายศุภโชค มณีมัย
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พัลลภมน สิ้นหน่ง
อาจารย์ณัฐฐา เกิดทรัพย์
ณภัทร ก้อปปี
ณภัทร ก้อปปี
9 ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน
กรุงเทพมหานคร 10220

ประสานงาน
พิสูจน์อักษร

ออกแบบ/จัดทำรูปเล่ม
พิมพ์ที่

สารบัญ

	หน้า
บทบรรณาธิการ	1
พัชรี กล่อมเมือง	
บทความวิจัย	5
การศึกษาและวิเคราะห์นโยบายเส้นทางสายไหมทางทะเล	7
ศตวรรษที่ 21 ในมิติการเผยแพร่วัฒนธรรมผ่านสถาบันขงจื้อ	
เส้นทางสายไหมทางทะเล : ประเทศไทย	
กาญจนา สกุลเพชรอร่าม และ ชลธิ์ เสมอเชื้อ	
สื่อออนไลน์ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกการท่องเที่ยวเชิง	37
อาหารในประเทศไทย	
ศุศราภรณ์ แต่งตั้งลำ	
แนวทางการพัฒนาชุมชนภายใต้การบริหารตามหลักธรรมาภิบาล	57
ของสำนักงานเขตคลองสามวา กรุงเทพมหานคร	
เกษม การะมัต และณัฐฐา เกิดทรัพย์	
THE APPLICATION OF RADICAL-BASED APPROACH	83
IN WRITING CHINESE CHARACTERS OF GRADE 7 THAI	
STUDENTS	
XinghongYang and Nipaporn Chalermnirundorn	
บทวิจารณ์หนังสือ	113
The War of Life & Love (สงครามชีวิตและความรัก)	115
ยงยุทธ ขำคง	
การวิเคราะห์แบบหัตถ์อ่าน ก ข ก กา ของพระยาผดุงวิทยาเสริม	131
ภาสพงศ์ ผิวพอใช้ และ นิชกานต์ กาญจนภา	

บทบรรณาธิการ

บทบรรณาธิการ

วารสารวิชาการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ฉบับนี้เป็น ปีที่ 5 ฉบับที่ 1 มกราคม-มิถุนายน 2564 มีวัตถุประสงค์เพื่อเผยแพร่บทความวิจัย บทความวิชาการ และบทความวิจารณ์หนังสือทางด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และเป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยนความรู้ ข้อค้นพบข้อคิดเห็นทางวิชาการและวิจัยแก่นักวิชาการ อาจารย์ นักศึกษา นักวิจัย ตลอดจนบุคคลทั่วไปทั้งชาวไทยและต่างประเทศที่มีความสนใจด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ วารสารฉบับนี้ประกอบด้วยบทความจำนวน 6 บทความ จำแนกเป็นบทความวิจัยทางด้านมนุษยศาสตร์จำนวน 1 เรื่อง และด้านสังคมศาสตร์ จำนวน 3 เรื่อง และสุดท้ายเป็นบทวิจารณ์หนังสือ จำนวน 2 เรื่อง บทความทั้งหมดล้วนเป็นบทความที่น่าสนใจ นำเสนอข้อค้นพบใหม่ๆ และสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับศาสตร์ที่เกี่ยวข้องได้ทั้งนี้ผู้สนใจสามารถติดตามอ่านบทความของวารสารได้ทั้งฉบับตีพิมพ์ และฉบับออนไลน์ วารสารฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความอนุเคราะห์จากหลายฝ่าย ประกอบด้วย บรรณาธิการบริหาร กองบรรณาธิการ ผู้ทรงคุณวุฒิภายในและภายนอก ที่กรุณาพิจารณาแก้ไขปรับปรุงบทความให้มีความสมบูรณ์ และมีคุณภาพอีกทั้งขอขอบพระคุณเจ้าของบทความทุกท่านที่ให้ความสนใจ และส่งบทความเพื่อตีพิมพ์ในวารสารฯ กองบรรณาธิการขอเชิญผู้สนใจทุกท่านร่วมส่ง บทความวิจัย และบทความวิชาการที่เกี่ยวข้องกับด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ เพื่อตีพิมพ์เผยแพร่โดยไม่มีค่าใช้จ่าย และหากท่านมีข้อเสนอแนะหรือต้องการทราบข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับวารสารฯสามารถติดต่อได้ที่ human.pnru.ac.th กองบรรณาธิการยินดีน้อมรับข้อเสนอแนะ เพื่อจกเป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงวารสารฯ ให้มีคุณภาพดียิ่งขึ้นไป

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พัชรี กล่อมเมือง
บรรณาธิการ

บทความวิจัย

การศึกษาและวิเคราะห์นโยบายเส้นทางสายไหมทางทะเล ศตวรรษที่ 21
ในมิติการเผยแพร่วัฒนธรรมผ่านสถาบันขงจื้อ
เส้นทางสายไหมทางทะเล : ประเทศไทย

Study and Analysis of 21st Century Silk Road Policy, in the
dimension of cultural dissemination. Publish through
the Confucius Institute by New Silk Road Thailand

กาญจนา สกุลเพชรอร่าม¹ และ ชลธิ์ เสมอเชื้อ²

Kanchana Sakulphetaram¹ and Chonlatee Samerchure²

Email: chonlatee.s@pnru.ac.th

7

ปีที่ 5 ฉบับที่ 1 มกราคม-มิถุนายน 2564

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ยุทธศาสตร์เส้นทางสายไหมทางทะเลของจีน ตามเป้าหมายของนโยบาย “One Belt One Road” ที่ว่าส่งเสริมเศรษฐกิจคือเป้าหมายหลัก ส่งเสริมวัฒนธรรมคือเป้าหมายรองว่าจะก่อให้เกิดข้อได้เปรียบหรือข้อเสียเปรียบอย่างไรต่อประเทศไทย 2) เพื่อศึกษาและวิเคราะห์บทบาทหน้าที่ระหว่างสำนักงานส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนนานาชาติ (Hanban) และสถาบันขงจื้อเส้นทางสายไหมทางทะเล ว่ามีความเกี่ยวข้องหรือเชื่อมโยงกันอย่างไร ในมิติของการเผยแพร่วัฒนธรรม โดยการศึกษาในครั้งนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ ใช้วิธีการศึกษาเชิงเอกสาร (Documentary Study) ที่เกี่ยวข้องภายใต้แนวคิดอำนาจเชิงอ่อน (Soft Power) และทฤษฎีการแพร่กระจายทางวัฒนธรรม (Diffusionism)

ผลการวิจัยพบว่า 1) ตามเป้าหมายของนโยบาย “One Belt One Road” ทำให้ประเทศไทยเกิดความได้เปรียบในด้านเศรษฐกิจกล่าวคือประเทศไทยสามารถพัฒนาประเทศให้กลายเป็นศูนย์กลางทางการค้า และ

การกระจายสินค้าในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ได้ง่ายกว่าประเทศอื่นๆ ในอาเซียน นอกจากนี้ยังทำให้ไทยได้เปรียบในด้านการคมนาคม ด้านทรัพยากรธรรมชาติ ด้านการศึกษาและวัฒนธรรม แต่ทั้งนี้เนื่องด้วยหลายๆ โครงการในประเทศไทยที่จีนเข้ามาลงทุนนั้น ก็ได้สร้างผลประโยชน์ต่อไทยเสมอไป การศึกษาวิเคราะห์ยุทธศาสตร์ของจีนในครั้งนี้นับว่า ยุทธศาสตร์เส้นทางสายไหมทางทะเลของจีนนั้นทำให้ไทยเสียเปรียบในด้านทรัพยากรธรรมชาติอยู่มากเช่นกัน ทั้งนี้สืบเนื่องมาจากการลงทุนด้านการก่อสร้างโครงสร้างพื้นฐานในไทย อสังหาริมทรัพย์ การทำเหมืองแร่และอื่นๆ ที่ก่อให้เกิดมลพิษและสูญเสียทรัพยากรธรรมชาติเพิ่มมากขึ้น และในระยะยาวอาจทำให้ไทยนั้นขาดน้ำหนัทางด้านการท่องเที่ยวในหลายๆ ด้านที่จีนได้เข้ามาลงทุนและทำหน้าที่เป็นนายทุนใหญ่อีกด้วย ในขณะที่เดียวกันหากมองในมิติของการเผยแพร่วัฒนธรรมแล้วพบว่า สถาบันขงจื๊อ เส้นทางสายไหมทางทะเล ซึ่งเป็นสถาบันหนึ่งด้านการศึกษาที่ถูกนำมาใช้เป็นสื่อกลางในการเผยแพร่วัฒนธรรม ค่านิยม และนโยบายของจีนนี้อาจเป็นข้อเสียเปรียบของไทยที่อาจจะไม่ได้ตั้งตัวเนื่องด้วยการใช้ยุทธศาสตร์การเผยแพร่วัฒนธรรมให้ชาวต่างชาตินั้นจะสามารถค่อยๆ สร้างความเข้าใจ และเผยแพร่ความเป็นจีนไปสู่การยอมรับของชาวต่างชาติได้อย่างช้าๆ และเห็นผลได้มากที่สุดในระยะยาว การเผยแพร่วัฒนธรรมรูปแบบนี้อาจทำให้เกิดการปลูกฝังค่านิยมอันเกิดจากการถูกใช้อำนาจเชิงดึงดูดของจีนเพื่อนำไปสู่การยอมรับความเป็นจีนในสากลหรือแม้แต่ในไทยเอง

2) จากการศึกษาวิเคราะห์สำนักงานส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนนานาชาติ (Hanban) (汉办) และสถาบันขงจื๊อ เส้นทางสายไหมทางทะเลนั้น พบว่าทั้งสองสถาบันนั้นมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันอยู่คือ ทั้งสองสถาบันล้วนเป็นสถาบันที่ส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนและวัฒนธรรม โดยสำนักงาน Hanban นั้นมีหน้าที่ในการสนับสนุนและคอยให้การช่วยเหลือแก่สถาบันขงจื๊อ เส้นทางสายไหมทางทะเลในการจัดส่ง

อาจารย์ผู้สอนภาษาจีนและอาจารย์อาสาสมัครชาวจีนไปสอนภาษาและวัฒนธรรมจีนในสถาบันขงจื่อ มหาวิทยาลัย และโรงเรียนต่างๆ ในไทย ซึ่งสถาบันขงจื่อ เส้นทางสายไหมทางทะเลมีหน้าที่ในการจัดการเรียนการสอนภาษาและวัฒนธรรมจีน ตลอดจนการจัดกิจกรรมเผยแพร่ทางวัฒนธรรมจีนต่างๆ ตามโอกาสและเทศกาลสำคัญ ๆ ของจีนในไทย โดยการเผยแพร่วัฒนธรรมผ่านสถาบันขงจื่อไปยังสถานศึกษาหรือไปยังหน่วยงานต่างๆ ทั้งภาครัฐและเอกชนในไทยนั้นเสมือนเป็นตัวช่วยในการส่งเสริมและพัฒนายุทธศาสตร์ และเป็นการแพร่กระจายทางวัฒนธรรมที่ถูกส่งผ่านกิจกรรมทางสังคม ความคิดหรือวัฒนธรรมเพื่อนำไปสู่ผลสำเร็จตามเป้าหมายของนโยบาย One Belt One Road ได้ดียิ่งขึ้น โดยจีนมุ่งหวังจะนำผลประโยชน์ที่ได้จากการพัฒนานโยบายนี้กลับเข้าไปพัฒนาประเทศจีน เพื่อจะนำพาจีนให้บรรลุเป้าหมาย “China Dream” หรือ “ความฝันจีน” ตามความปรารถนาของประธานาธิบดี สี จิ้นผิง เพื่อแก้ปัญหาภายในประเทศจีนต่อไป

คำสำคัญ : เส้นทางสายไหม สถาบันขงจื่อ One Belt One Road

¹นักวิชาการอิสระ

Independent Scholar

²อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาจีนธุรกิจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

Lecturer of Business Chinese major, Faculty of Humanities and Social Sciences,
Phranakhon Rajabhat University

Abstract

This research aims to 1) study and analyze how China's Maritime Silk Road Strategy will create an advantage or disadvantage for Thailand. 2) To study and analyze the roles and duties between the Office of Chinese Language Council International (Hanban) and the Maritime Silk Road Confucius Institute in the dimension of cultural dissemination. The research describes and analyses through the Documentary Study framework of Diffusionism Theory and the Soft Power Theory.

The results of the research were as follows: 1) According to the goal of the "One Belt One Road" policy, Thailand has an economic advantage, that is Thailand can develop the country into a center of trade and the distribution of products in Southeast Asia is easier than other countries in ASEAN. It also gives Thailand an advantage in terms of Transportation, Natural resources, Education, and Culture. But due to many Projects in Thailand that China has invested in do not always create benefits for Thailand, this analysis of China's strategy found that China's Maritime Silk Road Strategy also makes Thailand at a significant disadvantage in terms of natural resources. This is due to the investment in infrastructure construction in Thailand, Real estate, Mining, and other projects that cause more pollution and loss of natural resources. And in the long run, Thailand may lose the negotiation weight in many aspects that China has invested in and acts as a big capitalist as well. At the

same time, if viewed in the dimension of cultural dissemination, it was found that the Marine Silk Road Confucius Institute, one of the educational institutions which were introduced for disseminate Chinese culture, values. This China's policies may be a disadvantage of Thailand that may not be realized that using cultural dissemination strategies for foreigners can be gradually creating understanding and slowly spreading the Chinese to international. And in the long term, this form of cultural dissemination may induce the inculcation of Chinese empowering values that lead to the acceptance of Chinese internationally or even in Thailand.

2) Based on the analysis of The Office of Chinese Language Council International (Hanban) and The Maritime Silk Road Confucius Institute that the two institutions were related to each other and they were both institutions that encourage the teaching of Chinese language and culture. The Hanban office has support and assistance staff for The Maritime Silk Road Confucius institute to dispatch Chinese teachers and Chinese volunteer teachers to teach Chinese language and culture at The Maritime Silk Road Confucius institute, universities, and schools According to important events and festivals of China in Thailand.

Through cultural dissemination through Confucius Institutes, to schools, or to various units both the public and private sectors in Thailand are as helpful in encouraging and developing strategies. It is the cultural diffusion that is

transmitted through social activities, Ideas, and cultures to be able to more easily achieve the goals of the One Belt One Road policy. China aims to pledge the benefits derived from this policy development back to develop China to lead China to achieve the "China Dream" goal following President Xi Jinping's wishes to resolve the problems within China.

Keywords: Silk Road, Confucius Institute, One Belt One Road

บทนำ

สืบเนื่องมาจากจีนนั้นได้ประกาศแนวความคิดการนำเส้นทางสายไหมมาปรับปรุงอีกครั้งในปี 2013 โดยมี 2 ยุทธศาสตร์สำคัญคือการพัฒนาเส้นทางสายไหมทางบก (Silk Road Economic Belt) มีวัตถุประสงค์เพื่อแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมและการขยายการค้าในระดับภูมิภาคด้วยการสร้าง Eurasian Land Bridge อันเป็นการพัฒนาระเบียงเศรษฐกิจจีน-มองโกเลีย-รัสเซีย ระเบียงเศรษฐกิจจีน-เอเชียกลาง-เอเชียตะวันตก และระเบียงเศรษฐกิจจีน-อินโดจีน เป็นต้น และเส้นทางสายไหมทางทะเล (Maritime Silk Road) มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมความร่วมมือด้านต่างๆ รวมถึงด้านการลงทุนระหว่างจีนกับประเทศในแถบภูมิภาคมหาสมุทร ได้แก่ อาเซียน โอเชียเนีย แอฟริกาเหนือ แอฟริกา และมหาสมุทรอินเดีย (ชลิตา สุนันทาภรณ์, 2560) ภายใต้เป้าหมายที่ว่าส่งเสริมเศรษฐกิจคือเป้าหมายหลักและส่งเสริมวัฒนธรรมคือเป้าหมายรอง โดยการส่งเสริมเศรษฐกิจนั้นได้มุ่งสร้างเครือข่ายด้านโครงสร้างพื้นฐานที่ครอบคลุมตั้งแต่เส้นทางถนน ทางรถไฟ โทรคมนาคม ท่อส่งน้ำมัน และท่าเรือ หวังเชื่อมโยงเศรษฐกิจทั้งภายในภูมิภาคและระหว่างภูมิภาคในหลายประเทศ แม้ว่ายุทธศาสตร์เส้นทางสายไหมทางทะเลจะไม่ได้ลากผ่านไทยโดยตรง แต่ไทยยังเป็น 1 ใน 6 ระเบียงเศรษฐกิจย่อยภายใต้ยุทธศาสตร์ดังกล่าว ซึ่งยุทธศาสตร์ดังกล่าวได้สอดคล้องกับแผนความต้องการในการพัฒนาระเบียงเศรษฐกิจ EEC ของไทย ในการทำความร่วมมือระหว่างประเทศนั้นย่อมก่อให้เกิดทั้งข้อได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างความร่วมมือ งานวิจัยชิ้นนี้จึงได้ทำการศึกษถึงข้อได้เปรียบและเสียเปรียบที่ไทยจะได้รับจากแผนการพัฒนาดังกล่าวภายใต้มิติของการเผยแพร่วัฒนธรรมผ่านสถาบันขงจื่อ เส้นทางสายไหมทางทะเลเพื่อให้กลุ่มคนหรือองค์กรทั้งภาครัฐและเอกชนของไทยที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับแผนการพัฒนาจากนโยบายดังกล่าวได้ตระหนักและเห็นถึงข้อได้เปรียบเสียเปรียบที่ไทยจะได้รับจากความร่วมมือกับจีนตามแผนการพัฒนาดังกล่าว

ทั้งในเชิงของภาคเศรษฐกิจและการส่งเสริมวัฒนธรรมผ่านสถาบันขงจื้อ
เส้นทางสายไหมทางทะเล

สถาบันขงจื้อ เส้นทางสายไหมทางทะเล เป็นสถาบันเผยแพร่ภาษา
และวัฒนธรรมจีนนับตั้งแต่เริ่มมีการก่อตั้งขึ้นในปี 2018 ในหลายประเทศ
ทั่วโลก รวมถึงประเทศไทยด้วยและมีจำนวนในการก่อตั้งเพิ่มมากขึ้นอย่าง
รวดเร็ว ซึ่งสถาบันขงจื้อเป็นสถาบันที่ดำเนินงานภายใต้การประสานงานของ
หน่วยงานทางกระทรวงศึกษาธิการของรัฐบาลจีน ในประเทศไทยนั้นเรามี
สถาบันขงจื้อก่อตั้งอยู่ในโรงเรียนหรือมหาวิทยาลัยอยู่เป็นจำนวนหลายสิบ
แห่ง ซึ่งจนถึงขณะนี้ก็ดูเหมือนว่า ในวงการการศึกษาของไทยก็ยังไม่เคยตั้ง
คำถามถึงบทบาทหน้าที่ที่แท้จริงของสถาบันขงจื้อเลยว่าในการเข้ามา
เผยแพร่ภาษาและวัฒนธรรมนั้นอาจแฝงไปด้วยการสร้างหรือความต้องการ
ในการที่จะสร้างค่านิยมของจีนแฝงมากับการเรียนการสอนและเผยแพร่
วัฒนธรรมหรือไม่ นี่จึงเป็นเหตุที่ทำให้ทีมวิจัยทำการศึกษาวิจัยนี้ขึ้น โดย
มุ่งหวังให้บุคคลหรือองค์กรที่ทำหน้าที่ในการให้การดูแลและสนับสนุน
รวมถึงผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับโครงการความร่วมมือทางการศึกษาได้
ตระหนักเห็นความสำคัญและพิจารณาถึงเป้าหมายที่แท้จริงของจีนที่แฝงมา
กับองค์กรทางการศึกษาที่ว่ามีข้อดีข้อเสียอย่างไรต่อไทย

ทีมผู้วิจัยหวังว่างานวิจัยนี้จะสามารถสร้างองค์ความรู้ให้กับกลุ่มคน
หรือองค์กรทั้งในภาครัฐหรือภาคเอกชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับสถาบันขงจื้อ
เส้นทางสายไหมทางทะเลได้ กล่าวคือกลุ่มคนหรือองค์กรที่เกี่ยวข้องทั้งใน
ภาครัฐและเอกชนจะสามารถทราบถึงข้อได้เปรียบเสียเปรียบที่ไทยจะได้รับ
จากการทำความร่วมมือระหว่างไทยและสถาบันขงจื้อ เส้นทางสายไหมทาง
ทะเล เพื่อเกิดเป็นแนวทางในการตั้งรับหรือป้องกันด้านผลประโยชน์ทาง
ค่านิยมความคิด และวัฒนธรรมของไทยมิให้สั่นคลอน หรือมีการกลืน
วัฒนธรรมเกิดขึ้นในสถาบันหรือองค์กรต่างๆ ของไทย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ยุทธศาสตร์เส้นทางสายไหมทางทะเลของจีน ตามเป้าหมายของนโยบาย “One Belt One Road” ที่ว่าส่งเสริมเศรษฐกิจคือเป้าหมายหลัก ส่งเสริมวัฒนธรรมคือเป้าหมายรอง ว่าจะก่อให้เกิดข้อได้เปรียบหรือข้อเสียเปรียบอย่างไรต่อประเทศไทย

2. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์บทบาทหน้าที่ระหว่างสำนักงานส่งเสริมการเรียนรู้การสอนภาษาจีนนานาชาติ (Hanban) และสถาบันขงจื่อ เส้นทางสายไหมทางทะเล ว่ามีความเกี่ยวข้องหรือเชื่อมโยงกันอย่างไร ในมิติของการเผยแพร่วัฒนธรรม

ประโยชน์ที่ได้รับจากการทำวิจัย

1. ทำให้เกิดความเข้าใจในเป้าหมายของนโยบาย “One Belt One Road” ในการส่งเสริมการกระตุ้นภาคเศรษฐกิจควบคู่ไปกับการเผยแพร่วัฒนธรรมจีน รวมถึงเพื่อให้ทราบถึงข้อได้เปรียบและข้อเสียเปรียบที่ประเทศไทยจะได้รับจากยุทธศาสตร์เส้นทางสายไหมทางทะเล ในศตวรรษที่ 21 ของจีน

2. ทำให้ทราบถึงความเกี่ยวข้องหรือเชื่อมโยงกันและบทบาทหน้าที่ของสำนักงานส่งเสริมการเรียนรู้การสอนภาษาจีนนานาชาติ (Hanban) และสถาบันขงจื่อ เส้นทางสายไหมทางทะเล ว่ามีความเกี่ยวข้องกันอย่างไร และการก่อตั้งสถาบันขงจื่อในประเทศไทยมีจุดประสงค์ หรือจะส่งผลดีผลเสียอย่างไร

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดอำนาจเชิงอ่อน (Soft Power) ของ Joseph Nye (Nye, 2004: 11-14)

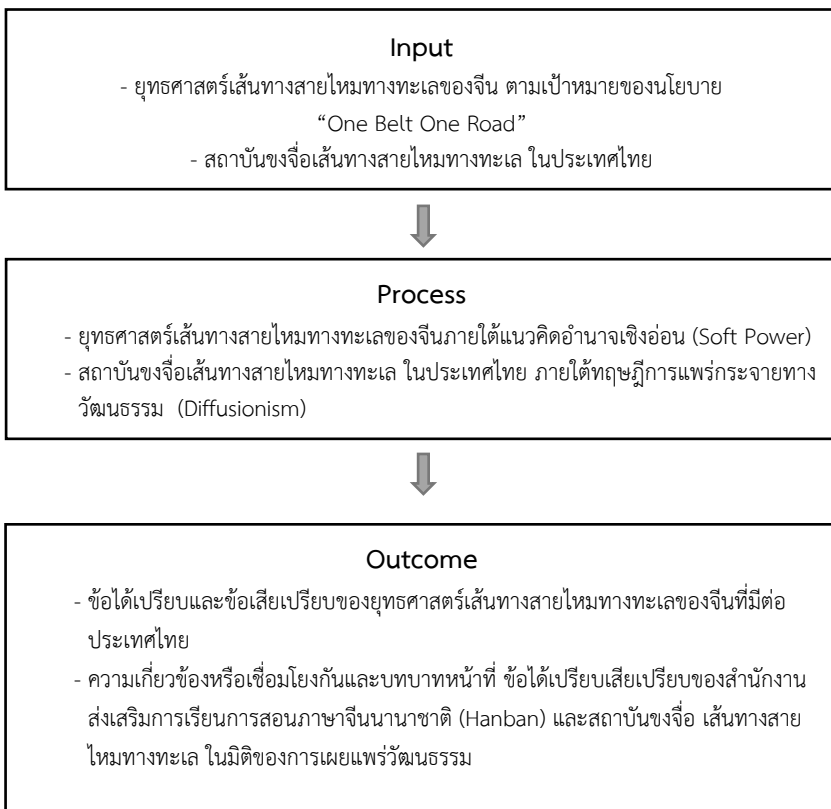
แนวคิดอำนาจเชิงอ่อน (Soft Power) ของ Joseph Nye นั้นมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของนโยบาย “One Belt One Road” ที่ต้องการสร้างความร่วมมือระหว่างประเทศอย่างรอบด้านให้เกิดขึ้นกับประเทศคู่ค้าที่อยู่ในเส้นทางสายไหม เพื่อนำมาประกอบการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับนโยบายการส่งเสริมและพัฒนาเศรษฐกิจ “เส้นทางสายไหมใหม่แห่งศตวรรษที่ 21” ของจีน ว่านโยบายดังกล่าวมีลักษณะและวิธีการอย่างไรเพื่อให้ได้มาซึ่งในสิ่งที่จีนต้องการผ่านการใช้อำนาจเชิงอ่อนอย่างไร โดยการนำหลักของทฤษฎีทั้ง 3 ข้อ ได้แก่ 1. วัฒนธรรม (Culture) 2. ค่านิยมทางการเมือง (Political Values) 3. นโยบายต่างประเทศ (Foreign Policies) มาเปรียบเทียบและวิเคราะห์เข้ากับเป้าหมายของนโยบาย “One Belt One Road” ว่ามีความคล้ายคลึงหรือสอดคล้องกับแนวทฤษฎีอย่างไร

2. ทฤษฎีการแพร่กระจายทางวัฒนธรรม (Diffusionism) ของ Ralph Linton (สุพัตรา สุภาพ, 2536)

การนำทฤษฎีการแพร่กระจายทางวัฒนธรรมมาเป็นตัวช่วยในการประกอบการวิเคราะห์ข้อมูลในหัวข้อการเผยแพร่วัฒนธรรมผ่านสถาบันขงจื้อเส้นทางสายไหมทางทะเลนั้น เนื่องจากกลยุทธิ์การเผยแพร่วัฒนธรรมของสถาบันขงจื้อเส้นทางสายไหมทางทะเล มีความสอดคล้องกับหลักทฤษฎีการแพร่กระจายทางวัฒนธรรมของ ราล์ฟ ลินตัน (Ralph Linton) กล่าวคือการเปลี่ยนแปลงทางสังคมเกิดจากการแพร่กระจายทางวัฒนธรรม อันเกิดจากการติดต่อสื่อสารกันระหว่างสังคมที่แตกต่างวัฒนธรรม ผ่านทางกิจกรรมทางสังคมทั้งในด้านเศรษฐกิจ การเมือง ประเพณี การเดินทางและความคิดของตัวบุคคล ที่ถูกส่งออกไปผ่านการสื่อสารในรูปแบบต่างๆ ทำให้อีกสังคมหนึ่งได้รับรู้ถึงสิ่งใหม่ และรับเอาวัฒนธรรมนั้นเข้ามาสู่สังคมของตน

แต่ในบางครั้งผู้ที่ได้รับวัฒนธรรมนั้นๆ มา ก็ไม่ได้เกิดจากการยอมรับด้วยความเต็มใจ ซึ่งการแพร่กระจายทางวัฒนธรรมไปสู่แหล่งอื่นๆ ได้ต้องยึดหลักที่ว่าวัฒนธรรมคือความคิดและพฤติกรรมที่ติดตัวบุคคล บุคคลไปถึงที่ใด วัฒนธรรมก็จะไปถึงที่นั่น ผู้วิจัยจึงได้นำแนวคิดและทฤษฎีนี้มาเปรียบเทียบและวิเคราะห์ถึงวิธีการของสถาบันขงจื๊อเส้นทางสายไหมทางทะเลที่ใช้ในการเผยแพร่วัฒนธรรมว่าจะก่อให้เกิดผลอย่างไรหากเป็นไปตามหลักการของการแพร่กระจายทางวัฒนธรรม

กรอบแนวคิด

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ใช้วิธีการศึกษาค้นคว้าเชิงเอกสาร (Documentary Study) จากบทความ เอกสารทางวิชาการ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่างๆ โดยมีขอบเขตเนื้อหาการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ ยุทธศาสตร์เส้นทางสายไหมทางทะเล นโยบาย One Belt One Road และ สถาบันขงจื่อเส้นทางสายไหมทางทะเล ในประเทศไทย ทั้งนี้เนื้อหาที่ได้ ทำการศึกษานั้นจะนำมาวิเคราะห์ในมิติของการเผยแพร่วัฒนธรรมที่สัมพันธ์ กับทฤษฎีการแพร่กระจายทางวัฒนธรรมและแนวคิดอำนาจเชิงอ่อน

18

ระเบียบวิธีวิจัย

งานวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพโดยการค้นคว้า เก็บ รวบรวมข้อมูลเชิงเอกสารทั้งในและต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับยุทธศาสตร์ เส้นทางสายไหมทางทะเล นโยบายเศรษฐกิจ “เส้นทางสายไหมใหม่ แห่ง ศตวรรษที่ 21” หรือ “One Belt One Road” และสถาบันขงจื่อเส้นทาง สายไหมทางทะเล ในประเทศไทย ทีมวิจัยได้ทำการศึกษารวบรวมข้อมูล เกี่ยวกับยุทธศาสตร์และนโยบายดังกล่าวจากนั้นจึงนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ ดีความภายในกรอบของทฤษฎีการแพร่กระจายทางวัฒนธรรมและแนวคิด อำนาจเชิงอ่อน เพื่อให้ได้ข้อสรุปที่ตรงตามวัตถุประสงค์การวิจัยนี้ซึ่งอยู่ ภายใต้ขอบเขตเนื้อหาของการวิจัยและการวิเคราะห์ข้อได้เปรียบเสียเปรียบ ผลกระทบต่างๆ ที่ปรากฏในมิติการเผยแพร่วัฒนธรรมผ่านสถาบันขงจื่อ เส้นทางสายไหมทางทะเล

สรุปผลการวิจัยและอภิปรายผลการวิจัย

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาแนวการพัฒนาเศรษฐกิจ “One Belt One Road” ตามวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 พบว่าจีนได้ตั้งเป้าหมายด้านการ

ต่างประเทศไว้ว่า จีนจะมุ่งมั่นพัฒนาความสัมพันธ์อย่างฉันทมิตรกับทุกประเทศบนพื้นฐานการอยู่ร่วมกันอย่างสันติ เพื่อส่งเสริมการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจโลก ให้การช่วยเหลือประเทศกำลังพัฒนา และแก้ไขปัญหาด้วยการเจรจาอย่างสันติ รวมทั้งเสนอให้ประเทศต่างๆ ร่วมกันสร้างเส้นทางสายไหมใหม่ แห่งศตวรรษที่ 21 ซึ่งนโยบายดังกล่าวทั้งทางบกและทางทะเล เป็นยุทธศาสตร์ที่จีนมุ่งหวังจะใช้เป็นกุญแจในการแก้ปัญหาภายในประเทศจีน ด้วยการแสดงออกถึงความเป็นมิตรต่อนานาประเทศ เช่น การทำธุรกิจ การแลกเปลี่ยน การเยือน และการติดต่อสื่อสารระหว่างกัน ทั้งนี้เพื่อเป็นการสร้างโอกาสในการสร้างความร่วมมือระหว่างประเทศร่วมกันในด้านต่างๆ ผ่านนโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจ “One Belt One Road” ซึ่งเป้าหมายหลักของนโยบายนี้นั้นคือความต้องการส่งเสริมในด้านการพัฒนาเศรษฐกิจระหว่างประเทศตามแนวเส้นทางสายไหมใหม่ แห่งศตวรรษที่ 21 โดยมีการดำเนินงานอย่างต่อเนื่องผ่านเครื่องมือหลัก 3 ประการได้แก่

1. การลงทุนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระเบียงเศรษฐกิจ
2. การก่อตั้ง “กองทุนเส้นทางสายไหม” และ “ธนาคารเพื่อการลงทุนโครงสร้างพื้นฐานเอเชีย หรือ AIIB” เพื่อเป็นสถาบันการเงินหลักในการสนับสนุนและขับเคลื่อนโครงการต่างๆ

3. การสร้างประเทศพันธมิตรตามเส้นทางสายไหมใหม่ แห่งศตวรรษที่ 21 ผ่านความร่วมมือในเวทีต่างๆ (สุมาลี สุขदानนท์, 2562) รวมถึงสถาบันเพื่อการเผยแพร่ภาษาและวัฒนธรรมจีนโดยเฉพาะสถาบันขงจื่อ เส้นทางสายไหมทางทะเล ซึ่งเป็นการใช้สถาบันเพื่อสร้างความสัมพันธ์ระหว่างจีนกับนานาประเทศนั่นเอง การสร้างสัมพันธ์มิตรผ่านการใช้สถาบันเช่นนี้ก็น่าสอดคล้องกับเป้าหมายรองของนโยบายที่มุ่งเน้นไปในการส่งเสริมวัฒนธรรมควบคู่กับการส่งเสริมเศรษฐกิจ เหตุผลที่ทำให้จีนนั้นมีความสนใจเข้ามาส่งเสริมเศรษฐกิจและวัฒนธรรมในไทยเป็นพิเศษก็เนื่องมาจากทำเลที่ตั้งของประเทศไทยนั้นเหมาะต่อการส่งเสริมให้เป็นแหล่ง

พักและกระจายสินค้าในภูมิภาคอาเซียนเป็นอย่างมาก อันเนื่องมาจากเส้นทางทางทะเลที่ผ่านไทยเส้นนี้สามารถลดทอนเวลาในการขนส่งสินค้าลงได้นั่นเอง

เมื่อผ่านการวิเคราะห์ยุทธศาสตร์ นโยบายและเป้าหมายการพัฒนาเศรษฐกิจ “One Belt One Road” ของจีนแล้วนั้นพบว่าข้อได้เปรียบที่ไทยจะได้รับผลจากนโยบายทั้งในแง่ของเศรษฐกิจและวัฒนธรรมสรุปได้ดังนี้คือ

1. เนื่องจากไทยเป็นจุดเชื่อมต่อของอาเซียนทั้งทางบกและทางทะเล หรืออาจเรียกได้ว่าเป็นศูนย์กลางโดยธรรมชาติ อีกทั้งยังมีท่าเลทางภูมิศาสตร์หลายอย่างที่ประเทศอื่นๆ ในภูมิภาคอาเซียนไม่มี รวมถึงปัจจัยทางด้านโครงสร้างพื้นฐานที่ไทยมีอยู่นั้นค่อนข้างสมบูรณ์ ทั้งทางหลวง ทางรถไฟ สายการบิน ท่าเรือ การสื่อสาร และปัจจัยอื่นๆ ที่จำเป็นและเอื้อต่อการทำธุรกิจ สิ่งเหล่านี้จึงเป็นข้อได้เปรียบของไทยในการพัฒนาประเทศให้กลายเป็นศูนย์กลางทางการค้า และการกระจายสินค้าในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ได้ง่ายกว่าประเทศอื่นๆ ในอาเซียน ทำให้มีผลต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของไทยเป็นอย่างมากและยังสอดคล้องกับโครงการ EEC ของไทยที่ต้องการจะยกระดับไทยให้เป็นศูนย์กลางทางการค้าในภูมิภาคนี้เช่นกัน

2. ยุทธศาสตร์ “หนึ่งแถบเศรษฐกิจหนึ่งเส้นทาง” หรือ “One Belt One Road” ได้เข้ามามีบทบาทในประเทศไทย ซึ่งก่อให้เกิดผลดีทางด้านการพัฒนาเศรษฐกิจ เกิดการเติบโตทางการค้า การลงทุนระหว่างไทย-จีน ทำให้เกิดการเร่งพัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานภายในประเทศให้มีประสิทธิภาพมากพอที่จะสามารถตอบสนองต่อความต้องการที่จะยกระดับขึ้นมาเป็นศูนย์กลางแห่งการค้าในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และยังเป็นการแผ่ขยายความเจริญไปยังพื้นที่ชนบทในทางภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือของไทย ซึ่งในส่วนนี้ไทยจะได้ประโยชน์ในแง่ของการแก้ปัญหาความเหลื่อมล้ำของสังคมคนเมืองและสังคมในชนบท จะสามารถ

ช่วยลดความแออัดของเมืองลงได้ อีกทั้งยังเป็นโอกาสในที่จะช่วยให้คนในชนบทมีคุณภาพชีวิตที่ดียิ่งขึ้นหากความเจริญสามารถกระจายไปได้อย่างทั่วถึง

3. นโยบาย One Belt One Road ยังถือได้ว่าเป็นยุทธศาสตร์สำคัญที่ใช้ในการกระชับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไทยและจีนผ่านทางนโยบายทางการค้าดังกล่าว ผ่านทางความร่วมมือทางการค้าระหว่างกันด้วยข้อเสนอที่ได้ประโยชน์ร่วมกันทั้งสองฝ่าย (Win-Win) เช่น ความต้องการของจีนที่จะส่งเสริมให้ไทยเป็นศูนย์กลางทางการค้าในแถบอาเซียน ด้วยการช่วยพัฒนาการก่อสร้างโครงสร้างพื้นฐานในไทย ทำให้ไทยได้ประโยชน์ทางเศรษฐกิจที่เกิดจากการเป็นศูนย์กลาง และมีบทบาทในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มากขึ้น ส่วนจีนนั้นก็อาศัยเส้นทางคมนาคมจากการเป็นศูนย์กลางทางการค้าของไทย เพื่อเอื้อประโยชน์ให้แก่จีนในการเข้าไปทำธุรกิจในภูมิภาคอาเซียน

4. เนื่องจากนโยบายเส้นทางสายไหม ศตวรรษที่ 21 (One Belt One Road) เป็นการเน้นการสร้างความร่วมมือและเน้นการเชื่อมโยงระหว่างประเทศผ่านโครงข่ายเส้นทางการคมนาคม จึงทำให้การเดินทางออกนอกประเทศในปัจจุบันสะดวกสบายและรวดเร็วยิ่งขึ้น เป็นผลให้นักท่องเที่ยวชาวจีน และนักท่องเที่ยวจากประเทศอื่นๆ เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยเป็นจำนวนมาก ส่งผลให้ภาคอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทยเกิดการพัฒนาและเติบโตอย่างรวดเร็ว ทำให้ประชาชนมีรายได้เพิ่มขึ้น เป็นการช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจด้านการท่องเที่ยวของไทยได้เป็นอย่างดี และทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกัน ทั้งภาษาและวัฒนธรรม อันเกิดจากการเดินทางไปมาหาสู่ระหว่างกันนั้นทำได้ง่ายขึ้น

5. การพัฒนาโครงข่ายเส้นทางการคมนาคมภายใต้นโยบายการกระตุ้นเศรษฐกิจ One Belt One Road ทำให้วิถีการในการขนส่งสะดวกและใช้ระยะเวลาในการขนส่งสินค้าลดน้อยลง จีนจึงหวังว่าจะสามารถขน

ถ่ายผลไม้และผลิตผลทางการเกษตรของไทยไปยังชายแดนประเทศจีนได้ด้วยการใช้เวลาขนส่งภายในหนึ่งวัน ส่งผลให้มูลค่าทางการส่งออกพืชผลทางการเกษตร รวมถึงสินค้าแปรรูป และอื่นๆ นั้นจะมีปริมาณการส่งออกที่สูงขึ้น ถือเป็นโอกาสที่จะช่วยให้เกษตรกรไทยมีรายได้เพิ่มมากขึ้นจากการส่งออก ถือเป็นอีกหนึ่งช่องทางที่จะช่วยให้เกษตรกรไทยสามารถระบายสินค้าทางการเกษตรได้เพิ่มขึ้นและยังช่วยลดความเสียหายที่เกิดจากการเน่าเสียได้ ทำให้เกิดการเจริญเติบโตในภาคอุตสาหกรรมการเกษตรของไทยในอนาคตได้เป็นอย่างดี

6. นโยบาย One Belt One Road เป็นการช่วยส่งเสริมและกระตุ้นการเข้ามาลงทุนในประเทศไทยของนักธุรกิจชาวจีน ซึ่งจะช่วยยกระดับความเป็นอยู่ของประชาชนในประเทศได้ด้วยการจ้างงาน เนื่องจากนักธุรกิจชาวจีนเกิดความสนใจและหลงใหลเข้ามาลงทุนในไทยเป็นจำนวนมากทำให้เกิดการเจริญเติบโตในภาคธุรกิจการลงทุนด้วยค่าเงินที่ถูกกว่าทำให้ต้นทุนการผลิตหรือการลงทุนนั้นถูกลง ทั้งธุรกิจนำเข้า ส่งออก อสังหาริมทรัพย์ ธุรกิจบริการ เช่น โรงแรม และอื่นๆ

7. เนื่องจากจีนเน้นย้ำว่านโยบายทางเศรษฐกิจดังกล่าวจะเป็นการส่งเสริมและพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไทย-จีนในทุกด้าน นอกจากการส่งเสริมการพัฒนาทางเศรษฐกิจแล้ว จีนจึงให้การสนับสนุนในด้านการศึกษาและการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างประเทศ เพื่อเป็นสื่อกลางในการสร้างความสัมพันธ์ และเพื่อให้เกิดความเข้าใจระหว่างกัน จีนจึงได้ทำการจัดตั้งสถาบันภาษาขึ้นในประเทศต่างๆ ได้แก่ สถาบันขงจื่อ เส้นทางสายไหมทางทะเล เพื่อเป็นศูนย์กลางในการเผยแพร่ภาษาจีนและวัฒนธรรมจีนในต่างประเทศให้กับนักศึกษาและผู้สนใจในวัฒนธรรมจีน โดยทางรัฐบาลได้มีการมอบทุนการศึกษาให้แก่นักศึกษาต่างชาติเพื่อให้เดินทางไปศึกษาต่อยังประเทศจีน โดยไม่มีข้อผูกมัดใดๆ หลังจากจบการศึกษา จุดประสงค์เพื่อต้องการให้บุคลากรในต่างประเทศมีผู้ที่มีความรู้

ทางภาษาจีนและเรียนรู้วัฒนธรรมจีนมากขึ้น เพื่อให้เอื้อประโยชน์ต่อการทำธุรกิจการค้าในอนาคตระหว่างจีน-ไทย ถือเป็นการเปิดโอกาสทางการศึกษาให้กับคนไทยและชาวต่างชาติที่สนใจได้เรียนรู้และเข้าใจวิถีชีวิตของชาวจีน นอกจากนี้จีนยังมีแนวคิดที่ว่าภาษาและวัฒนธรรมจะเป็นสื่อกลางที่ดีที่สุดในการกระชับความสัมพันธ์ระหว่างไทย-จีน นโยบายดังกล่าวนี้ก่อให้เกิดการเรียนรู้ซึ่งกันและกันระหว่างไทยและจีน ไทยสามารถเข้าไปเรียนรู้และนำเทคโนโลยีที่ทันสมัยของจีน มาพัฒนาระบบต่างๆ ในประเทศให้มีความเจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้นไปได้ในอนาคต

ทั้งนี้ผลการศึกษาพบว่าข้อเสียเปรียบที่ไทยจะได้รับผลจากนโยบายทั้งในแง่ของเศรษฐกิจและวัฒนธรรมสรุปได้เป็นหัวข้อใหญ่รายด้านดังต่อไปนี้

1. ด้านเศรษฐกิจ สำหรับในระยะยาวอาจทำให้ฝ่ายไทยขาดน้ำหนักทางการต่อรองในทุกๆ ด้านที่จีนได้เข้ามาลงทุนและทำหน้าที่เป็นนายทุนใหญ่ ซึ่งเชื่อมโยงจากการที่จีนจะเข้ามาลงทุนด้วยเม็ดเงินมหาศาลในโครงสร้างพื้นฐานของอาเซียน ซึ่งจะทำให้จีนกลายเป็นผู้นำทางเศรษฐกิจในภูมิภาค และสามารถกำหนดทิศทางเศรษฐกิจของอาเซียนได้ โครงการส่วนใหญ่ที่จีนเข้ามาลงทุนนั้นส่วนใหญ่แล้วจีนมักจะมีวิธีในการยื่นข้อเสนอก่อนทำโครงการซึ่งถือได้ว่าเป็นข้อเสียเปรียบของไทยและประเทศกำลังพัฒนาอื่นๆ อย่างยิ่ง เช่น การร่วมลงทุนตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจที่จีนวางไว้ในการก่อสร้างโครงสร้างพื้นฐานต่างๆ โดยวัสดุและแรงงานที่ใช้ในการก่อสร้างนั้นจะต้องเป็นของจีน ซึ่งในข้อนี้ถือเป็นข้อเสียเปรียบต่อไทยอย่างยิ่ง เพราะจีนจะสามารถระบายอัตราส่วนเกินของวัสดุในประเทศจีน เช่น ซีเมนต์ และเหล็กกล้า ไปยังนอกประเทศได้ และสามารถเคลื่อนย้ายแรงงานที่ล้นประเทศของจีนออกจากประเทศได้รวมถึงยังสามารถดึงเงินจากต่างประเทศเข้าประเทศตนเองได้โดยการไม่ต้องเสียค่าจ้างให้แก่แรงงานต่างชาติและ

ต่างชาติก็ยังต้องซื้อวัสดุจากจีนในการก่อสร้างอีกด้วยซึ่งในข้อนี้ถือได้ว่าจีนนั้นมีข้อได้เปรียบอยู่มากทีเดียว

หากมองถึงปัญหาความขัดแย้งในทะเลจีนใต้ ในปี พ.ศ.2560 ศาลอนุญาโตตุลาการ มีมติว่า จีนไม่สามารถอ้างการครอบครองหมู่เกาะในทะเลจีนใต้ได้ แต่จีนไม่ยอมรับคำตัดสินของศาล ซึ่งท่าทีของจีนดังกล่าวได้สร้างความเสียหายให้กับศักดิ์ศรีและชื่อเสียงของจีนในสายตาของประเทศอาเซียน ในการมองว่า จีนเป็นประเทศที่ไม่มีความรับผิดชอบ และไม่เคารพต่อกฎหมายระหว่างประเทศ ซึ่งกระทบต่อภาพลักษณ์ของจีนเป็นอย่างมากนำไปสู่ความไม่ไว้วางใจต่อจีน และอาจจะทำให้หลายๆ ประเทศหวาดระแวงต่อความทะเยอทะยานของจีนในการผลักดันโครงการหนึ่งแถบเศรษฐกิจหนึ่งเส้นทาง รวมถึงผลเสียอีกประการที่สำคัญอย่างยิ่งต่ออาเซียนและมิตรต่อไทย คือ การที่หนึ่งแถบเศรษฐกิจหนึ่งเส้นทางทำให้อาเซียนแตกแยก กัมพูชา ลาว และพม่า 3 ประเทศนี้ พึ่งพาทางเศรษฐกิจจีนเป็นอย่างมาก จึงมีท่าทีสนับสนุนโครงการดังกล่าวเป็นอย่างมาก ในขณะที่ประเทศอาเซียนอื่นๆ มีท่าทีแบ่งรับแบ่งสู้ อาทิ สิงคโปร์ ไทย มาเลเซีย อินโดนีเซีย และเวียดนาม มีท่าทีที่ต้องการถ่วงดุลมหาอำนาจต่างๆ ในภูมิภาค โดยไม่ต้องการให้มหาอำนาจใดมาครอบงำภูมิภาคอาเซียน ประเทศเหล่านี้จึงมีความกังวลใจว่า หากสนับสนุนโครงการดังกล่าวอย่างเต็มที่ จะทำให้ประเทศของตนต้องพึ่งพาทางเศรษฐกิจต่อจีนมากเกินไป และจีนอาจจะครอบงำเศรษฐกิจของประเทศตนได้ และจะสูญเสียอิสระทางการทูตและไม่สามารถวางตัวเป็นกลางได้อีกต่อไป จึงนับเป็นข้อเสียเปรียบข้อใหญ่ที่ส่งผลต่อความสัมพันธ์ระยะยาวที่จะเกิดขึ้นจากความร่วมมือกับนโยบายหนึ่งแถบเศรษฐกิจหนึ่งเส้นทาง (One Belt One Road)

2. ด้านวัฒนธรรม จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ว่าการที่จีนนั้นจะเข้ามาดำเนินโครงการให้สำเร็จตามเป้าหมายนั้นย่อมต้องผ่านการสร้างความสัมพันธ์กับหลายๆด้าน หลายๆประเทศ จึงจะบรรลุเป้าหมายทาง

เศรษฐกิจอันยิ่งใหญ่ดังที่ได้ตั้งไว้ ดังนั้นจีนจึงมิได้ละเลยที่จะผลักดันเป้าหมายรองที่ได้ตั้งไว้เช่นกันนั่นคือการส่งเสริมวัฒนธรรมตามแนวเส้นทางสายไหม เพื่อนำไปสู่หนทางการเป็นที่ยอมรับ อาจถึงขั้นเป็นมหาอำนาจทางวัฒนธรรมตลอดจนการสร้างควมยิ่งใหญ่ทางเศรษฐกิจในขณะเดียวกัน ทั้งนี้จีนได้ดำเนินการเข้ามาโดยลักษณะการแพร่กระจายทางวัฒนธรรมผ่านการสื่อสารและกิจกรรมทางสังคมต่างๆ โดยมีประชากร องค์กรและสถาบันของจีนต่างๆ ทำหน้าที่เป็นตัวกลางในการแพร่กระจายทางวัฒนธรรม การเผยแพร่หรือกระจายวัฒนธรรมเพื่อเสริมสร้างอิทธิพลของจีนเช่นนี้ในไทยนั้น จะเห็นชัดจากการเข้ามาก่อตั้งสถาบันขงจื่อในหลายๆ โรงเรียนหรือมหาวิทยาลัยของไทยที่เพิ่มมากขึ้น วัฒนธรรมและการศึกษาเป็นเครื่องมือในการปรับเปลี่ยนทัศนคติของคนต่างชาติที่มีต่อประเทศของตนให้เป็นมิตรมากขึ้น ซึ่งจีนเลือกที่จะใช้สถาบันการศึกษาเป็นสื่อกลางในการเผยแพร่วัฒนธรรม ผ่านสถาบันขงจื่อ เส้นทางสายไหมทางทะเล เพราะนักเรียนนักศึกษาเป็นกลุ่มบุคคลรุ่นใหม่ที่สามารถปรับรับเอาวัฒนธรรมใหม่ๆ ได้ง่าย อีกทั้งยังสามารถเป็นตัวกลางที่จะช่วยปรับเปลี่ยนทัศนคติของคนในอดีตและภาพลักษณ์ที่มีต่อจีนได้ และการเข้ามาของสถาบันขงจื่อ อาจมีผลทำให้เกิดการแทรกซึมของวัฒนธรรม ทำให้คนรุ่นใหม่หลงใหลศิลปวัฒนธรรม ในระยะยาวนั้นอาจก่อให้เกิดการซึมซับและรับค่านิยมความเป็นจีน นำเอาวัฒนธรรมจีนความเป็นจีนในหลายๆ ด้านเข้ามามีส่วนในการดำเนินชีวิต ทำให้เกิดการกลืนหรือการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมดั้งเดิม ซึ่งส่งผลต่อด้านอื่นๆ ตามมาอีกทั้งยังเอื้อประโยชน์แก่จีนในการเข้ามามีอิทธิพลในด้านเศรษฐกิจหรือด้านต่างๆ มากขึ้น

จากผลการศึกษาวิจัยจะเห็นได้ว่าการเผยแพร่วัฒนธรรมผ่านสถาบันขงจื่อ เส้นทางสายไหมทางทะเลในประเทศไทยเป็นหนึ่งในยุทธศาสตร์เส้นทางสายไหมทางทะเลของจีน ทีมผู้วิจัยได้ทำการศึกษาตามวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 2 พบว่า ในมิติของการเผยแพร่วัฒนธรรมจีนได้

มุ่งเน้นการเผยแพร่วัฒนธรรมควบคู่ไปกับการพัฒนาทางเศรษฐกิจตามเป้าหมายของแผนการพัฒนา One Belt One Road ผ่านทางสถาบันขงจื่อเส้นทางสายไหมทางทะเล ซึ่งเป็นสถาบันภาษาที่ทางรัฐบาลจีนได้ก่อตั้งขึ้นเพื่อทำหน้าที่ในการเผยแพร่ภาษาและวัฒนธรรมจีนในต่างประเทศทั่วโลก ภายใต้การประสานงานของหน่วยงานของกระทรวงศึกษาธิการของจีน ที่มีชื่อว่า สำนักงานส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนนานาชาติ (Office of Chinese Language Council International: TOCLCI หรือ HANBAN : ฮั่นป๋น) (สาธิต มนัสสุรกุล, 2563) ซึ่งมีความเชื่อมโยงกันกับสถาบันขงจื่อในการทำงานร่วมกัน กล่าวคือฮั่นป๋นเป็นองค์กรหลักที่ก่อตั้งขึ้นมาก่อน และได้ก่อตั้งสถาบันขงจื่อเส้นทางสายไหมทางทะเลขึ้นตามมาภายใต้การควบคุม HANBAN ทำหน้าที่สนับสนุนด้านเงินทุน ส่งบุคลากร อาสาสมัคร หรือครูชาวจีนไปยังสถาบันขงจื่อเพื่อปฏิบัติหน้าที่ในต่างประเทศด้วยการเปิดหลักสูตรการสอนภาษาจีนเพื่อชาวต่างชาติ และจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมจีน เช่น เทศกาลตรุษจีน วันไหว้พระจันทร์ การประกวดต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง กับภาษาและวัฒนธรรมจีนรวมถึงการจัดอบรมสัมมนาภาษาและวัฒนธรรมต่างๆ ให้กับนักเรียน อาชีวศึกษา และนักศึกษาในสถาบันและองค์กรภาครัฐและเอกชนต่างๆ ที่ได้ทำข้อตกลงร่วมกันให้มีการก่อตั้งสถาบันขงจื่อเส้นทางสายไหมทางทะเลขึ้น ในสถาบันการศึกษานั้นๆ โดยจุดประสงค์หลักของสถาบันขงจื่อนั้นคือการเผยแพร่ความรู้ทางด้านภาษาและวัฒนธรรมให้กับนักเรียน นักศึกษาหรือบุคคลทั่วไปที่มีความสนใจในภาษาและวัฒนธรรมจีนด้วยการสอนภาษาจีน ซึ่งจีนกล่าวว่าสถาบันขงจื่อนั้นเป็นองค์กรที่ก่อตั้งขึ้นโดยไม่หวังผลกำไร (Kaiyin Zhou และคณะ, 2559: 155-156) มีจุดประสงค์เพื่อการเผยแพร่ภาษาและวัฒนธรรมโดยเฉพาะ

สิ่งที่ไทยจะได้รับจากการเข้ามาเผยแพร่กระจายวัฒนธรรมผ่านสถาบันการศึกษาเช่นนี้ ในแง่ดีที่สามารถเห็นได้ชัดคือนักเรียน นักศึกษาและบุคคลชาวไทยได้มีโอกาสได้เรียนรู้ภาษาจีนและวัฒนธรรมกับเจ้าของภาษา

โดยตรงอย่างถูกต้องมากขึ้น รวมถึงมีโอกาสดำเนินการศึกษาศึกษาแบบเต็มจำนวนจากสถาบันขงจื่อเพื่อไปศึกษาเรียนรู้วัฒนธรรมยังประเทศจีนโดยไม่ต้องใช้ทุนคืน ถือเป็นการเปิดโอกาสในการเรียนรู้ให้กับนักเรียนนักศึกษาชาวไทยอย่างยิ่ง จึงทำให้คนไทยมีความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนควบคู่กับการเรียนรู้วัฒนธรรมจากเจ้าของภาษาได้เป็นอย่างดีอีกด้วย

ทั้งนี้อีกหนึ่งสิ่งที่จีนมุ่งหวังจะได้จากประเทศไทยผ่านการให้โอกาสในการเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมจีนนั่นก็คือ การเผยแพร่วัฒนธรรมจีนและภาษาจีน ให้เป็นที่ยอมรับในสังคมไทยและสังคมโลกมากขึ้นเพราะการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมซึ่งกันและกันเป็นวิธีที่ดีที่สุดในการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ เพื่อให้ผู้คนที่มีความแตกต่างทางเชื้อชาติ วัฒนธรรม สังคม วิถีชีวิต เกิดความเข้าใจและเกิดการเปิดใจยอมรับซึ่งกันและกันได้มากขึ้น ก่อให้เกิดผลดีต่อการทำธุรกิจในอนาคต โดยจีนได้จัดตั้งสถาบันขงจื่อเส้นทางสายไหมทางทะเลขึ้นทั่วโลก ซึ่งอาจมองได้ว่าการเผยแพร่วัฒนธรรมเช่นนี้เป็นกลยุทธ์ในการสร้างอำนาจเชิงอ่อน (Soft Power) ของจีนกับประเทศต่างๆ อันก่อให้เกิดผลดีกลับไปยังจีนในการสร้างความเข้าใจถึงความแตกต่างของวัฒนธรรม และเป็นการส่งเสริมให้นโยบายดังกล่าวประสบความสำเร็จได้ง่ายขึ้น หรือสามารถกล่าวได้ว่า เป้าหมายของสถาบันในการเผยแพร่วัฒนธรรมนั้นชัดเจนเสมอ การศึกษาเป็นเครื่องมือในการปรับเปลี่ยนทัศนคติของคนได้ ซึ่งจีนก็เลือกที่จะใช้สถาบันทางการศึกษาเป็นสื่อกลางในการเผยแพร่ค่านิยม ภาษาและวัฒนธรรมจีน การเข้ามาของสถาบันขงจื่อ เส้นทางสายไหมทางทะเล จึงอาจมีผลกระทบที่แผ่มาเป็นเชิงบวกต่อจีนมากกว่าไทย นั่นก็คือทำให้เกิดการเข้ามามีอิทธิพลของจีนในการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรม ความคิด ค่านิยม ทัศนคติของคนรุ่นใหม่ที่มีต่อภาพลักษณ์ของจีนในอดีตและในอนาคตได้ง่ายขึ้น และดังที่ได้กล่าวสรุปข้างต้นแล้วนั้นว่าการมีอิทธิพลแทรกซึมวัฒนธรรมในระยะยาวอาจก่อให้เกิดการซึมซับและรับค่านิยมความเป็นจีน นำเอาวัฒนธรรมจีน ความเป็นจีนใน

หลายๆ ด้านเข้ามามีส่วนในการดำเนินชีวิต ทำให้เกิดการกลืนหรือการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมดั้งเดิมอันส่งอิทธิพลกระทบต่อด้านอื่นๆ ตามมา ไม่ว่าจะเป็นการเอื้อประโยชน์แก่จีนในการเข้ามามีอิทธิพลในด้านเศรษฐกิจ การจ้างงานในประเทศ และด้านต่างๆ ได้ง่ายมากขึ้น หากเป็นเช่นนั้นแล้วในระยะยาวจึงอาจไม่ใช่ข้อดีที่ไทยควรจะได้รับจากความร่วมมือระหว่างสถาบันอย่างแท้จริง

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาและวิเคราะห์ยุทธศาสตร์เส้นทางสายไหมทางทะเลของจีน ตามเป้าหมายของนโยบาย “One Belt One Road” ที่ว่าส่งเสริมเศรษฐกิจคือเป้าหมายหลัก ส่งเสริมวัฒนธรรมคือเป้าหมายรองนั้น พบว่ายุทธศาสตร์นี้ก่อให้เกิดข้อได้เปรียบกับไทยเพราะเหตุผลทางภูมิศาสตร์ รวมถึงปัจจัยทางด้านโครงสร้างพื้นฐานที่ไทยมีอยู่นั้นค่อนข้างสมบูรณ์ ทั้งทางหลวง ทางรถไฟ สายการบิน ท่าเรือ การสื่อสาร และปัจจัยอื่นๆ ที่จำเป็นและเอื้อต่อการทำธุรกิจและการลงทุน ทำให้ไทยได้รับอิทธิพลจากยุทธศาสตร์นี้อย่างเลี่ยงไม่ได้ การที่จีนให้ความสนใจกับการพัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานของประเทศไทย อาจเป็นโอกาสและความได้เปรียบของไทยอย่างหนึ่งที่จะได้รับเงินลงทุนจำนวนมากจากนายทุนชาวจีน เพื่อเดินหน้าโครงการพัฒนาระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออกหรือ Eastern Economic Corridor (EEC) ของไทยซึ่งเส้นทางระเบียงเศรษฐกิจนี้มีความสอดคล้องกับนโยบายดังกล่าวของจีน และเป็นแผนการพัฒนาที่ไทยนั้นหวังจะนำพาให้ประเทศไทยก้าวไปสู่ยุคแห่งนวัตกรรม (Thailand 4.0) ได้ เพื่อที่จะผลักดันให้ไทยเป็นศูนย์กลางด้านคมนาคมขนส่ง และเป็นศูนย์กลางของการกระจายสินค้าระหว่างภูมิภาคอาเซียนและจีนรวมถึงภูมิภาคอื่นๆ ได้อย่างสมบูรณ์ จึงทำให้มีผลต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของไทยเป็นอย่างมากและอาจส่งผลให้ไทยนั้นมียานาจในการต่อรองด้านผลประโยชน์

อันเนื่องมาจากโครงการดังกล่าวได้มากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ไชยสิทธิ์ ตันตยกุล (2560: 38-39) ที่ว่าจีนคาดหวังว่าประเทศไทยซึ่งกำลังมุ่งพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น พัฒนาเครือข่ายรถไฟและทางหลวงภายในประเทศ ก่อสร้างและขยายท่าเรือ หรือแม้แต่การเพิ่มเที่ยวบินใหม่ๆ เพื่อยกระดับตนเองในฐานะที่เป็นศูนย์กลางแห่งความเชื่อมโยงกันในภูมิภาคนี้ ดังนั้นจึงเป็นโอกาสที่ดีที่จีนและไทยจะเสริมสร้างความร่วมมือเพื่อร่วมมือกันพัฒนาเส้นทางสายไหมแห่ง ศตวรรษที่ 21 และโครงการของทั้งสองประเทศ ซึ่งไม่เพียงแต่จะทำให้ประเทศไทยกลายเป็นศูนย์กลางทางคมนาคมขนส่งในภูมิภาคที่มีความสำคัญยิ่งขึ้นเท่านั้น แต่ยังสร้างบทบาทนำให้กับประเทศไทยในเวทีระหว่างประเทศอีกด้วย

และการวิจัยนี้ยังพบว่าก่อให้เกิดข้อเสียเปรียบต่อประเทศไทย เพราะเนื่องด้วยหลายๆ โครงการในประเทศไทยที่จีนเข้ามาลงทุนนั้น อาจก่อให้เกิดผลเสียต่อไทยในหลายๆ ด้าน เช่น ด้านทรัพยากรทางธรรมชาติ ภายในประเทศที่อาจถูกทำลายและทรุดโทรมลงได้รวดเร็วกว่าปกติ ผ่านการลงทุนด้านการก่อสร้างโครงสร้างพื้นฐานในไทย อสังหาริมทรัพย์ การทำเหมืองแร่และอื่นๆ ที่ก่อให้เกิดมลพิษเพิ่มมากขึ้น ซึ่งในระยะยาวอาจทำให้ไทยนั้นขาดน้ำหนัทางด้านการท่องเที่ยวในหลายด้านที่จีนได้เข้ามาลงทุนและทำหน้าที่เป็นนายทุนใหญ่อีกด้วย และด้วยอำนาจจากการลงทุนด้วยเม็ดเงินของจีนในภูมิภาคอาเซียน เช่น กัมพูชา ลาว และพม่า ที่สนับสนุนและพึ่งพาเศรษฐกิจจากจีนอยู่มากพอสมควร ในอนาคตอาจทำให้จีนมีอำนาจหนุนนำประชาคมอาเซียนมากขึ้นซึ่งไม่เป็นผลดีต่อประเทศในอาเซียนโดยรวมถึงประเทศไทยด้วย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ประภัศร์ เทพชาตรี (2560) ที่ว่ากัมพูชา ลาว และพม่านั้น พึ่งพาทางเศรษฐกิจจีนเป็นอย่างมาก จึงมีท่าทีสนับสนุนโครงการ One Belt One Road เป็นอย่างมาก ในขณะที่ประเทศอาเซียนอื่นๆ มีท่าทีแบ่งรับแบ่งสู้ อาทิ สิงคโปร์ ไทย มาเลเซีย อินโดนีเซีย และเวียดนาม มีท่าทีที่ต้องการถ่วงดุลมหาอำนาจต่างๆ ใน

ภูมิภาค โดยไม่ต้องการให้มหาอำนาจใดมาครอบงำภูมิภาคอาเซียน ประเทศเหล่านี้จึงมีความกังวลใจว่า หากสนับสนุนโครงการ One Belt One Road อย่างเต็มที่ จะทำให้ประเทศของตนต้องพึ่งพาทางเศรษฐกิจต่อจีนมากเกินไป และจีนอาจจะครอบงำเศรษฐกิจของประเทศตนได้ และจะสูญเสียอิสระทางการทูต และไม่สามารถวางตัวเป็นกลางได้อีกต่อไป

เป้าหมายรองของยุทธศาสตร์ที่จีนให้ความสำคัญนั้นได้แก่การส่งเสริมการเผยแพร่วัฒนธรรมควบคู่ไปกับการพัฒนาเศรษฐกิจ โดยจีนเลือกที่จะใช้สถาบันการศึกษาเป็นสื่อกลางในการเผยแพร่วัฒนธรรมผ่านสถาบันขงจื่อ เส้นทางสายไหมทางทะเล ซึ่งเป็นสถาบันที่ก่อตั้งขึ้นเพื่อการเผยแพร่วัฒนธรรมจีนโดยเฉพาะ เหตุผลที่ทำให้จีนเลือกที่จะสร้างความร่วมมือเพื่อเผยแพร่วัฒนธรรมของตนกับสถาบันทางการศึกษานั้น อาจเป็นเพราะนักเรียน นักศึกษา เป็นบุคคลที่ต้องได้รับการปลูกฝังและเรียนรู้จากสถาบันทางการศึกษาหรือโรงเรียนเป็นหลักหรือเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้นจึงสามารถรับเอาวัฒนธรรมและค่านิยมต่างๆ ในสังคมอันเกิดจากการเรียนรู้ภายในห้องเรียนหรือภายในโรงเรียนไปได้ง่ายที่สุด จึงกล่าวได้ว่าการเข้ามาของสถาบันขงจื่อ เส้นทางสายไหมทางทะเลนั้น อาจเป็นข้อเสียเปรียบของไทยที่เกิดขึ้นโดยไม่ได้ตั้งใจก็เป็นได้ และเนื่องจากบทบาทหน้าที่การทำงานของสถาบันขงจื่อ มีความสอดคล้องกับทฤษฎีการแพร่กระจายทางวัฒนธรรมของ Ralph Linton (สุพัตรา สุภาพ, 2536) ที่มีแนวคิดว่าการติดต่อสื่อสารกันระหว่างสังคมที่แตกต่างวัฒนธรรม ผ่านทางกิจกรรมทางสังคมทั้งในด้านเศรษฐกิจ การเมือง ประเพณี การเดินทางและความคิดของตัวบุคคล ที่ถูกส่งออกไปผ่านการสื่อสารในรูปแบบต่างๆ ทำให้อีกสังคมหนึ่งได้รับรู้ถึงสิ่งใหม่ และรับเอาวัฒนธรรมนั้นเข้ามาสู่สังคมของตน รวมถึงสามารถค่อยๆ ทำให้ชาวต่างชาตินั้นเกิดความเข้าใจในความเป็นสังคมนิยมแบบจีนได้อย่างช้าๆ และเห็นผลได้มากที่สุด

ทั้งนี้ผลการศึกษายังพบว่าบทบาทหน้าที่ระหว่างสำนักงานส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนนานาชาติ (Hanban) และสถาบันขงจื่อ เส้นทางสายไหมทางทะเล มีความเกี่ยวข้องหรือเชื่อมโยงกันคือ สำนักงาน Hanban (汉办) เป็นองค์กรที่ดำเนินงานผ่านการประสานงานจากกระทรวงศึกษาธิการของจีน มีหน้าที่รับผิดชอบในการสนับสนุนและส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนในต่างประเทศ เพื่อสนับสนุนความต้องการในการเรียนภาษาจีน เพิ่มพูนและสร้างความเข้าใจด้านภาษาและวัฒนธรรมจีนสำหรับประชาชนชาวต่างชาติ เสริมสร้างและแลกเปลี่ยนความร่วมมือทางการศึกษา และวัฒนธรรม เพื่อพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศจีนกับต่างประเทศทั่วโลก Hanban นั้นมีหน้าที่ในการสนับสนุนและคอยให้การช่วยเหลือแก่สถาบันขงจื่อเพื่อส่งเสริมการปฏิบัติงานให้บรรลุตามเป้าหมายของสถาบันในมิติการเผยแพร่วัฒนธรรม โดย Hanban จะจัดส่งอาจารย์สอนภาษาจีนและอาจารย์อาสาสมัครชาวจีนไปสอนในสถาบันขงจื่อมหาวิทยาลัย และโรงเรียน ซึ่งสถาบันขงจื่อมีหน้าที่ในการสนับสนุนการเรียนการสอน ถ่ายทอดวัฒนธรรมจีน ตั้งแต่ศิลปะการเขียนอักษรจีน การทำอาหารไปจนถึงการรำมวยจีน รวมถึงการสอบวัดระดับภาษาจีน และกิจกรรมทางวัฒนธรรมต่างๆ ตามโอกาสและตามเทศกาลสำคัญๆ ของจีนในต่างประเทศ

และเมื่อมองในมิติของการเผยแพร่วัฒนธรรมผ่านทางสถาบันขงจื่อ เส้นทางสายไหมทางทะเลแล้วพบว่า การเผยแพร่วัฒนธรรมเช่นนี้นั้นส่งผลทำให้ไทยได้เปรียบคือ นักเรียน นักศึกษาในประเทศไทยมีโอกาสในการเข้าถึงและศึกษาหาความรู้ด้านภาษาและวัฒนธรรมจีนได้ง่ายขึ้น ทำให้ประเทศของเรานั้นมีผู้ที่มีความรู้ความสามารถทางภาษาจีน และเข้าใจลึกซึ้งในวัฒนธรรมจีน ทศนคติ ค่านิยมแบบจีนเพิ่มมากขึ้นทุกปี ซึ่งในอนาคตถือเป็นข้อได้เปรียบของในอย่างมากในการติดต่อสื่อสารหรือเจรจา ระหว่างจีน-ไทย

นอกจากนี้เมื่อมองในมิติของการเผยแพร่วัฒนธรรมผ่านทางสถาบัน
ขงจื้อ เส้นทางสายไหมทางทะเลนั้นแล้วพบว่า การเผยแพร่วัฒนธรรมเช่นนี้นั้น
ยังเห็นข้อเสียเปรียบที่ไทยจะได้รับ คือ อาจมีผลทำให้เกิดการลอกเลียนแบบ
และนำเข้าวัฒนธรรม รวมถึงค่านิยมในแง่ของความคิดและอื่นๆ แบบจีนเข้า
มา มีส่วนในการดำเนินชีวิตกันมากขึ้น และเมื่อเทียบกับการเปลี่ยนแปลงไป
ของสังคมปัจจุบันแล้วนั้นในระยะยาวอาจทำให้เกิดการกลืนวัฒนธรรมได้
แต่การรับเอาวัฒนธรรมใดวัฒนธรรมหนึ่งมานั้น ต้องขึ้นอยู่กับตัวบุคคลว่าจะ
มีวิจารณญาณมากน้อยเพียงใดในการเลือกรับเอาวัฒนธรรมนั้นๆ มาสู่ตน
และสังคม เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ตนเอง ซึ่งมีความสอดคล้องกับ
แนวคิดของ นิคม บางจริง (อ้างถึงใน ยงยุทธ บุราสิทธิ์, 2548: 33 34) ว่าสิ่ง
ที่สังคมไทยควรคำนึงถึงคือจะใช้ประโยชน์จากโอกาสนี้อย่างไรเพื่อให้เกิด
ประโยชน์สูงสุดต่อประเทศและตนเอง โดยยังคงวัฒนธรรมและเห็นคุณค่า
ของความเป็นไทยเป็นหลักและไม่รับเอาค่านิยมหรือวัฒนธรรมจีนมา
จนเกินไป ข้อได้เปรียบอันเกิดจากการได้เรียนรู้ และรับเอาวัฒนธรรมจีนมา
นั้น ก่อให้เกิดความเข้าใจในจีนมากขึ้นซึ่งเป็นผลดีต่อการปฏิบัติตนระหว่าง
กันอย่างให้เกียรติและเข้าใจวัฒนธรรมซึ่งกันและกัน ทำให้ไทยนั้นมีผู้รู้และ
เข้าใจในวัฒนธรรมจีนมากขึ้นก่อให้เกิดโอกาสที่จะสามารถเจรจาต่อรองใน
ด้านธุรกิจและอื่นๆ ประสบความสำเร็จได้มากขึ้น ซึ่งเป้าหมายหลักของการ
ส่งเสริมเศรษฐกิจของจีนโดยใช้วัฒนธรรมเป็นเป้าหมายรองของยุทธศาสตร์
ดังกล่าว ก็เพื่อต้องการสร้างและแผ่ขยายอิทธิพลและขยายอำนาจของจีนใน
ต่างประเทศให้มากขึ้นเท่าที่จะสามารถทำได้

แต่จุดประสงค์ที่แท้จริงของการเผยแพร่วัฒนธรรมผ่านสถาบัน
ขงจื้อ เส้นทางสายไหมทางทะเลนั้น คือการใช้วัฒนธรรมเป็นตัวช่วยในการ
ส่งเสริมนโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจ “One Belt One Road” เพื่อเป็น
เครื่องมือในการสร้างพันธมิตรทางธุรกิจ และเป็นใบเบิกทางที่จะนำพาให้จีน
บรรลุถึงเป้าหมาย “ความฝันจีน” ได้ดียิ่งขึ้น และเพื่อให้เป็นไปตาม

เป้าหมายของนโยบาย “One Belt One Road” ที่ว่าส่งเสริมเศรษฐกิจคือเป้าหมายหลัก ส่งเสริมวัฒนธรรมคือเป้าหมายรอง โดยการใช้วัฒนธรรมเป็นเครื่องมือหลักในการสร้างและสามารถใช้อำนาจเชิงอ่อน (soft power) กับประเทศไทย ผ่านการสร้าง ความกลมกลืนทางสังคมและวัฒนธรรม เพื่อให้เกิดการยอมรับในสิ่งที่จีนเป็นและสิ่งที่จีนเป็นจีนด้วยความเต็มใจ ซึ่งกลยุทธ์ดังกล่าวหรือการดำเนินงานของสถาบันขงจื่อ เส้นทางสายไหมทางทะเล มีลักษณะของการเผยแพร่วัฒนธรรมที่สอดคล้องกับทฤษฎีการแพร่กระจายทางวัฒนธรรมของ Ralph Linton (สุพัตรา สุภาพ, 2536) กล่าวคือเป็นความต้องการที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสังคม อันเกิดจากการแพร่กระจายทางวัฒนธรรม จากการติดต่อสื่อสารกันระหว่างสังคมที่ต่างวัฒนธรรม และต่างแพร่กระจายวัฒนธรรมไปสู่กันและกัน ซึ่งในที่นี้จีนก็ได้เลือกใช้วิธีการศึกษาเข้ามาเป็นวิธีหลักและทำให้เห็นเป็นรูปธรรมมากขึ้น ด้วยการก่อตั้งสถาบันขงจื่อขึ้นในต่างประเทศทั่วโลกนั่นเอง โดยผลจากการรับเอาวัฒนธรรมจีนมานั้นจะช่วยให้ผู้คนเกิดความเข้าใจและเกิดการยอมรับในตัวตนของความเป็นจีนมากขึ้นหลังจากนั้นจะทำให้การเจรจาต่อรองต่างๆ ในอนาคตเป็นไปได้ง่ายขึ้นโดยไม่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง ซึ่งจีนมุ่งหวังจะนำผลประโยชน์ที่ได้จากการพัฒนานโยบายนี้กลับเข้าไปพัฒนาประเทศจีน เพื่อจะนำพาจีนให้บรรลุเป้าหมาย “China Dream” หรือ “ความฝันจีน” ต่อไป

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1.1 ผลประโยชน์ด้านเศรษฐกิจ และอื่นๆ ที่ไทยจะได้รับจากนโยบาย One Belt One Road สามารถนำมาสร้างเป็นนโยบายส่งเสริมและสนับสนุนให้เกิดการสร้างธุรกิจระดับภูมิภาคอย่างเป็นรูปธรรม และขยายย่อยไปสู่ระดับชุมชนได้ ทั้งภาคการส่งออก และภาคการผลิต เพื่อเป็น

การเปิดโอกาสให้ประชาชนได้มีธุรกิจเป็นของตัวเอง รวมถึงธุรกิจขนาดกลาง ขนาดเล็ก และธุรกิจใหม่ๆ จะได้มีตลาดและช่องทางในการสร้างอาชีพที่ เพิ่มขึ้น ซึ่งจะทำให้ประชาชนมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น และยังเป็น การเปิดโอกาสให้คนรุ่นใหม่ที่มีหัวธุรกิจได้มีส่วนในการช่วยพัฒนาและขับเคลื่อน เศรษฐกิจของประเทศด้วย

1.2 หากต้องการให้สถาบันขงจื่อเป็นสถาบันแห่งการ พัฒนาทางการศึกษาอย่างแท้จริง ควรก่อตั้งหรือกระจายสถาบันดังกล่าว ไปสู่โรงเรียนในเขตด้อยพัฒนา เพื่อเป็นการขยายโอกาสทางการศึกษาให้กับ เยาวชนไทยอย่างทั่วถึง และถือเป็นการสร้างความสามารถทางด้านภาษา ให้กับนักเรียน นักศึกษา ในเขตชนบท ถือเป็นการเตรียมความพร้อมให้กับ เยาวชนรุ่นใหม่ที่จะเติบโตมาท่ามกลางกลุ่มนักลงทุนชาวจีนจะกระจายไปทั่ว ทุกภาคของไทยในอนาคต

1.3 ประเทศไทยควรหาแนวทางในการป้องกันผลกระทบที่ เกิดจากการเผยแพร่วัฒนธรรม ควรสนับสนุนและพัฒนาทำให้คนรุ่นใหม่ได้ เห็นถึงคุณค่าของความเป็นไทยที่แท้จริง ส่งเสริมการอนุรักษ์วิถีชีวิตชุมชน แบบดั้งเดิมให้คงอยู่สืบต่อไป สนับสนุนความนิยมไทยให้เกิดขึ้นในชาติ ดังเช่นที่จีนสนับสนุนและปลูกฝังให้คนในชาติจีนนั้นมีความเป็นคนนิยมแบบ จีนเหมือนดังเช่นสังคมจีนในปัจจุบัน

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาถึงแนวทางในการรับมือและป้องกันผลลัพธ์ ที่ จะเกิดจากการแพร่กระจายทางวัฒนธรรมของจีนมาสู่สังคมไทย ว่าเราควรจะทำอย่างไรเพื่อที่จะสามารถรักษา และคงไว้ซึ่งความเป็นไทย ได้

เอกสารอ้างอิง

- ไชยสิทธิ์ ตันตยกุล. (2560). ยุทธศาสตร์จีนบนเวทีโลก(ฉบับปรับปรุง). กรุงเทพมหานคร: ศูนย์พัฒนาหลักนิยมและ ยุทธศาสตร์ กรมยุทธศึกษาทหารบก.
- ไชยสิทธิ์ ตันตยกุล. (2561). ยุทธศาสตร์จีนบนเวทีโลก เล่ม2 ความเคลื่อนไหวในปี พ.ศ.2560-2561. กรุงเทพมหานคร: นิคม บางจรัญ. (2553). ผลกระทบที่แปรรูปจากข่าวในวิถีชีวิตชาวมอญอำเภอสามโคก จังหวัดปทุมธานี. นครปฐม: มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ประภัสสร เทพชาตรี. One Belt One Road (OBOR): ผลกระทบต่ออาเซียน. [Online]. (2560).
- สาธิต มนัสสุรกุล. “สถาบันขงจื่อ” ชุ่มเจียบแผ่อิทธิพลจีน?. [Online]. (2563).
- สุมาลี สุขदानนท์. (2562). ผลกระทบและแนวโน้มการพัฒนาเส้นทางสายไหมใหม่แห่งศตวรรษที่ 21. [28 กรกฎาคม 2562]
- สุรชาติ บำรุงสุข. (2557). Soft Power. กรุงเทพมหานคร: สถาบันการข่าวกรองสำนักข่าวกรองแห่งชาติ.
- สุพัตรา สุภาพ. (2536). สังคมและวัฒนธรรมไทย. กรุงเทพมหานคร : ไทยอสี ม้ามณี. (2555). การใช้ soft power ในการส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ : กรณีศึกษาการดำเนินการของทีมชาติไทยในเนปาล. กรุงเทพมหานคร: สถาบันการต่างประเทศเทวะวงศ์วโรปการ กระทรวงการต่างประเทศ.
- วัฒนาพาณิข

อรุณการพิมพ์. ชลิตา สุนันทาภรณ์. **What We Need to Know: One Belt One Road เส้นทางสายไหมทางบกทางทะเลในศตวรรษที่ 21**. [Online]. (2017). Available:https://waymagazine.org/wwntk_onebelt/ [25 กรกฎาคม 2562]

Manager online.

https://www.tpa.or.th/tpanews/upload/mag_content/129/ContentFile2520.pdf/ [20 สิงหาคม 2562]

Nye, J. S. JR. (2004). **Soft Power:The Means to Success in World Politics**. New York: BBS Public Affairs. Available: <http://www.drprapat.com/one-belt-one-road-obor-ผลกระทบต่ออาเซียน/> [13 ตุลาคม 2562]

Kaiyin Zhou และคณะ. (2559, มกราคม-มิถุนายน). **การจัดการสถาบันขงจื้อแห่งราชอาณาจักรไทย**. ศึกษาศาสตรมหาวิทาลัยทักษิณ. 16(1), 153- 163.

สื่อออนไลน์ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกการท่องเที่ยว เชิงอาหารในประเทศไทย

The Influence of Social Media on the Decision Making for Gastronomic Tourism in Thailand.

ศุศราภรณ์ แต่งตั้งลำ

Susaraporn Tangtenglam

โครงการจัดตั้งภาควิชาอุตสาหกรรมบริการและนวัตกรรมภาษา
คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

Department of Services Industry and Language
Innovation, Faculty of Liberal Arts and Science

Kasetsart University

E-mail: Susaraporn.n1982@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสื่อสังคมออนไลน์ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกการท่องเที่ยวเชิงอาหารในประเทศไทย โดยใช้วิธีการวิจัยแบบเชิงปริมาณ กลุ่มเป้าหมายที่ในการศึกษา คือนักท่องเที่ยวชาวไทย จำนวน 400 คน โดยการเลือก แบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แบบสอบถาม มีค่าความเที่ยงตรง ระหว่าง 0.67-1.00 และค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.894 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการศึกษา พบว่า ส่วนใหญ่มีความถี่ในการเข้าใช้โซเชียลเน็ตเวิร์ค 4-8 ชั่วโมงอุปกรณ์ที่ใช้ในการเข้าถึงโซเชียลมีเดีย คือ โทรศัพท์มือถือ สื่อสังคมออนไลน์ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกการท่องเที่ยวเชิงอาหารในประเทศไทย โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุดโดยรวมอยู่

ในระดับมาก ($\bar{x}=4.47$, $S.D.=0.69$) ซึ่งพิจารณาเป็นรายชื่อโดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ได้แก่ ด้าน Photo Sharing ($\bar{x}=4.83$, $S.D.=0.78$), ด้านSocial Network ($\bar{x}=4.52$, $S.D.=0.86$) ด้านDiscuss, Review, Opinion ($\bar{x}=4.46$, $S.D.=0.52$) ด้าน Online Video ($\bar{x}=4.21$, $S.D.=0.18$) ด้าน Weblogs ($\bar{x}=4.05$, $S.D.=0.03$)

คำสำคัญ : สื่อออนไลน์, อิทธิพล, การท่องเที่ยวเชิงอาหาร

ABSTRACT

This research aimed to study the Influence of social media on the decision making for gastronomic tourism in Thailand. The sample group used in this study is 400 Thai tourists by using sampling method. Data collection by using questionnaires had the reliability coefficient of questionnaires at 0.894. The data was analyzed using statistical methods with descriptive analysis such as frequency, percentage, mean and standard deviation.

The result indicated that the whole of the Influence of social media on the decision making for gastronomic tourism in Thailand. According to the elements of social media on the decision making for gastronomic tourism are at the highest level ($\bar{x}$ =4.47, **S.D.**=0.69). Most have a frequency of accessing social networks from 4 to 8 hours. The device used to access social media is a mobile phone. Social media influencing food tourism decisions in Thailand. Which are considered individually, in descending order of mean, namely Photo Sharing ($\bar{x}$ =4.83, **S.D.**=0.78), Social Network ($\bar{x}$ =4.52,**S.D.**=0.86) Discuss, Review, Opinion ($\bar{x}$ =4.46,**S.D.**=0.52) Online Video ($\bar{x}$ =4.21, **S.D.**=0.18) Weblogs ($\bar{x}$ =4.05, **S.D.**=0.03)

Keywords: Social Media, Influence, Gastronomic Tourism

บทนำ

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในประเทศไทยต่างก็ตื่นตัวและเห็นความสำคัญของการใช้สื่อสังคมออนไลน์ ในการเป็นสื่อกลางการเผยแพร่ข้อมูลต่างๆ ของแหล่งท่องเที่ยวให้นักท่องเที่ยวได้รู้ ได้เห็น อย่างทั่วถึง โดยปัจจุบันผู้คนส่วนมากนิยมท่องเที่ยวต่างจังหวัด เราสามารถหาข้อมูลสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ได้ง่ายผ่านสื่อสังคมออนไลน์ ที่เป็นแหล่งสื่อช่วยกระจายข่าวสารหรือค้นหาข้อมูลได้สะดวก และรวดเร็วยิ่งขึ้น ยิ่งผู้คนส่วนใหญ่มักแบ่งปันรูปภาพกิจกรรมและข้อมูลของสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ผ่านสื่อสังคมออนไลน์ เช่น เฟสบุ๊ก (Facebook) อินสตาแกรม (Instagram) พินเทอร์เรส (Pinterest) และเว็บไซต์การรีวิวสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ที่ผู้คนนิยมใช้ เช่น Pantip Sanook เป็นต้น ซึ่งทำให้ผู้ที่ได้รับรู้สื่อนั้นๆ เกิดความสนใจ กระตุ้นให้อยากท่องเที่ยวมากขึ้น โดยผู้ที่สนใจที่จะท่องเที่ยวหรือรักในการท่องเที่ยวอยู่แล้วก็จะทำให้สามารถหาทางเลือกหรือมีความมั่นใจที่จะเลือกสถานที่ท่องเที่ยวได้แน่นอนมากยิ่งขึ้น ผ่านการได้รับรู้ข้อมูลสถานที่ท่องเที่ยวผ่านสื่อสังคมออนไลน์ดังที่กล่าวไว้ (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2558)

สื่อนั้นมีหลายประเภทและมีความสำคัญที่แตกต่างกันไปมีทั้ง สื่อบุคคลที่มีประสิทธิภาพสูงในการประชาสัมพันธ์และเน้นติดต่อกับผู้รับสารโดยตรง สื่อมวลชน ที่เน้นการประชาสัมพันธ์สู่คนจำนวนมากพร้อมกันในเวลาเดียวกันอย่างรวดเร็ว สื่อสิ่งพิมพ์ที่มีวัตถุประสงค์ต่างๆตามหน่วยงานกำหนด เช่น โปสเตอร์ วารสาร แผ่นพับ เป็นต้น สื่อโสตทัศนที่ผู้รับสื่อสามารถรับได้ทั้งภาพและเสียง สื่อกิจกรรมที่สามารถสื่อความรู้สึกนึกคิดอารมณ์ และเรื่องราวต่างๆ ได้ จะเห็นได้ว่าสื่อนั้นมีหลากหลายและมีการใช้งานที่แตกต่างกันออกไปตามวัตถุประสงค์ของผู้ใช้สื่อนั้นๆ ในขณะนี้คงต้องยอมรับว่าโลกเรานั้นมีการพัฒนาเทคโนโลยีและอุปกรณ์ต่างๆที่ทันสมัยขึ้นมากมายทั้งคอมพิวเตอร์ที่ใช้งานได้ง่ายขึ้นและมีประสิทธิภาพมากขึ้น สัญญาณอินเทอร์เน็ตที่มีความเสถียรและมีความรวดเร็วอย่างมากและยัง

สามารถส่งข้อมูลได้เป็นจำนวนมาก โทรศัพท์มือถือในปัจจุบันนี้หรือที่เรียกกันว่า “สมาร์ตโฟน” นั้น ก็เป็นอุปกรณ์ที่สามารถทำอะไรได้หลายอย่าง นอกจากการโทรหาหรือส่งข้อความหากัน อุปกรณ์ต่างๆ ที่กล่าวมานั้นล้วนแล้วแต่เป็นส่วนสำคัญที่ทำให้สื่อต่างๆ สามารถเข้าถึงผู้คนทุกคนบนโลก ทุกเพศ ทุกวัย ทุกเชื้อชาติ ได้อย่างง่ายดาย สะดวก และมีประสิทธิภาพมากกว่ายุคก่อนๆ มากขึ้น นอกจากสื่อที่สามารถเผยแพร่ได้อย่างรวดเร็วในปัจจุบันและสามารถทำให้ผู้คนต่าง ๆ บนโลกรับรู้สิ่งต่างๆ ได้เป็นจำนวนมากแล้ว ก็ยังมีสื่อประเภทหนึ่งที่เกิดขึ้นมาผ่านทางเว็บไซต์และโปรแกรมต่างๆ ที่มีการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต และเป็นกระแสที่ได้รับความนิยมอย่างรวดเร็วในทั่วโลก นั่นคือ “สื่อสังคมออนไลน์”

อย่างไรก็ตาม ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีชื่อเสียงทางด้านอาหาร ด้วยลักษณะ ภูมิประเทศที่อุดมสมบูรณ์ไปด้วยทรัพยากรธรรมชาติ ดังคำกล่าวขานที่ว่า “ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว” เป็นประเทศที่มีผลผลิตทางการเกษตรที่สมบูรณ์ แห่งหนึ่งของโลก นอกเหนือจากเรื่องอาหารการกินที่ขึ้นชื่อแล้ว ประเทศไทย ของเรายังมีชื่อเสียงด้านการท่องเที่ยวมากมาย ไม่ว่าจะเป็นสถานที่ท่องเที่ยว ทุ่งดงาม วัฒนธรรมที่แตกต่างและมีความเป็นเอกลักษณ์ จึงไม่น่าแปลกใจ ที่จะเป็นประเทศที่นักท่องเที่ยวหมายตาและอยากจะมาเยือนแล้วเยือนเล่า จากที่กล่าวมา เราจะเห็นว่าประเทศไทยเริ่มให้ความสำคัญกับการนำอาหาร มาเป็นส่วนเสริมที่ช่วยสนับสนุนการท่องเที่ยวมาบ้างแล้ว อย่างไรก็ตาม ประเทศไทยก็ยังคงมองถึงการนำการท่องเที่ยวเชิงอาหารมาสนับสนุน แนวความคิด ‘การบริโภคอย่างยั่งยืน’ หรือ Sustainable Consumption อีกด้วย ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งที่จะสามารถช่วยเหลือและปรับตัวตามเทรนด์ ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ไม่ว่าจะเป็นการสนับสนุนสินค้าพื้นเมือง OTOP ที่จะช่วยเหลือชาวบ้าน ในขณะเดียวกันก็ตอบโจทย์ความต้องการของ นักท่องเที่ยวที่ต้องการแสวงหาความเป็นเอกลักษณ์ นอกจากนี้แล้ว เรายังสามารถเห็นได้ถึงการเพิ่มจำนวนของ

กิจกรรมการท่องเที่ยวส่งเสริม สุขภาพที่มีเพิ่มมากขึ้น ซึ่งเป็นไปตามเทรนด์โลกที่คนเริ่มหันกลับมาให้ ความสนใจในสุขภาพมากขึ้น อย่างไรก็ตาม ประเทศไทยยังคงต้องกระตุ้นหรือรื้อฟื้น อยู่ตลอดเวลา เนื่องจากการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวเชิงอาหารนั้น มีเพิ่มมากขึ้น จากที่เราเคยเป็นประเทศที่มีชื่อเสียงด้านอาหารในภูมิภาค เอเชียในอดีต แต่ ณ ปัจจุบัน ประเทศเพื่อนบ้านของเราเริ่มพัฒนา การท่องเที่ยวเชิงอาหารอย่างรวดเร็ว (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2561)

ในปัจจุบัน สื่อสังคมออนไลน์มีอิทธิพลต่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยวจึงมองเห็นความสำคัญของการใช้สื่อสังคมออนไลน์ ในการทำสื่อสารการตลาด ซึ่งเป็นช่องทางการสื่อสารที่สำคัญ ในการเข้าถึงกลุ่มผู้บริโภคเป้าหมาย มีต้นทุนต่ำรวดเร็วและมีประสิทธิภาพสูง (Ma & Chan, 2014 อ้างถึงในจิตาภา สดสี, 2557) โดยมีการเผยแพร่ข้อมูลต่างๆ ของแหล่งท่องเที่ยว ครอบคลุมทั้งเนื้อหา และเขตพื้นที่อย่างมีความชัดเจน ตอบสนองพฤติกรรมการค้นหาข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวหลากหลายที่ เพื่อใช้ประกอบการตัดสินใจซึ่งสื่อออนไลน์มีความเกี่ยวข้องกับการเพิ่มขึ้นของการ ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวและธุรกิจ (Ana & Jens, 2014) ประกอบกับผู้ใช้สื่อสังคมออนไลน์ นิยมที่จะทำการแบ่งปัน แชร์รูปภาพ วิดีโอ และประสบการณ์การท่องเที่ยวตามแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ ซึ่งทำให้ ผู้ที่ค้นหาในสื่อต่างๆ เกิดความสนใจและกระตุ้นการค้นหา อีกทั้งยังเพิ่มความมั่นใจในการเลือกท่องเที่ยวเชิงอาหาร ได้นั่นเองมากขึ้น รวมถึงยังลดระยะเวลาในการตัดสินใจเลือกท่องเที่ยวเชิงอาหารให้สั้นลง

จากปัญหาข้างต้น ผู้วิจัยจึงมองเห็นความสำคัญของสื่อออนไลน์ที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกการท่องเที่ยวเชิงอาหาร จึงได้ทำการศึกษาสื่อสังคมออนไลน์ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกการท่องเที่ยวเชิงอาหารในประเทศไทย เพื่อผลการศึกษาเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจหรือผู้ประกอบการธุรกิจ

ห้องเที่ยวเชิงอาหารสามารถนำไปปรับปรุงพัฒนาให้สอดคล้องกับความต้องการของนักท่องเที่ยวมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาสื่อสังคมออนไลน์ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกการท่องเที่ยวเชิงอาหารในประเทศไทย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงพฤติกรรมนักท่องเที่ยวชาวไทย การเลือกสื่อสังคมออนไลน์ต่อการท่องเที่ยวเชิงอาหารในประเทศไทย
2. เพื่อนำผลการศึกษามาใช้เป็นแนวทางในการสร้างโอกาสสำหรับการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอาหารในประเทศไทย สอดคล้องกับความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศในอนาคต

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตด้านพื้นที่ที่ศึกษา

แหล่งท่องเที่ยวเชิงอาหารในประเทศไทย ทั้งหมด 4 ภาค ได้แก่ ภาคเหนือ ภาคกลาง ภาคอีสานและภาคใต้ เป็นต้น

ขอบเขตด้านเนื้อหา

1. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับปัจจัยและแรงจูงใจที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยว
2. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับสื่อออนไลน์
3. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงอาหาร

ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร (Population) ใช้ในการวิจัย คือ นักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางในประเทศไทย ในปี พ.ศ. 2561 จำนวนทั้งสิ้น 16,000,000 คน (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ,2561)

กลุ่มตัวอย่าง (Sampling) ใช้ในการวิจัย คือ นักท่องเที่ยวชาวไทยจำนวน 399 คน ซึ่งผู้วิจัยได้เลือกเก็บจำนวน 400 คน โดยทำการเปรียบเทียบตารางการ กำหนดกลุ่มตัวอย่างจากสูตรการเปรียบเทียบตารางของ (Taro Yamane) จากจำนวนประชากรทั้งหมด 16,000,000 คน โดยมีวิธีการคำนวณหากลุ่มตัวอย่างดังต่อไปนี้

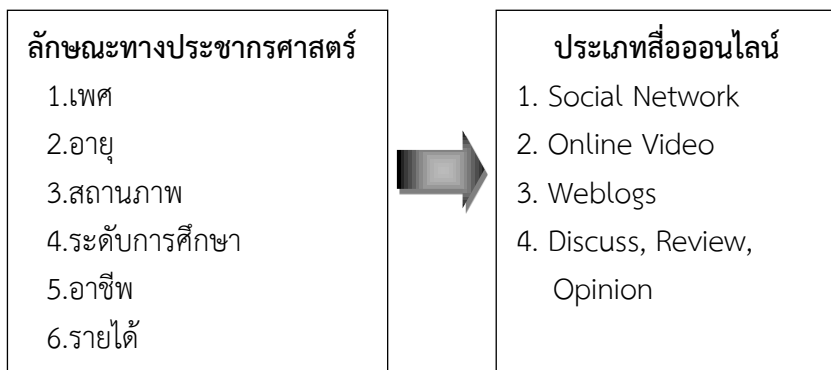
$$\text{สูตร } n = \frac{N}{1+N(e)^2}$$

โดยที่ n คือ จำนวนของของกลุ่มตัวอย่าง ที่ระดับความเชื่อมั่น 95%
 N คือ จำนวนประชากรที่ศึกษา
 e คือ ความคลาดจากการประมาณค่า (0.05)

ขอบเขตด้านเวลา

ระยะเวลาในการทำวิจัย 1 ปี โดยเริ่มต้นจากเดือน มกราคม พ.ศ. 2563 ถึง ธันวาคม พ.ศ.2563

กรอบแนวความคิด

ระเบียบวิธีวิจัย

ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้ศึกษาวิจัยได้แบ่งวิธีการเก็บข้อมูลตามลักษณะที่มาของข้อมูล ได้แก่

การเก็บข้อมูลแบบปฐมภูมิ (Primary Research) โดยใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เคยเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

การเก็บข้อมูลแบบทุติยภูมิ (Secondary Research) โดยใช้วิธีการศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร วารสาร หนังสือและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

ประชากร (Population) คือ นักท่องเที่ยวชาวไทยในปี พ.ศ. 2561 จำนวนทั้งสิ้น 16,000,000 คน (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2561)

กลุ่มตัวอย่าง (Sampling) คือ นักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทย จำนวน 399 คนโดยผู้วิจัยเลือกเก็บจำนวน 400 คน โดยใช้

การเทียบตารางของ (Taro Yamane, 1973) ที่ค่าความเชื่อมั่น 95 เปอร์เซนต์

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง โดยส่งแบบสอบถามที่กำหนดขึ้นให้กับกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง และได้ชี้แจงให้ผู้ตอบแบบสอบถามได้ทราบข้อมูล และวัตถุประสงค์ของเรื่องที่ทำการศึกษาวิจัย แบบสอบถามที่สร้างขึ้นเพื่อศึกษาครั้งนี้ ได้จากแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยแบ่งออกเป็น 3 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 คำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา ความถี่ในการเข้าใช้โซเชียลเน็ตเวิร์ค อุปกรณ์ที่ใช้ในการเข้าถึงโซเชียลมีเดีย อาชีพและรายได้ ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบ Check List โดยกำหนดเกณฑ์ในการตอบแบบเลือกตอบตามความจริง มีทั้งหมด 8 ข้อ

ส่วนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับสื่อสังคมออนไลน์ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกการท่องเที่ยวเชิงอาหารในประเทศไทย รูปแบบคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่าส่วนประเมินค่า (Rating Scale) เป็นมาตรฐานวัดที่ให้ให้เลือกคำตอบ 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

ส่วนที่ 3 คำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆ ลักษณะแบบสอบถามเป็นคำถามปลายเปิด (Open ended Question) โดยให้ผู้ตอบแบบสอบถามสามารถบรรยายได้อย่างอิสระ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ รวบรวมแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 ตัวอย่าง ช่วงระยะเวลาในการเก็บข้อมูล คือ ช่วงเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ.2563

การวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากการเก็บข้อมูลและผู้ที่ศึกษาได้ทำการตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลเรียบร้อยแล้ว จะทำการจัดการกับข้อมูลที่เก็บ มาวิเคราะห์ประมวลผลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ (Statistical Software) ได้ตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. การตรวจสอบข้อมูล (Editing) ผู้วิจัยทำการตรวจสอบความสมบูรณ์ของการตอบแบบสอบถามตรวจสอบความถูกต้องของแบบสอบถาม และคัดแบบสอบถามที่ไม่สมบูรณ์ออก

2. การลงรหัส (Coding) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ถูกต้องสมบูรณ์ที่ได้ให้รหัสคะแนนแล้วมาลงรหัสตามที่กำหนดไว้

3. นำข้อมูลในแบบลงรหัสไปบันทึกลงเครื่องคอมพิวเตอร์แล้วแปลงเป็นแฟ้มข้อมูลมาตรฐาน

4. ประมวลผลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาวิจัย ดังต่อไปนี้

สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistical Analysis) โดยใช้ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และนำเสนอข้อมูลบนตารางเพื่ออธิบายข้อมูล

สรุปผลการวิจัย

1. ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์

นักท่องเที่ยวชาวไทย ซึ่งผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 70.5 และเป็นเพศชายคิดเป็นร้อยละ 29.5

ด้านอายุ ส่วนใหญ่มีอายุมากกว่า 46 ปี คิดเป็นร้อยละ 33.8 รองลงมามีอายุระหว่าง 15-25 ปี คิดเป็นร้อยละ 27.3 มีอายุระหว่าง 36-

45 ปี คิดเป็นร้อยละ 20.7 และอายุ 26–35 ปี คิดเป็นร้อยละ 18.3 ตามลำดับ

ด้านสถานภาพ ส่วนใหญ่มีสถานภาพโสด คิดเป็นร้อยละ 55 รองลงมาคือสถานภาพสมรส คิดเป็นร้อยละ 40.8 และสถานภาพหย่าร้าง/แยกกันอยู่ คิดเป็นร้อยละ 4.2

ด้านการศึกษา ส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 59.8 รองลงมาคือระดับสูงกว่าปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 18.3 ระดับต่ำกว่าปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 17.3 และระดับอนุปริญญา คิดเป็นร้อยละ 4.7 ตามลำดับ

ด้านอาชีพ ส่วนใหญ่มีอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ คิดเป็นร้อยละ 35.3 รองลงมาคือพนักงานบริษัท คิดเป็นร้อยละ 23 นักเรียน/นักศึกษา คิดเป็นร้อยละ 19.8 ธุรกิจส่วนตัว คิดเป็นร้อยละ 14 และอื่นๆ คิดเป็นร้อยละ 8 ตามลำดับ

ด้านรายได้ส่วนใหญ่มีรายได้เฉลี่ย 10,001 – 25,000 บาทคิดเป็นร้อยละ 32 รองลงมามีรายได้ต่ำกว่า 10,000 บาทคิดเป็นร้อยละ 20.3 รายได้ 25,001 – 40,000 บาทคิดเป็นร้อยละ 20.5 รายได้ 40,001 – 55,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 18 และรายได้มากกว่า 55,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 9.3 ตามลำดับ

ด้านความถี่ในการเข้าใช้โซเชียลเน็ตเวิร์ค เข้าใช้ 4 – 8 ชั่วโมงต่อวัน คิดเป็นร้อยละ 52.25 เข้าใช้ 8 ชั่วโมงขึ้นไปต่อวัน คิดเป็นร้อยละ 29.25 เข้าใช้ 1 – 4 ชั่วโมงต่อวัน คิดเป็นร้อยละ 15.75 เข้าใช้น้อยกว่า 1 ชั่วโมงต่อวัน คิดเป็นร้อยละ 2.75

ด้านอุปกรณ์ที่ใช้ในการเข้าถึงโซเชียลมีเดีย ใช้โทรศัพท์มือถือ คิดเป็นร้อยละ 80.00 ใช้ Notebook, Macbook คิดเป็นร้อยละ 12.75 ใช้ PC ต่างๆ คิดเป็นร้อยละ 6 ใช้ Tablet คิดเป็นร้อยละ 1.25

2. สื่อสังคมออนไลน์ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกการ ท่องเที่ยวเชิงอาหารในประเทศไทย

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม
จำแนกตามด้าน Social Network

Social Network	$\bar{X}$	S.D.	แปล ความหมาย
1. Facebook	4.41	0.69	มากที่สุด
2. Line	4.32	0.71	มากที่สุด
3. Twitter	4.33	0.68	มากที่สุด
รวม	4.52	0.86	มากที่สุด

จากตารางที่ 1 สื่อสังคมออนไลน์ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือก
การท่องเที่ยวเชิงอาหารในประเทศไทย Social Network พบว่า ในภาพรวม
อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.52, S.D.=0.86$) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า
Facebook ($\bar{X}=4.41, S.D.=0.69$) อยู่ ใน ระดับ มาก ที่ สุ ด Line
($\bar{X}=4.32, S.D.=0.71$) Twitter อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.33, S.D.=0.68$)
ตามลำดับ

ตารางที่ 2 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม
จำแนกตามด้าน Online Video

Online Video	$\bar{X}$	S.D.	แปลความหมาย
1. YouTube	4.28	0.77	มากที่สุด
2. Vimeo	4.17	0.77	มาก
3. Vine	4.08	0.75	มาก
รวม	4.19	0.78	มาก

จากตารางที่ 2 สื่อสังคมออนไลน์ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกการท่องเที่ยวเชิงอาหารในประเทศไทย Online Video พบว่าในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=4.19, S.D.=0.78$) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า YouTube อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.28, S.D.=0.77$) Vimeo อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=4.17, S.D.=0.77$) Vine อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=4.08, S.D.=0.75$) ตามลำดับ

ตารางที่ 3 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามด้าน Weblogs

Weblogs	$\bar{X}$	S.D.	แปล ความหมาย
1. Blogging	4.16	0.75	มาก
2. Blogger	4.19	0.71	มาก
3. Extern	4.23	0.72	มากที่สุด
รวม	4.15	0.75	มาก

จากตารางที่ 3 สื่อสังคมออนไลน์ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกการท่องเที่ยวเชิงอาหารในประเทศไทย Weblogs พบว่าในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}= 4.15, S.D.= 0.75$) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า Blogging อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}= 4.16, S.D.= 0.75$) Blogger อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=4.19, S.D.= 0.71$) Extern อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.23, S.D.= 0.72$) ตามลำดับ

ตารางที่ 4 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม
จำแนกตามด้าน Discuss, Review, Opinion

Discuss, Review, Opinion	$\bar{X}$	S.D.	แปล ความหมาย
1. wongnai	4.13	0.80	มาก
2. ซีวิตติรีวิว	4.11	0.76	มาก
3. Michelin star	4.08	0.81	มาก
รวม	4.13	0.78	มาก

จากตารางที่ 4 สื่อสังคมออนไลน์ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือก
การท่องเที่ยวเชิงอาหารในประเทศไทย Discuss, Review, Opinion พบว่า
ในภาพรวม อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=4.13, S.D.= 0.78$) เมื่อพิจารณารายด้าน
พบว่า wongnai อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=4.13, S.D.= 0.80$) 2. ซีวิตติรีวิว อยู่
ในระดับมาก ($\bar{X}=4.11, S.D.=0.76$) 3. Michelin star ตามลำดับ

อภิปรายผลการวิจัย

สื่อสังคมออนไลน์ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกการท่องเที่ยว เชิงอาหารในประเทศไทย

ด้าน Social Network พบว่าในภาพรวม อยู่ในระดับมากที่สุด
($\bar{X}=4.52, S.D.=0.86$) ซึ่งสอดคล้องกับอภิจักร์ พุกสวัสดิ์ และกุลทิพย์ ศาส
ตรจุจิ (2556) ได้กล่าวถึงการประชาสัมพันธ์ภายใต้กระแสสื่อ สังคม
ออนไลน์มีขอบเขตขยายออกไปกว้างขวางมากขึ้น ทั้งการเปลี่ยนแปลงการ
ดำเนินงานประชาสัมพันธ์ การสื่อสารเพื่อการประชาสัมพันธ์ รวมทั้งเนื้อหา
เพื่อการประชาสัมพันธ์ และรูปแบบการใช้สื่อสังคมออนไลน์เพื่อการ

ประชาสัมพันธ์ ดังนั้นองค์กรใดสามารถบริหารจัดการและดำเนินธุรกิจผ่านกลไกการประชาสัมพันธ์ภายใต้ กระแสสื่อสังคมออนไลน์ได้เป็นอย่างดี สมาชิกในองค์กรและกลุ่มเป้าหมายย่อมเข้าใจ ยอมรับและให้ความร่วมมือสนับสนุนนำมาซึ่งความสำเร็จ ในด้านชื่อเสียง ภาพลักษณ์ และได้รับการยอมรับจากสาธารณชน มีผลทำให้องค์กรนั้นๆ สามารถอยู่ร่วมกับสังคมได้อย่างยั่งยืน การเสริมสร้างความสัมพันธ์กับลูกค้าและกลุ่มเป้าหมาย ในสื่อออนไลน์ให้เกิดผลสำเร็จอย่างสูงสุด สิ่งสำคัญที่สุดคือการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีผ่าน Content ที่ กลุ่มเป้าหมายต้องการองค์การจำเป็นต้องมีการนำเสนอ “Content” แบบใหม่ที่ตรงกับความต้องการและความรู้สึกโดยในปัจจุบันเรียกวิธีการดำเนินการดังกล่าวว่า Content Marketing ซึ่งสุเมธ สุขมงคล (2558) ได้ กล่าวถึงคอนเทนต์ (Content) ที่สามารถเข้าถึงผู้รับสารได้ดี ได้แก่ 1) บทความกลเม็ดเคล็ดลับ และ วิธีการ (How-to) 2) รูปภาพหรืออินโฟกราฟิก และ 3) วีดีโอ ด้วยรูปแบบหลายๆ ทั้งสามลักษณะคอนเทนต์ (Content) นี้สามารถใช้ประโยชน์ในการผลิตข้อมูลของสินค้าและบริการเข้าสู่โลกออนไลน์ ผ่านทางสื่อออนไลน์ต่างๆ ที่มีฐานผู้ใช้งานจำนวนมากในปัจจุบัน ทั้ง Facebook, Instagram, Twitter และ Youtube

ด้าน Online Video พบว่าในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=4.19, S.D.=0.78$) ซึ่งสอดคล้องกับ Chung and Koo (2015) องค์กรในยุคปัจจุบันมีการปรับตัวและการพัฒนาเทคโนโลยีการสื่อสาร โดยอัตราส่วนที่สูงสุดในการใช้งานผ่านเว็บไซต์ และแอปพลิเคชันบนโทรศัพท์เคลื่อนที่ ซึ่งเป็นการเชื่อมโยงผ่านช่องทางเครือข่ายสังคมออนไลน์ นอกจากการใช้ งานอินเทอร์เน็ตและเครือข่ายสื่อสังคมออนไลน์ถือเป็นช่องทางที่สำคัญในทุกภาคส่วน ในปัจจุบันภาคการ ท่องเที่ยวถือเป็นภาคหนึ่งที่อยู่ในลำดับต้น ๆ และมีการปรับตัวในเครือข่ายสังคมออนไลน์ใหม่ๆ และใช้ เทคโนโลยีการสื่อสารเป็นเครื่องมือในการดำเนินงาน Gulbahar and Yildirim (2015) บทบาทที่เพิ่มขึ้นของ เครือข่ายสังคมออนไลน์ในการท่องเที่ยวมีมากขึ้น

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการค้นหาข้อมูลและพฤติกรรมการตัดสินใจ การส่งเสริมการท่องเที่ยวและในการมุ่งเน้นแนวทางการปฏิบัติที่ดีที่สุดสำหรับการตอบสนองผู้บริโภค การใช้ประโยชน์จากเครือข่ายสังคมออนไลน์ไปที่การตลาดท่องเที่ยวได้รับการพิสูจน์ว่าเป็นกลยุทธ์ที่ดีเยี่ยม Zeng and Gerritsen (2014)

ด้าน Weblogs พบว่าในภาพรวม อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.15, S.D. = 0.75) ซึ่งสอดคล้องกับ Benthau et al (2016) จากการเติบโตของสื่อทางสังคมออนไลน์ องค์กรจำนวนมากต้องใช้สื่อสังคมออนไลน์เป็นเครื่องมือในการบริหารจัดการในการดำเนินกิจกรรมต่างๆ ขององค์กร เช่น การสร้างความรู้จักในองค์กร สินค้าหรือบริการ การใช้เครือข่ายสังคมออนไลน์ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญในการดำเนินกิจกรรมทางธุรกิจ เครือข่ายสังคมออนไลน์ถือเป็นการพบปะและการสร้างความรู้จักใหม่ๆ ผ่านทางเว็บไซต์สังคมออนไลน์ เป็นกิจกรรมที่ได้รับความนิยมอย่างสูงสุดในปัจจุบัน สังคมดังกล่าวช่วยองค์กรในการดึงดูดลูกค้าใหม่และกลุ่มลูกค้าเป้าหมายเพื่อสร้างโอกาสในการได้รับงานใหม่ เป็นการส่งเสริมการประกอบธุรกิจ สร้างการจดจำในตราสินค้า Brand (2014)

ด้าน Discuss, Review, Opinion พบว่าในภาพรวม อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.13, S.D. = 0.78) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของซึ่งจิราภรณ์ กมลวาทีน (2556) ได้ค้นพบว่า การรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับสินค้าผ่านอินเทอร์เน็ตมีผลต่อการตัดสินใจซื้อสินค้าอย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 เนื่องจากการรับรู้โฆษณาผ่านอินเทอร์เน็ตทำให้ได้รับชมภาพประกอบสินค้า ได้ชมรีวิวจากลูกค้าท่านอื่น จึงช่วยให้เป็นประโยชน์ต่อการตัดสินใจของผู้บริโภคอย่างมาก เมื่อเราได้รับรู้ ข้อมูลข่าวสารต่างๆ แล้วเราจะเกิดการการเลือกให้ความสนใจ โดยจะเลือกให้คนสนใจในสิ่งที่ตนเองรู้สึกชอบรู้สึกพอใจ รู้สึกสนใจ อยากรู้จักเพิ่มขึ้น ค้นหาข้อมูลที่หลากหลาย จากเข้าไปสู่การเลือกรับรู้และฟังข้อเสนอแนะต่างๆ การเล่าประสบการณ์การท่องเที่ยว โดยเลือกรับรู้

และเลือกที่จะตีความหมายของสารที่ตนได้รับตามประสบการณ์ของตน (Klapper อ้างถึงใน คมสิทธิ์ เกยีนวัฒนา, 2558) แล้วเลือกจดจำโดยจดจำในสิ่งที่ตนเอง สนใจเพียงอย่างเดียว โดยไม่จดจำในสิ่งที่ตนเองไม่สนใจ ซึ่งอาริสรา ลูกกลม (2558) ได้กล่าวว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกแหล่งท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว คือ ปัจจัยการใช้สื่อสังคมออนไลน์ในการถ่ายทอดสด ประสบการณ์ท่องเที่ยว และปัจจัยการใช้ข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวในสื่อสังคมออนไลน์

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

จากผลการวิจัยสื่อสังคมออนไลน์ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกการท่องเที่ยวเชิงอาหารในประเทศไทย โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุดโดยรวมอยู่ในระดับมาก เนื่องจากเป็นสื่อที่สามารถเข้าถึงได้ง่าย รวมถึงการใช้งานที่ที่หลากหลาย และมีความง่ายดังควรจะมีที่ควรจะมีหรือการสร้างช่องทางสื่อสารผ่านโปรแกรมเหล่านี้ให้มากขึ้นเพื่อเป็นการเพิ่มโอกาสการเข้าถึงเป้าหมายและสร้างปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อการเลือกการท่องเที่ยวเชิงอาหาร

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับสื่อสังคมออนไลน์ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศเลือกการท่องเที่ยวเชิงอาหารในประเทศไทย
2. ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความน่าเชื่อถือสื่อสังคมออนไลน์ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกการท่องเที่ยวเชิงอาหารในประเทศไทย

เอกสารอ้างอิง

- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2558). **โครงการสำรวจข้อมูลเพื่อการวิเคราะห์พฤติกรรมของนักท่องเที่ยวเชิงลึก**. (รายงานการวิจัย). กรุงเทพฯ: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2561). **เที่ยวให้รู้เปิดประตูมอง**. กรุงเทพมหานคร : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2561). **แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติฉบับที่2 (พ.ศ.2560-2564)**. กรุงเทพฯ: สำนักงานกิจการโรงพิมพ์องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก
- คมสิทธิ์ เกียรติวัฒนา. (2558). การเลือกให้ความสนใจต่อสื่อที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวประเทศไทยเทียบกับประเทศคู่แข่งในอาเซียนของชาวจีนวัยผู้ใหญ่ตอนต้น. วารสารวิจัยสหวิทยาการไทย.11(4), 8-14.
- จิราภรณ์ กมลวาทิน. (2556). การรับรู้โฆษณาในอินเทอร์เน็ตต่อการตัดสินใจซื้อสินค้าอุปโภคบริโภค ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล. (ปริญญานิพนธ์บริหารมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง).
- สุเมธ สุขมงคล. (2558). **สานสัมพันธ์ให้ได้เงินล้าน Online relationship selling**. กรุงเทพฯ: โฮมบายเออร์ไกดส์.
- อภิชาจ พุกสวัสดิ์ และกุลทิพย์ ศาสตรระรุจิ. (2556). การประชาสัมพันธ์ภายใต้กระแสสื่อสังคม ออนไลน์. Journal of Public Relations and Advertisting, 6(2). 24-38.
- อริสรา ลูกกลม. (2558). **พฤติกรรมการใช้โซเชียลมีเดียของนักท่องเที่ยวกลุ่มผจญภัยในจังหวัดเพชรบูรณ์**. (ศิลปศาสตรบัณฑิต, มหาวิทยาลัยนเรศวร).

- Ana Maria Munar & Jens Kr. Steen Jacobsen. (2014). **Motivations for sharing tourism experiences through social media.** Tourism Management, 43: 46-54.
- Benthau, J., Risius, M. and Beck, R. (2016). **Social media management strategies for organizational impression management and their effect on public perception.** Journal of Strategic Information Systems, 25, 127-139.
- Brand, A. W. (2014). **Social Media Design for Dummies.** New Jersey: John Wiley & Sons.
- Cronbach, Lee. J. (1990). **Essentials of Psychology Testing.** 5th ed. NY: Harper Collins Publishers Inc.
- Chung, N. and Koo, C. (2015). **The use of social media in travel information search.** Telematics and Informatics, 32, 215-229.
- Gulbahar, M. O. and Yildirim, F. (2015). **Marketing efforts related to social media channels and mobile application usage in tourism : Case study in Istanbul.** Procedia Social and Behavioral Sciences, 195, 453-462.
- Zeng, B. and Gerritsen, R. (2014). **What do we know about social media in tourism?. A review.** Tourism Management Perspectives. 10, 27-36.

แนวทางการพัฒนาชุมชนภายใต้การบริหารตามหลักธรรมาภิบาล
ของสำนักงานเขตคลองสามวา กรุงเทพมหานคร
Community Development Guidelines under Good
Governance Management of
Khlong Sam Wa District Office Bangkok

เกษม การะมัด (Kasem Karamat)¹,
ณัฏฐา เกิดทรัพย์ (Natta Kertsup)²

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) การพัฒนาชุมชนของเขตคลองสามวา กรุงเทพมหานคร 2) ความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารตามหลักธรรมาภิบาลของสำนักงานเขตคลองสามวา กรุงเทพมหานคร กับการพัฒนาชุมชน 3) แนวทางการพัฒนาชุมชนภายใต้การบริหารตามหลักธรรมาภิบาลของสำนักงานเขตคลองสามวา กรุงเทพมหานคร ประชากร ได้แก่ ประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ของเขตคลองสามวา จำนวน 400 คน จากการคำนวณโดยใช้สูตรของการกำหนดขนาดตัวอย่างของ Taro Yamane ผู้ให้ข้อมูลสำคัญคือ ผู้อำนวยการสำนักงานเขตคลองสามวา ผู้ช่วยผู้อำนวยการสำนักงานเขตคลองสามวา หัวหน้าฝ่ายพัฒนาชุมชนและสวัสดิการสังคม เจ้าหน้าที่ฝ่ายพัฒนาชุมชนและสวัสดิการสังคม การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน T-test F-test และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และการ

¹ นักศึกษาระดับปริญญาตรี หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

² ณัฏฐา เกิดทรัพย์ อาจารย์ประจำสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

วิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยใช้การวิเคราะห์เนื้อหาสรุปและตีความผลการวิจัยเชิงปริมาณ พบว่า ประชาชนที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุ 41-60 ปี มีอาชีพรับจ้าง การศึกษาระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โดยภาพรวมพบว่า 1) ความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาชุมชน โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.42$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมาก ได้แก่ การพัฒนาด้านการเมือง ($\bar{X} = 3.86$) การพัฒนาด้านสิ่งแวดล้อม ($\bar{X} = 3.56$) และการพัฒนาด้านสังคม ($\bar{X} = 3.42$) ตามลำดับ 2) ความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารตามหลักธรรมาภิบาล โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.70$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมาก ได้แก่ หลักความโปร่งใส ($\bar{X} = 3.79$) หลักนิติธรรม ($\bar{X} = 3.78$) หลักความคุ้มค่า ($\bar{X} = 3.69$) หลักการมีส่วนร่วม ($\bar{X} = 3.67$) และหลักความรับผิดชอบ ($\bar{X} = 3.57$) 3) การบริหารตามหลักธรรมาภิบาลมีความสัมพันธ์กับการพัฒนาชุมชนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 4) ประชาชนที่มีเพศอายุ ระดับการศึกษาและอาชีพต่างกันมีความคิดเห็นต่อการพัฒนาชุมชน ที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ผลการวิจัยเชิงคุณภาพ พบว่า 1) การพัฒนาด้านการเมืองมีการจัดประชุมผู้นำชุมชนให้เข้ามารับรู้ข่าวสารจากทางหน่วยงานต่างๆ การพัฒนาด้านสิ่งแวดล้อมนั้นมีการจัดกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์จิตสาธารณะ ทำความสะอาดร่วมกันในชุมชน และการพัฒนาด้านสังคมมีการจัดตั้งศูนย์เยาวชนให้ความรู้ประชาชน 2) การบริหารตามหลักธรรมาภิบาลที่ส่งผลต่อการพัฒนาชุมชน พบว่า การบริหารตามหลักความโปร่งใสทำให้มีการจัดสรรงบประมาณ เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพตรวจสอบได้ การบริหารตามหลักนิติธรรมทำให้ชุมชนสงบสุขและน่าอยู่มากขึ้น การบริหารตามหลักความคุ้มค่าทำให้เกิดการระดมทรัพยากรต่าง ๆ ในชุมชนมาสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ ให้เกิดประโยชน์สูงสุด การบริหารตามหลักการมีส่วนร่วมทำให้มีการเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินงาน และการบริหารตามหลักความรับผิดชอบทำให้การดำเนินงาน

เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ เสริมสร้างเวลาสามารถที่จะตอบสนองความต้องการของประชาชนได้อย่างรวดเร็ว 3) แนวทางการพัฒนาชุมชนภายใต้การบริหารตามหลักธรรมาภิบาลของสำนักงานเขตคลองสามวา นั้นควรคำนึงถึงประชาชนโดยผลประโยชน์ส่วนรวม และควรมีการจัดตั้งศูนย์ฝึกอาชีพเพื่อสร้างอาชีพ และเพิ่มรายได้ให้แก่คนในชุมชน รวมทั้งส่งเสริมเศรษฐกิจชุมชนและส่งเสริมให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ ซึ่งหลักของธรรมาภิบาลนั้น มุ่งเน้นให้เกิดการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ ประสิทธิภาพ โปร่งใสตรวจสอบได้ คำนึงถึงกฏระเบียบในการดำเนินงาน แล้วก่อให้เกิดประโยชน์ต่อความต้องการของประชาชนสูงสุด และเป็นการเน้นให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารจัดการบ้านเมือง

คำสำคัญ : ธรรมาภิบาล, การพัฒนาชุมชน, การบริหารงาน

Abstract

The research aimed to 1) study teamwork of commissioned officers of the Office of Inspector General, Royal Thai Police, 2) study leadership affecting teamwork of the commissioned officers, and 3) offer guidelines for leadership development. The population was 218 commissioned officers in Inspector Divisions 1-10 and the General Staff Division. The key informants are 29 commissioned officers in ranks ranged from division commanders to inspectors. Statistics for data analysis are frequency, percentage, median and Pearson's Correlation coefficient. Also content analysis was performed. The findings are as follows: 1) As for teamwork, the realization of the importance of their own roles and of their colleagues' and the adaptation of performance evaluation are rated at the highest. 2) As for leadership, physical strength is rated at the highest. 3) Guidelines for leadership development for the teamwork are as follows: (1) A good leader should have vision. He should see possibilities and opportunities, established goals, and formulate comprehensive plans. (2) A good leader should properly delegate responsibilities among his subordinates and team members. Moreover, he should put the right man on the right job. However he must bear responsibility for any risk. (3) A good leader should build teamwork. To strive for the success, he should place the importance on tasks, relationship, and teamwork. Moreover he should possess communication skills, be fair to all the subordinates, and encourage all the team

members to work as a team. (4) A good leader should have an understanding for unproductive subordinates. At the same time, he should give them opportunities to improve their working skills. Furthermore, he should be a good role model for his subordinates.

Keywords : Good governance, Community development, Administration

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันงานด้านการพัฒนาชุมชนมีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศมาก เพราะสภาพ ปัญหาของการพัฒนาชุมชนนั้นเป็นวงจรที่ส่งผลกระทบต่อกันเป็นลูกโซ่ จากความไม่รู้ สู่ความจนและการเจ็บป่วย ซึ่งเป็นอุปสรรคในการพัฒนา เป็นวัฏจักรแห่งความชั่วร้าย ดังนั้นทุกหน่วยงานทุกองค์กร ต้องช่วยกันจัดปัญหาเหล่านี้ให้หมดไป ความยากจนในชนบทเป็นปัญหาหลักที่ทุกหน่วยงานพยายามหาทางแก้ไข โดยการเพิ่มพูนรายได้ของประชาชนให้สูงขึ้น (Increasing Income) แต่ในการพัฒนาที่ผ่านมา พบว่ายังมีการพัฒนายิ่งทำให้ประชาชนยากจนลง กล่าวคือ จากการมุ่งพัฒนาประเทศเพื่อให้ทัดเทียมนานาอารยประเทศ โดยเน้นการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจและอุตสาหกรรม ในขณะเดียวกัน ภาคเกษตรกรรมซึ่งเป็นประชากรเน้นการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจและอุตสาหกรรม (มยุรี วัดแก้ว, 2535 : 34-36)

ปัจจุบันธรรมาภิบาลเป็นกุญแจสำคัญในการนำไปสู่การฟื้นฟูและพัฒนาเศรษฐกิจเป็นหลักการสำคัญที่องค์การระหว่างประเทศใช้เป็นเงื่อนไขในการพิจารณาให้ความช่วยเหลือแก่ประเทศยากจนหรือประเทศที่กำลังพัฒนา (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ, 2552) และเป็นหลักการพื้นฐานในการสร้างความเป็นธรรมในสังคม เอื้อผลประโยชน์ให้กับคนทุกระดับทั้งในภาครัฐและเอกชน ในเรื่องการเปิดเผย ตรวจสอบได้ และรับผิดชอบในสิ่งที่ตัดสินใจ (อานันท์ ปันยารชุน, 2541) มีความเป็นมาตรฐานสากลที่บ่งชี้ถึงระดับการพัฒนาของประเทศ ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง หากสร้างธรรมาภิบาลให้เกิดขึ้นได้ ย่อมหมายถึงการได้รับการยอมรับและเชื่อถือจากสังคมมากยิ่งขึ้น (ประพัฒน์ โพธิ์วิรุณ, 2544) ซึ่งในการพัฒนาประเทศจำเป็นต้องมีการบริหารจัดการประเทศเพื่อสร้างความเป็นธรรมในสังคมให้ความสำคัญกับการพัฒนาระบบราชการและข้าราชการโดยยึดหลักธรรมาภิบาลเพิ่มประสิทธิภาพการกระจายอำนาจ

ให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พัฒนาระบบและกลไกการป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบอย่างมีส่วนร่วม ส่งเสริมให้ประชาชนทุกระดับมีโอกาสเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมอย่างเท่าเทียมและสร้างความเป็นธรรมในการเข้าถึงทรัพยากร ควบคุมกำกับปลูกจิตสำนึกค่านิยมประชาธิปไตยและธรรมาภิบาลแก่ประชาชนทุกกลุ่ม (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2554)

สำนักงานเขตคลองสามวา เป็น 1 ใน 50 เขตการปกครองของกรุงเทพมหานคร ประชาชนส่วนใหญ่ประกอบอาชีพกสิกรรม มีพื้นที่รวมทั้งสิ้น 110,686 ตารางกิโลเมตร ซึ่งมีประชากรรวม 198,019 คน ปัจจุบันสำนักงานเขตคลองสามวา มีการแบ่งฝ่ายในการดำเนินงานออกเป็น 10 ฝ่ายด้วยกัน จากภาระหน้าที่ความรับผิดชอบ ทำให้เจ้าหน้าที่ในฝ่ายต่างๆ ในหน่วยงานต้องปฏิบัติงานอย่างใกล้ชิดกับประชาชนอย่างมาก ในการให้คำแนะนำ ช่วยเหลือ แก้ไขปัญหาความเดือดร้อน ตลอดจนตอบสนองความต้องการของประชาชนได้อย่างแท้จริง เพื่อสนับสนุนวัตถุประสงค์ทางการปกครองของรัฐในอันที่จะรักษาความมั่นคงและความผาสุกของประชาชนในประเทศ แต่ในปัจจุบันนี้พบว่ามีการร้องเรียน ร้องทุกข์ทางด้านการพัฒนาชุมชนในท้องที่ต่างๆ เช่น ปัญหาการให้ความร่วมมือของคนในชุมชน ประชาชนขาดการมีส่วนร่วม ผู้นำไม่มีความรับผิดชอบในหน้าที่ ยึดผลประโยชน์ส่วนตนมากกว่าส่วนรวม งบประมาณมีไม่เพียงพอต่อการพัฒนาชุมชนในด้านต่างๆ ปัญหาเรื่องราคาผลผลิตตกต่ำ การถูกเอาเปรียบจากพ่อค้าคนกลาง การทำงานที่ล่าช้าและขาดประสิทธิภาพในการทำงาน ฯลฯ จึงทำให้มุมมองจากสังคมภายนอกให้ความสนใจในงานด้านการพัฒนาชุมชนของสำนักงานเขตคลองสามวาเป็นอย่างมาก (สำนักงานเขตคลองสามวา, 2561)

จากปัญหาดังกล่าวข้างต้น สะท้อนให้เห็นถึงการพัฒนาชุมชนที่ยังดำเนินการตามหลักธรรมาภิบาลไม่คงที่และยังคงนำหลักธรรมาภิบาลมา

ปรับใช้ยังไม่เกิดผลเท่าที่ควร ผู้ศึกษาจึงสนใจที่จะศึกษาการพัฒนาชุมชนของสำนักงานเขตคลองสามวา ว่ามีการบริหารงานตามหลักธรรมาภิบาลที่ส่งผลต่อชุมชนอย่างไรและมีแนวทางการพัฒนาชุมชนตามหลักธรรมาภิบาลอย่างไร ทั้งนี้ ถ้าองค์กรนำหลักธรรมาภิบาลมาเป็นเครื่องมือในการบริหารงานทางด้านการพัฒนาชุมชน จะทำให้การพัฒนาชุมชนมีความโปร่งใส ยุติธรรม มีประสิทธิภาพและสามารถลดปัญหาจากการถูกร้องเรียนจากประชาชน โดยการศึกษาความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการบริหารงานด้านการพัฒนาชุมชนและหาแนวทางพัฒนาทางด้านการพัฒนาชุมชนรวมทั้งศึกษาจากผู้บริหาร ฝ่ายงานที่รับผิดชอบทางด้านการพัฒนาชุมชน นำผลวิจัยมาใช้เป็นแนวทางประกอบกับการวางแผนด้านการพัฒนาชุมชนต่างๆ ให้สอดคล้องตามหลักธรรมาภิบาลและสามารถเป็นตัวอย่างที่ดีแก่สำนักงานเขตอื่นๆ ได้เป็นอย่างดี

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการพัฒนาชุมชนของเขตคลองสามวา กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารตามหลักธรรมาภิบาลของสำนักงานเขตคลองสามวา กรุงเทพมหานคร กับการพัฒนาชุมชน
3. เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาชุมชนภายใต้การบริหารตามหลักธรรมาภิบาลของสำนักงานเขตคลองสามวา กรุงเทพมหานคร

ประโยชน์ของการวิจัย

1. ทำให้ทราบถึงการพัฒนาชุมชนของเขตคลองสามวา กรุงเทพมหานคร
2. ทำให้ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารตามหลักธรรมาภิบาลของสำนักงานเขตคลองสามวา กรุงเทพมหานคร กับการพัฒนาชุมชน

3. ได้แนวทางการพัฒนาชุมชนภายใต้การบริหารตามหลักธรรมาภิบาลของสำนักงานเขตคลองสามวา กรุงเทพมหานคร

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาแนวทางการพัฒนาชุมชนภายใต้การบริหารตามหลักธรรมาภิบาลของ สำนักงานเขตคลองสามวา กรุงเทพมหานคร เพื่อให้ทราบถึงการพัฒนาชุมชนของเขตคลองสามวา และความสัมพันธะระหว่างการบริหารตามหลักธรรมาภิบาลของสำนักงานเขตคลองสามวา กรุงเทพมหานคร กับการพัฒนาชุมชน รวมทั้งแนวทางการพัฒนาชุมชนภายใต้การบริหารตามหลักธรรมาภิบาลของสำนักงาน เขตคลองสามวา กรุงเทพมหานคร ประกอบด้วยเนื้อหาดังต่อไปนี้ การพัฒนาชุมชนประกอบไปด้วย 5 ด้าน ดังนี้

- 1) การพัฒนาคน
- 2) การพัฒนาด้านเศรษฐกิจ
- 3) การพัฒนาด้านสังคม
- 4) การพัฒนาด้านสิ่งแวดล้อม
- 5) การพัฒนาด้านการเมือง เป็นต้น

การบริหารตามหลักธรรมาภิบาลประกอบไปด้วย 5 หลัก ดังนี้

- 1) หลักนิติธรรม
- 2) หลักความโปร่งใส
- 3) หลักการมีส่วนร่วม
- 4) หลักความรับผิดชอบ
- 5) หลักความคุ้มค่า เป็นต้น

ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล

1. ประชากร คือ ประชากรในการศึกษารั้งนี้คือ ประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ของเขตคลองสามวา จำนวน 198,019 คน

2. ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ คือ ผู้อำนวยการสำนักงานเขตคลองสามวา 1 คน ผู้ช่วยผู้อำนวยการสำนักงานเขตคลองสามวา 2 คน หัวหน้าฝ่ายพัฒนาชุมชนและสวัสดิการสังคม 1 คน เจ้าหน้าที่ฝ่าย พัฒนาชุมชนและสวัสดิการสังคม 6 คน รวมจำนวน 10 คน

ขอบเขตด้านระยะเวลา

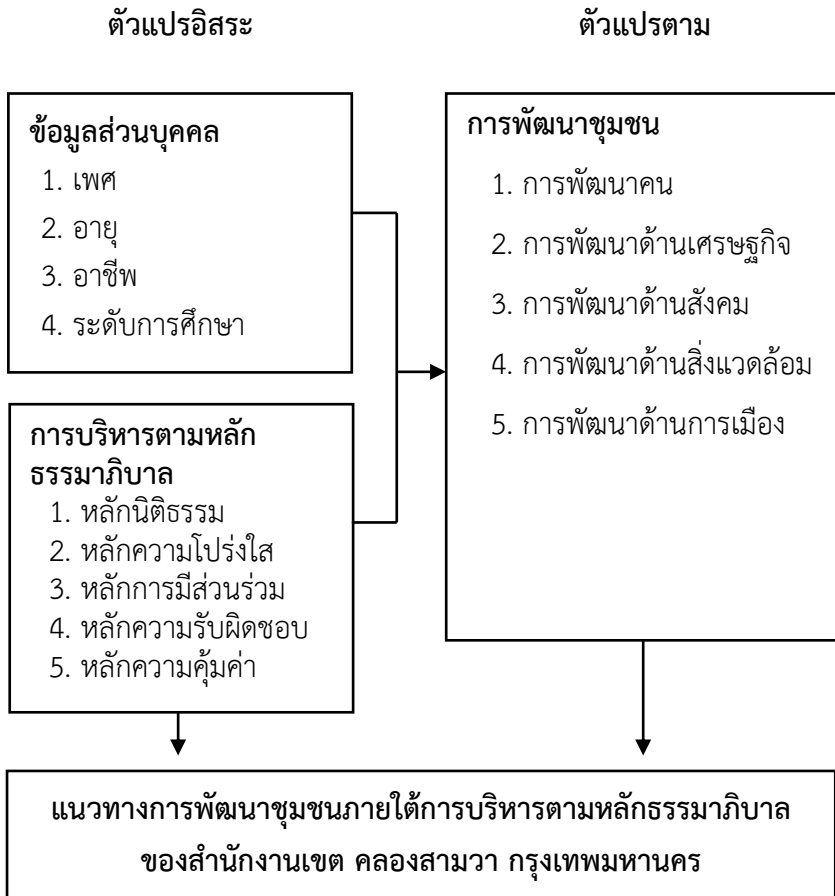
ใช้ระยะเวลาในการศึกษาตั้งแต่ เดือน มกราคม ถึง เดือน ธันวาคม พ.ศ. 2562

สมมติฐานของการวิจัย

1. ปัจจัยส่วนบุคคลของประชาชนต่างกัน มีความเห็นต่อการพัฒนาชุมชนของสำนักงานเขต คลองสามวาแตกต่างกัน

2. การบริหารตามหลักธรรมาภิบาลมีความสัมพันธ์กับการพัฒนาชุมชนของสำนักงาน เขตคลองสามวา

กรอบแนวคิดของการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research)

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง คือ ประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ของเขตคลองสามวา จำนวน 400 คน อ้างอิงจากสูตรของการกำหนดขนาดตัวอย่างของ Taro Yamane โดยกำหนดค่าความเชื่อมั่นของกลุ่มตัวอย่างในการศึกษารั้งนี้เท่ากับร้อยละ 95 ซึ่งประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ของเขตคลองสามวา มีจำนวน 198,019 คน เมื่อแทนค่าโดยสูตรการคำนวณ พบว่าจำนวนขนาดของกลุ่มตัวอย่างมีค่าเท่ากับ 399.23 คน ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการเลือนขนาดของกลุ่มตัวอย่างให้เป็นจำนวนเต็ม จึงสรุปได้ว่า จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยต้องการศึกษา คือ 400 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม สอบถามในประเด็นต่างๆ ดังนี้ ข้อมูลส่วนบุคคล การบริหารตามหลักธรรมาภิบาล และการพัฒนาชุมชน

3. การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ได้แก่ 1) นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิที่เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้อง และ 2) นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจริงเพื่อตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือโดยนำไปทดลองใช้ (Try Out) จำนวน 30 ชุด เนื้อหาต่อความเที่ยงตรง โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบัต (Cronbach,1990:202-204) โดยค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ต้องมีค่าตั้งแต่ 0.7 ซึ่งในงานวิจัยนี้ได้ค่าสัมประสิทธิ์ของแอลฟา (Alpha-Coefficient) เท่ากับ 0.963

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล คือ ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการแจกแบบสอบถามและเก็บกลับมาด้วยตนเอง เพื่อนำไปวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

5. การวิเคราะห์ข้อมูล คือ ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ของเขตคลองสามวา วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าความถี่และค่าร้อยละ ตอนที่ 2 การพัฒนาชุมชนของสำนักงานเขตคลองสามวา กับ

ตอนที่ 3 การบริหารตามหลักธรรมาภิบาลของสำนักงานเขตคลองสามวา วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และตอนที่ 4 การทดสอบสมมติฐานข้อมูลส่วนบุคคลแตกต่างกับการพัฒนาชุมชน และการบริหารตามหลักธรรมาภิบาลสัมพันธ์กับการพัฒนาชุมชนของสำนักงานเขตคลองสามวา วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่า T-test F-test และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research)

1. ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ คือ ผู้อำนวยการสำนักงานเขตคลองสามวา 1 คน ผู้ช่วยผู้อำนวยการสำนักงานเขตคลองสามวา 2 คน หัวหน้าฝ่ายพัฒนาชุมชน และสวัสดิการสังคม 1 คน เจ้าหน้าที่ฝ่าย พัฒนาชุมชนและสวัสดิการสังคม 6 คน รวมทั้งสิ้นจำนวน 10 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสัมภาษณ์ ซึ่งเป็นแบบสัมภาษณ์ที่มีโครงสร้างแบบปลายเปิด แบบสัมภาษณ์เป็นประเด็นแนวทางการบริหารการพัฒนา ได้แก่ การพัฒนาชุมชน และการบริหารตามหลักธรรมาภิบาลของสำนักงานเขตคลองสามวา กรุงเทพมหานคร

3. การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ให้ผู้ทรงคุณวุฒิที่เชี่ยวชาญ ตรวจสอบ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบข้อคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล เก็บข้อมูลด้วยตนเองโดยบันทึกข้อมูลด้วยการจดบันทึกและอัดบันทึกเสียง

5. การวิเคราะห์ผลการวิจัย ผู้วิจัยนำข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้มาทำการวิเคราะห์เชิงเนื้อหาสังเคราะห์หมวดหมู่ ตรวจสอบข้อมูลแบบสามเส้า (Triangulation) และนำผลที่ได้มาสรุปและตีความ

สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง แนวทางการพัฒนาชุมชนภายใต้การบริหารตามหลักธรรมาภิบาลของสำนักงานเขตคลองสามวา กรุงเทพมหานคร สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 60 เป็นเพศชาย ร้อยละ 40 มีอายุ 41-60 ปี ร้อยละ 43.3 รองลงมา อายุ 20-40 ปี ร้อยละ 26.7 อายุไม่เกิน 20 ปี ร้อยละ 16.7 อายุ 60 ปีขึ้นไป ร้อยละ 13.3 มีอาชีพรับจ้าง ร้อยละ 23.3 รองลงมา อาชีพนักเรียน/นักศึกษา ร้อยละ 20 อาชีพแม่บ้าน ร้อยละ 16.7 อาชีพธุรกิจส่วนตัวและพนักงานบริษัท ร้อยละ 13.3 อาชีพข้าราชการ/ พนักงานรัฐวิสาหกิจและเกษตรกรหรือประมง ร้อยละ 6.7 มีการศึกษาระดับประถมศึกษาปีที่ 6 ร้อยละ 40 รองลงมา การศึกษาระดับมัธยมศึกษาศึกษาปีที่ 6/ ปวช. ร้อยละ 30 การศึกษาระดับมัธยมศึกษาศึกษาปีที่ 3 และสูงกว่าปริญญาตรี ร้อยละ 10 การศึกษาระดับอนุปริญญาหรือเทียบเท่า (ปวส.) ร้อยละ 6.7 และการศึกษาระดับปริญญาตรี ร้อยละ 3.3 ตามลำดับ

2. ความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาชุมชนของสำนักงานเขตคลองสามวา โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.42$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า 1) การพัฒนาด้านการเมือง ($\bar{X} = 3.86$) 2) การพัฒนาด้านสิ่งแวดล้อม ($\bar{X} = 3.56$) และ 3) การพัฒนาด้านสังคม ($\bar{X} = 3.42$) ตามลำดับเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

ด้านการพัฒนาการเมือง โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.86$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า อยู่ในระดับมาก ได้แก่ สำนักงานเขตคลองสามวา มีการส่งเสริมให้ประชาชนไปใช้สิทธิเลือกตั้ง ($\bar{X} = 4.10$) มีการส่งเสริมการสร้างวัฒนธรรมทางการเมืองแบบประชาธิปไตย ($\bar{X} = 3.83$) และมีการส่งเสริมและให้การศึกษาแก่ประชาชน เกี่ยวกับการพัฒนาการเมืองและการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย ($\bar{X} = 3.80$)

ด้านการพัฒนาด้านสิ่งแวดล้อม โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.56$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า อยู่ในระดับมาก ได้แก่ สำนักงานเขตคลองสามวา มีการส่งเสริมการลดการใช้พลังงาน เพื่อรักษาทรัพยากรธรรมชาติ ($\bar{X} = 3.80$) มีการจัดฝึกอบรมเกี่ยวกับการพัฒนาด้านสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน ($\bar{X} = 3.70$) และมีการพัฒนาขีดความสามารถในการจัดการกับขยะมูลฝอยในชุมชน ($\bar{X} = 3.47$)

ด้านการพัฒนาด้านสังคม โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.42$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า อยู่ในระดับมาก ได้แก่ สำนักงานเขตคลองสามวา มีการสร้างความเข้มแข็งของชุมชน และให้ความสำคัญกับการบริหารชุมชนเข้มแข็ง โดยทำแผนแม่บทชุมชนแบบมีส่วนร่วม ($\bar{X} = 3.60$) มีการพัฒนาคนให้มีคุณธรรม ความรู้ เกิดภูมิคุ้มกัน โดยพัฒนาจิตใจไปพร้อมกับ การเรียนรู้ ของคนทุกกลุ่ม ทุกวัย ตลอดชีวิต ($\bar{X} = 3.57$) และมีการเสริมสร้างสุขภาวะของคนในชุมชนให้มีสุขภาพที่แข็งแรง ทั้งกาย ใจ อยู่ในสภาพแวดล้อมที่น่าอยู่ ($\bar{X} = 3.53$)

3. ความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารตามหลักธรรมาภิบาลของสำนักงานเขตคลองสามวา โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.70$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมาก ได้แก่ 1) หลักความโปร่งใส ($\bar{X} = 3.79$) 2) หลักนิติธรรม ($\bar{X} = 3.78$) และ 3) หลักความคุ้มค่า ($\bar{X} = 3.69$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

ด้านหลักความโปร่งใส โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.79$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า อยู่ในระดับมาก ได้แก่ สำนักงานเขตคลองสามวา มีการจัดการด้านงบประมาณเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและมีคณะกรรมการตรวจสอบ ($\bar{X} = 3.93$) เปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการรับรู้สภาพปัญหาในทุกเรื่อง อย่างโปร่งใส ไม่ปิดบัง ($\bar{X} = 3.83$) และการบริหารงานเป็นไปด้วยความชัดเจนและโปร่งใส ตรวจสอบได้ ($\bar{X} = 3.73$)

ด้านหลักนิติธรรม โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.78$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า อยู่ในระดับมาก ได้แก่ สำนักงานเขตคลองสามวา มีการเผยแพร่ ประชาสัมพันธ์ข่าวสาร และข้อมูลกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับหน่วยงาน ($\bar{X} = 3.83$) มีการบริหารงาน ด้านการเงินและทรัพยากร เป็นไปตามระเบียบราชการ ($\bar{X} = 3.83$) และมีการมอบหมายงานในการให้บริการแก่ประชาชน อย่างชัดเจน ($\bar{X} = 3.69$)

ด้านหลักการความคุ้มค่า โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.69$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า อยู่ในระดับมาก ได้แก่ สำนักงานเขตคลองสามวา มีการระดมทรัพยากรในท้องถิ่นมาสร้างสรรค์ให้เกิดประโยชน์ ($\bar{X} = 3.80$) มีการสนับสนุนให้นำวัสดุที่ใช้แล้วกลับมา ใช้ใหม่หรือดัดแปลงให้เกิดผลผลิตใหม่อยู่เสมอ ($\bar{X} = 3.73$) และมีการสนับสนุนให้ร่วมกัน ประหยัดพลังงาน เพื่อรักษา และอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมให้มีความยั่งยืน ($\bar{X} = 3.67$)

4. ความสัมพันธ์ของการบริหารตามหลักธรรมาภิบาลกับการพัฒนาชุมชนของสำนักงานเขตคลองสามวา พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สันระหว่างตัวแปรการบริหารตามหลักธรรมาภิบาลกับการพัฒนาชุมชน โดยรวมและรายด้าน ดังนี้ หลักนิติธรรม หลักความโปร่งใส หลักการมีส่วนร่วม หลักความรับผิดชอบ หลักความคุ้มค่า มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับ การพัฒนาชุมชน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จึงยอมรับสมมติฐาน

5. การเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อการพัฒนาชุมชนของสำนักงานเขตคลองสามวา โดยรวม จำแนกตามเพศ อายุ ระดับการศึกษาและอาชีพ พบว่า ประชาชนที่มีเพศอายุ ระดับการศึกษาและอาชีพต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการพัฒนาชุมชนของสำนักงานเขตคลองสามวา ที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงไม่ยอมรับสมมติฐาน

6. สรุปผลจากการสัมภาษณ์ ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ มีรายละเอียดดังนี้

6.1 การพัฒนาชุมชนของเขตคลองสามวา

กรุงเทพมหานคร

การพัฒนาชุมชนของสำนักงานเขตคลองสามวา ด้านการพัฒนาคนนั้น มีองค์กรภาครัฐต่างๆ เข้ามาให้ความรู้ในด้านต่างๆ เช่น ด้านสุขภาพผู้สูงอายุ ตรวจวัดความดัน มะเร็งเต้านม มะเร็งปากมดลูก ด้านการออมเงินและยาเสพติด เป็นต้น อีกทั้งเจ้าหน้าที่ฝ่ายพัฒนาชุมชนมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีให้การช่วยเหลือดูแลเอาใจใส่คนในชุมชน ให้คำปรึกษาแก้ไขปัญหาชุมชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่วนการพัฒนาด้านเศรษฐกิจนั้นมีการนำโครงการต่างๆ เข้ามาให้คนในชุมชนร่วมกันหารายได้จากโครงการนั้นๆ เพื่อให้คนในชุมชนมีรายได้มาพัฒนาชุมชน ตลอดจนมีการสนับสนุนกลุ่มแม่บ้าน กลุ่มเกษตรกรในพื้นที่ เช่น จัดหาตลาดทางการค้าขายให้กับกลุ่มสินค้า กลุ่มอาชีพของชุมชนต่างๆ ในพื้นที่สำนักงานเขตคลองสามวา ส่วนการพัฒนาด้านสังคมของเขตคลองสามวานั้นมีการจัดตั้งศูนย์เยาวชนให้ความรู้ประชาชนในหลายๆ ด้านให้แก่ประชาชนทุกเพศ ทุกวัย สามารถเข้าไปเรียนรู้ เช่น วัยรุ่น โยคะ ด้านภาษาและกิจกรรมนันทนาการต่างๆ ตลอดจนมีการจัดกิจกรรมอบรมให้ความรู้ในด้านต่างๆ อย่างมากมาย ส่วนการพัฒนาด้านสิ่งแวดล้อมนั้นมีการร่วมมือกันในเทศกาลวันสำคัญต่างๆ เพื่อบำเพ็ญประโยชน์จิตสาธารณะเก็บกวาดทำความสะอาดร่วมกันในชุมชนต่างๆ และในส่วนการพัฒนาด้านการเมืองในทุกๆ เดือน ทางฝ่ายพัฒนาชุมชนของสำนักงานเขต คลองสามวาจะมีการจัดประชุมผู้นำชุมชนให้เข้ามารับรู้ข่าวสารจากทางหน่วยงานต่างๆ ทั้งเรื่องการเมืองเศรษฐกิจ เกษตร ไฟฟ้า ประปา สถานีตำรวจในเขตที่รับผิดชอบ และอนามัย ตลอดจนมีการรณรงค์ให้ประชาชนออกมาใช้สิทธิในการเลือกตั้งต่างๆ

6.2 ความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารตามหลักธรรมาภิบาลของสำนักงานเขต คลองสามวา กรุงเทพมหานคร กับการพัฒนาชุมชน

การบริหารตามหลักธรรมาภิบาลของสำนักงานเขตคลองสามวา กรุงเทพมหานคร ที่ส่งผลต่อการพัฒนาชุมชน ได้แก่ การบริหารตามหลักนิติธรรมส่งผลทำให้ชุมชนสงบสุขและน่าอยู่มากขึ้น เพราะประชาชนปฏิบัติตามระเบียบวินัย การบริหารตามหลักความโปร่งใสส่งผลทำให้ มีการจัดสรรงบประมาณต่างๆ ที่ใช้ในการพัฒนาชุมชน เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ประชาชนสามารถตรวจสอบการใช้งบประมาณได้ การบริหารตามหลักการมีส่วนร่วม ส่งผลทำให้ทราบถึงปัญหาและสามารถเข้าถึงประชาชนมากขึ้น โดยการเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินงานต่างๆ ทำให้รับรู้สภาพปัญหาและสามารถแก้ไขปัญหาได้อย่างตรงจุด ซึ่งเป็นผลดีกับทุกฝ่ายประชาชนคลายทุกข์และภูมิใจที่ได้มีส่วนร่วมกันในการทำงาน ตลอดจนทำให้ชุมชนเกิด การพัฒนาที่ดีขึ้น โดยมีการทำประชาคมทำให้คนในชุมชนได้เข้ามามีส่วนร่วม ได้รับรู้ข่าวสารต่างๆ และสามารถนำไปพัฒนาชุมชนของตนเองได้ดียิ่งขึ้น การบริหารตามหลักความรับผิดชอบ ส่งผลทำให้การดำเนินงานต่างๆ เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพเสร็จทันเวลาสามารถที่จะตอบสนองความต้องการของ ประชาชนได้อย่างรวดเร็ว การบริหารตามหลักความคุ้มค่า ส่งผลทำให้เกิดการระดมทรัพยากรต่างๆ ในชุมชนมาสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ ให้เกิดประโยชน์สูงสุด โดยการนำทรัพยากรที่มีอยู่นั้นไปพัฒนาต่อยอดเป็นอาชีพและก่อให้เกิดรายได้กับคนในชุมชน

6.3 แนวทางการพัฒนาชุมชนภายใต้การบริหารตามหลักธรรมาภิบาลของสำนักงานเขตคลองสามวา กรุงเทพมหานคร

แนวทางการพัฒนาชุมชนภายใต้การบริหารตามหลักธรรมาภิบาลของสำนักงานเขตคลองสามวานั้นควรดูแลเอาใจใส่ปากท้องของประชาชน นึกถึงประชาชนโดยรวม ดูแลปัญหานี้สินเพื่อประชาชนจะได้อยู่อย่างมีความสุขและควรมีการจัดตั้งศูนย์ฝึกอาชีพที่เพิ่มขึ้นเพื่อสร้างอาชีพ และรายได้ให้แก่คนในชุมชน รวมทั้งส่งเสริมเศรษฐกิจชุมชนและ

ส่งเสริมให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ ซึ่งการพัฒนาที่ดีนั้นจะต้องเริ่มจากภายในหน่วยงานที่ต้องนำหลักธรรมาภิบาลเข้ามาใช้ในการดำเนินงานในการพัฒนาชุมชน ซึ่งหลักของธรรมาภิบาลนั้น มุ่งเน้นให้เกิดการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ ประสิทธิผล โปร่งใสตรวจสอบได้ คำนึงถึงกฎระเบียบในการดำเนินงาน แล้วก่อให้เกิดประโยชน์ต่อความต้องการของประชาชนสูงสุด และเป็นการเน้นให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารจัดการบ้านเมือง

อภิปรายผล

จากการวิจัยเรื่อง แนวทางการพัฒนาชุมชนภายใต้การบริหารตามหลักธรรมาภิบาลของสำนักงานเขตคลองสามวา กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยอภิปรายผล โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. การพัฒนาชุมชนของเขตคลองสามวา กรุงเทพมหานคร

การพัฒนาชุมชนของสำนักงานเขตคลองสามวา ด้านการพัฒนาคน นั้น มีองค์กรภาครัฐต่างๆ เข้ามาให้ความรู้ในด้านต่างๆ เช่น ด้านสุขภาพ ผู้สูงอายุ ตรวจวัดความดัน มะเร็งเต้านม มะเร็งปากมดลูก ด้านการออมเงิน และยาเสพติด เป็นต้น อีกทั้งเจ้าหน้าที่ฝ่ายพัฒนาชุมชนมีมนุษยสัมพันธ์ ที่ดีให้การช่วยเหลือดูแลเอาใจใส่คนในชุมชน ให้คำปรึกษาแก้ไขปัญหาชุมชนได้อย่างมีประสิทธิภาพส่วนการพัฒนาด้านเศรษฐกิจนั้นมีการนำโครงการต่างๆ เข้ามาให้คนในชุมชนร่วมกันหารายได้จากโครงการนั้นๆ เพื่อให้คนในชุมชนมีรายได้มาพัฒนาชุมชน ตลอดจนมีการสนับสนุนกลุ่มแม่บ้าน กลุ่มเกษตรกรในพื้นที่ เช่น จัดตลาดทางการค้าขายให้กับกลุ่มสินค้า กลุ่มอาชีพของชุมชนต่างๆ ในพื้นที่สำนักงานเขตคลองสามวา ส่วนการพัฒนาด้านสังคมของเขตคลองสามวานั้น มีการจัดตั้งศูนย์เยาวชนให้ความรู้ประชาชนในหลาย ๆ ด้านให้แก่ประชาชนทุกเพศ ทุกวัย สามารถเข้าไปเรียนรู้ เช่น วัยรุ่น โยคะ ด้านภาษาและกิจกรรมนันทนาการต่างๆ ตลอดจนมีการจัด

กิจกรรมอบรมให้ความรู้ในด้านต่างๆ อย่างมากมาย ส่วนการพัฒนาด้านสิ่งแวดล้อมนั้นมีการร่วมมือกัน เทศกาลวันสำคัญต่างๆ เพื่อบำเพ็ญประโยชน์จิตสาธารณะเก็บกวาดทำความสะอาดร่วมกันในชุมชนต่างๆ และในส่วนการพัฒนาด้านการเมืองในทุกๆ เดือน ทางฝ่ายพัฒนาชุมชนของสำนักงานเขตคลองสามวาจะมีการจัดประชุมผู้นำชุมชนให้เข้ามารับรู้ข่าวสารจากทางหน่วยงานต่างๆ ทั้งเรื่องการเมืองเศรษฐกิจ เกษตร ไฟฟ้า ประปา สถานีตำรวจในเขตที่รับผิดชอบ และอนามัย ตลอดจนมีการรณรงค์ให้ประชาชนออกมาใช้สิทธิ์ในการเลือกตั้งต่างๆ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของจิตติ มงคลชัยอรัญญา (2550) กล่าวถึง “ชุมชน” โดยสรุปว่า “ชุมชน” ประกอบไปด้วย ระบบความสัมพันธ์ของคน ความเชื่อ ศาสนา ประเพณี วัฒนธรรม ระบบเศรษฐกิจ อาชีพ ระบบการเมือง ระบบการปกครอง โครงสร้างอำนาจ รวมถึงระบบนิเวศน์วิทยา สิ่งแวดล้อม และเทคโนโลยี ด้านต่าง ๆ ซึ่งระบบเหล่านี้มีความสัมพันธ์ระหว่างกันหรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า มีความเชื่อมโยงกัน ชนิดที่ไม่สามารถแยกออกจากกันได้ และแนวคิดของวิทยากร เชียงกูล (2527) ได้กล่าวถึง การพัฒนา คือ “การพัฒนาที่แท้จริง หมายถึง การทำให้ชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนมีความสุข ความสะดวกสบาย ความอยู่ดีกินดี ความเจริญงอกงามทางศิลปวัฒนธรรมและจิตใจและความสงบสันติ ซึ่งนอกจากนี้ขึ้นอยู่กับ การได้รับปัจจัยทางวัตถุ เพื่อตอบสนองความต้องการของทางร่างกายแล้ว ประชาชนยังต้องพัฒนาทางด้านการศึกษ สิ่งแวดล้อมที่ดี การผ่อนคลายและการพัฒนาทางวัฒนธรรมและจิตใจด้านต่างๆ ด้วยความต้องการทั้งหมดนี้ เรียกว่าเป็นการพัฒนาคุณภาพชีวิตเพื่อให้เห็นว่าการพัฒนาไม่ได้ขึ้นอยู่กับ การเพิ่มปริมาณสินค้าหรือ การเพิ่มรายได้เท่านั้น แต่อยู่ที่การเพิ่มความพอใจและความสุขของประชาชนมากกว่า”

2. ความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารตามหลักธรรมาภิบาลของสำนักงานเขตคลองสามวา กรุงเทพมหานคร กับการพัฒนาชุมชน

การบริหารตามหลักธรรมาภิบาลของสำนักงานเขตคลองสามวา กรุงเทพมหานคร ที่ส่งผลต่อการพัฒนาชุมชน ได้แก่ การบริหารตามหลักนิติธรรมส่งผลทำให้ชุมชนสงบสุขและน่าอยู่มากขึ้น เพราะประชาชนปฏิบัติตามระเบียบวินัย การบริหารตามหลักความโปร่งใสส่งผลทำให้มีการจัดสรรงบประมาณต่างๆ ที่ใช้ในการพัฒนาชุมชน เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ประชาชนสามารถตรวจสอบการใช้งบประมาณได้ การบริหารตามหลักการมีส่วนร่วม ส่งผลทำให้ทราบถึงปัญหาและสามารถเข้าถึงประชาชนมากขึ้น โดยการเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินงานต่างๆ ทำให้รับรู้สภาพปัญหาและสามารถแก้ไขปัญหาได้อย่างตรงจุด ซึ่งเป็นผลดีกับทุกฝ่ายประชาชนคลายทุกข์และภูมิใจที่ได้มีส่วนร่วมกันในการทำงาน ตลอดจนทำให้ชุมชนเกิดการพัฒนาที่ดีขึ้น โดยมีการทำประชาคมทำให้คนในชุมชนได้เข้ามามีส่วนร่วม ได้รับรู้ข่าวสารต่างๆ และสามารถนำไปพัฒนาชุมชนของตนเองได้ดียิ่งขึ้น การบริหารตามหลักความรับผิดชอบ ส่งผลทำให้การดำเนินงานต่างๆ เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ เสร็จทันเวลาสามารถที่จะตอบสนองความต้องการของ ประชาชนได้อย่างรวดเร็ว การบริหารตามหลักความคุ้มค่า ส่งผลทำให้เกิดการระดมทรัพยากรต่างๆ ในชุมชนมาสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ ให้เกิดประโยชน์สูงสุด โดยการนำทรัพยากรที่มีอยู่นั้นไปพัฒนาต่อยอดเป็นอาชีพและก่อให้เกิดรายได้กับคนในชุมชน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2553) ได้ระบุว่าการใช้หลักธรรมาภิบาลที่ดี ควรประกอบไปด้วย หลักนิติธรรมเป็นหลักการที่มีความมุ่งหมายที่จะคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของผู้ปฏิบัติงานโดยมีกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับต่างๆ ที่เป็นธรรม มีการบังคับใช้กฎหมายข้อบังคับต่างๆ อย่างเสมอภาคไม่มีการเลือกปฏิบัติ ไม่มีมาตรการเชิงซ้อน มีการดูแลการปฏิบัติให้เป็นไปตามกรอบของกฎหมาย ไม่ให้ใช้กฎหมายไปแสวงหาผลประโยชน์โดยมิชอบ ปรับปรุงกฎระเบียบข้อบังคับต่างๆ ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของยุคสมัยและเป็นธรรม เป็นที่ยอมรับของสังคม คำนึงถึงสิทธิเสรีภาพ

ความยุติธรรมของบุคคล หลักความโปร่งใสเป็นการบริหารที่ยึดหลักการเปิดเผยตรงไปตรงมาและเข้าใจง่ายมีความชัดเจนเกี่ยวกับการบริหารงานในทุกๆ ด้าน หลักความมีส่วนร่วมเป็นกระบวนการที่เปิดโอกาสให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องหรือผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย มีส่วนร่วมในการรับรู้การบริหารเกี่ยวกับการตัดสินใจในเรื่องต่างๆ โดยการให้ข้อมูลแสดงความคิดเห็น ให้คำปรึกษาร่วมวางแผนปฏิบัติการ ทั้งเป็นทางการและไม่เป็นทางการ หลักความรับผิดชอบเป็นหลักการเปิดโอกาสให้มีการตรวจสอบซึ่งสะท้อนความรับผิดชอบต่อสาธารณะ และผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง หรือผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย เป็นการแสดงถึงความรับผิดชอบต่อสังคม หลักความคุ้มค่าเป็นการบริหารจัดการที่คำนึงถึงผลประโยชน์สูงสุดแก่ส่วนรวม

3. แนวทางการพัฒนาชุมชนภายใต้การบริหารตามหลักธรรมาภิบาลของสำนักงานเขตคลองสามวา กรุงเทพมหานคร

แนวทางการพัฒนาชุมชนภายใต้การบริหารตามหลักธรรมาภิบาลของสำนักงานเขต คลองสามวานั้นควรดูแลเอาใจใส่ปากท้องของประชาชน นึกถึงประชาชนโดยรวม ดูแลปัญหาหนี้สินเพื่อประชาชนจะได้อยู่อย่างมีความสุขและควรมีการจัดตั้งศูนย์ฝึกอาชีพที่เพิ่มขึ้นเพื่อสร้างอาชีพ และรายได้ให้แก่คนในชุมชน รวมทั้งส่งเสริมเศรษฐกิจชุมชนและส่งเสริมให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ ซึ่งการพัฒนาที่ดีนั้นจะต้องเริ่มจากภายในหน่วยงานที่ต้องน้อมนำหลักธรรมาภิบาลเข้ามาใช้ในการดำเนินงานในการพัฒนาชุมชน ซึ่งหลักของธรรมาภิบาลนั้น มุ่งเน้นให้เกิดการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ ประสิทธิผล โปร่งใสตรวจสอบได้ คุ้มค่า มีกฎระเบียบในการดำเนินงาน แล้วก่อให้เกิดประโยชน์ต่อความต้องการของประชาชนสูงสุด และเป็นการเน้นให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารจัดการบ้านเมือง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ สุเทพ เชาวลิท (2524) ได้กล่าวว่า การพัฒนาชุมชน คือ “การพัฒนาความคิดและความสามารถของประชาชนในการทำงานร่วมมือกันภาครัฐและภาคประชาชนและ

ระหว่างประชาชนด้วยกันเอง” และแนวคิดของ อภิชาติ พันธ์เสน (2539) ได้กล่าวว่า การพัฒนาชุมชน คือ “ลักษณะการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและการเมืองที่ตั้งใจกระทำขึ้น เพื่อปรับปรุงคุณภาพชีวิตของประชาชนให้ดีขึ้นจากสภาพก่อนการพัฒนา มีการกินดีอยู่ดี มีการส่งเสริมให้ประชาชนสามารถพึ่งตนเองได้ มีการปรับปรุงตัดแปลงมีอำนาจต่อรองทางเศรษฐกิจสังคมและการเมืองกับสังคมภายนอกท้องถิ่นของตน ตลอดจนมีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของชุมชนเป็นสำคัญ” และแนวคิดของ ถวิล วดี บุรีกุล (2547) กล่าวว่า แนวคิดธรรมาภิบาล (Good governance) เป็นแนวคิดสำคัญในการบริหารงานที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลเป็นการปกครองที่เน้นการมีส่วนร่วมของประชาชน เพราะปัจจุบันการพัฒนาเรื่องการเมือง การปกครองได้มุ่งให้ประชาชนเป็นศูนย์กลางมากขึ้น หากจะให้ประเทศมีการเจริญเติบโตที่ยั่งยืน การปฏิบัติราชการต่างๆ ต้องให้ความสำคัญในเรื่องสังคมประชาชน และสิ่งแวดล้อม ดังนั้น ธรรมาภิบาลจึงเข้ามาเป็นเรื่องที่ทุกภาคส่วนให้ความสำคัญ และเริ่มมีการนำไปปฏิบัติมากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะการนำผลวิจัยไปใช้ประโยชน์

1.สำนักงานเขตคลองสามวาควรมีการนำหลักธรรมาภิบาลมาใช้ในการบริหารงาน เขตคลองสามวาให้มากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการบริหารงานด้านการพัฒนาชุมชน เนื่องจากว่า การบริหารงานด้านการพัฒนาชุมชน มีขอบข่ายการปฏิบัติงานที่มาก จึงเป็นการยาก ที่จะดำเนินการให้ครบถ้วนและทุกข้อได้ทั้งหมด ดังนั้นแล้ว สำนักงานเขตคลองสามวาควรมีการส่งเสริมในการนำหลักธรรมาภิบาลมาใช้ในการบริหารงานเขตคลองสามวาทั้ง 5 ด้านอย่างทั่วถึงด้วย

2. สำนักงานเขตคลองสามวาควรมีการส่งเสริมให้ข้าราชการฝ่ายพัฒนาชุมชนได้มีการนำหลักธรรมาภิบาลมาใช้ในการบริหารงานของตนเอง และนำมาปรับใช้อย่างต่อเนื่อง โดยการจัดให้มีการอบรม เพื่อให้มีความรู้ ความเข้าใจ และถือเป็นแนวปฏิบัติเดียวกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านหลัก ความโปร่งใสและหลักความมีส่วนร่วม ควรวางแผนการบริหารในรูปของ คณะกรรมการเพื่อความสำเร็จในการพัฒนาชุมชนอย่างมีประสิทธิภาพ และยั่งยืน

3. สำนักงานเขตคลองสามวาควรดำเนินการจัดทำแผนพัฒนา ชุมชน การกำกับติดตามแนวทางการบริหารโดยใช้หลักธรรมาภิบาลอย่าง เป็นระบบและต่อเนื่อง

ข้อเสนอแนะการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานตาม หลักธรรมาภิบาลและการพัฒนาชุมชนของสำนักงานเขตคลองสามวา

2. ควรศึกษารูปแบบการบริหารงานตามหลักธรรมาภิบาลในการ พัฒนาชุมชนของสำนักงานเขตคลองสามวากับองค์การภาครัฐอื่นๆ เช่น เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล เพื่อชี้ให้เห็นถึงการใช้หลักธรรมาภิบาล ในการพัฒนาชุมชนในบริบทที่แตกต่างกันไป

3. ควรศึกษาบทบาทการมีส่วนร่วมของประชาชนในด้านของการ บริหารสำนักงาน เขตคลองสามวา ตามหลักธรรมาภิบาล

เอกสารอ้างอิง

- คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2553). **การบริหารจัดการที่ดี ตามหลักธรรมาภิบาล (Good governance)**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จิตติ มงคลชัยอรัญญา. **การศึกษาชุมชนเพื่อการพัฒนา**. (เอกสารประกอบการเรียนภาควิชาการพัฒนาชุมชน). กรุงเทพมหานคร : คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2540.
- ประพัฒน์ โพธิ์วรรณ. (2544). **หลักบริหารกิจการบ้านเมืองและสังคมที่ดี ส่งเสริมการปฏิรูปการศึกษา**. นครปฐม: สถาบันพัฒนาผู้บริหารการศึกษา
- ถวิลวดี บุรีกุล. (2547). **การบริหารจัดการบ้านเมืองที่ดี**. ในการสัมมนา โครงการยกระดับการให้บริการสาธารณะของหน่วยงานรัฐและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น People's audit .กรุงเทพฯ : สำนักงานพัฒนาระบบราชการ.
- มยุรี วัดแก้ว. (2535). **ทฤษฎีและหลักการพัฒนาชุมชน**. เพชรบุรี : คณะวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ วิทยาลัยครูเพชรบุรี.
- วิทยากร เชียงกุล. (2527). **การพัฒนาเศรษฐกิจสังคมไทย: บทวิเคราะห์**. กรุงเทพฯ: ฉบับกระแ.
- สนธยา พลศรี. (2547). **ทฤษฎีและหลักการพัฒนาชุมชน**. (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์.
- สำนักงานเขตคลองสามวา.(2562).**แผนปฏิบัติการประจำปี 2562**. [ระบบออนไลน์].เข้าถึงได้ จาก :<http://www.bangkok.go.th/upload/user/00000047/news/activitypic/jun62/plan62.pdf>. (วันที่สืบค้นข้อมูล 14 มกราคม 2562).

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2554).

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (ฉบับที่11) พ.ศ. 2554-2559. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ. (2552). **คู่มือการจัดระดับการกำกับดูแลองค์การภาครัฐตามหลักธรรมาภิบาลของการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี (Good governance rating).**

กรุงเทพฯ: ฟรีเมียร์โปร

สุเทพ เชาวลิต. (2524). **การพัฒนาชุมชน.** กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

อภิชัย พันธเสน. (2539). **พัฒนาชนบทไทย สมุทัยและมรรค: แนวคิดทฤษฎีและภาพรวมของ การพัฒนา.** กรุงเทพฯ: มูลนิธิภูมิปัญญา.

อานันท์ ปันยารชุน. (2541). **ธรรมนูญกับอนาคตของประเทศไทย. ใน** ปาฐกถา ธรรมนูญกับอนาคตของประเทศไทย. กรุงเทพฯ: คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Cronbach, L. J. (1990). **Essentials of psychological testing (5th ed.).** New York : Harper Collins Publishers.(pp.202-204)

THE APPLICATION OF RADICAL-BASED APPROACH IN WRITING CHINESE CHARACTERS OF GRADE 7 THAI STUDENTS

XinghongYang¹ and Nipaporn Chalermnirundorn²

E-mai yxinghong6@gmail.com and
x_huijia@hotmail.com

83

ปีที่ 5 ฉบับที่ 1 มกราคม-มิถุนายน 2564

บทคัดย่อ

จุดประสงค์ของงานวิจัยนี้คือการเปรียบเทียบทักษะในการเขียนภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการใช้โปรแกรม Radical-Based Approach และสำรวจความพึงพอใจในการใช้โปรแกรม Radical-Based Approach เพื่อเพิ่มทักษะในการเขียนตัวอักษรภาษาจีน การวิจัยนี้ได้ใช้วิธีการแบบผสมผสานกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หองจำนวน 13 คน โดยใช้วิธีการสุ่มเพื่อหากลุ่มตัวอย่าง การวิจัยครั้งนี้ได้ใช้บทเรียนทั้งหมด 3 บทเรียน โดยแต่ละบทเรียนใช้เวลาในการเรียนการสอนทั้งหมด 100 นาที โดยแบ่งการเรียนการสอนเป็น 2 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที กลุ่มตัวอย่างได้เข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้ทั้งหมด 6 ครั้ง โดยเฉลี่ยเป็นอาทิตย์ละ 1 ครั้ง สำหรับการศึกษาการใช้งาน โปรแกรม Radical-Based Approach เพื่อการพัฒนาทักษะในการเขียนภาษาจีน

คำสำคัญ : Radical-Based Approach การเขียนภาษาจีน ความพึงพอใจ
มัธยมศึกษาปีที่ 1

Abstract

The objectives of this study were to (1) compare grade 7 Thai students' Chinese characters writing skills before and after the use of Radical-Based Approach and (2) investigate grade 7 Thai students' satisfaction in using Radical-Based Approach to enhance Chinese characters writing skills. Mixed methods were employed and 1 section of 13 grade 7 Thai students was involved in the study using a purposive sampling method. Each of three lesson plans of 100 minutes was administered for two sessions with the time limit of 50 minutes per session. The participants attended 6 sessions; one session per week to learn how to use Radical-Based Approach for Chinese characters writing.

The researcher collected the quantitative data through pre-test and post-test and the qualitative data through classroom observation (CO) and semi-structured interview. Mean, standard deviation and Wilcoxon Signed Rank Test were applied for quantitative data analysis. The mean scores of pre-test and post-test were 7.31 and 14.15 respectively, resulting in the mean difference of 6.84. The significant value was .01 which indicated that the result was statistically significant. The qualitative data were analyzed using content analysis. The result showed that the application of Radical-Based Approach helped enhance grade 7 Thai students in writing Chinese characters skills as well as their satisfaction in learning.

Keywords : Radical-Based Approach, Chinese characters writing skills, learning Satisfaction, Grade 7 Thai students

1. Introduction

Chinese is the most widely spoken language in the world with approximately 1,197,000,000 Chinese-speaking people or according to the survey, 14 % of the world's population is speaking Chinese. Learning Chinese offers a number of benefits to personal and professional growth not least gaining the better understanding of one of the richest cultures in the world. In Chinese, the writing system does not normally contain graphite phoneme correspondences. On the contrary, there is a character for the Chinese basic reading unit (Li & McBride, 2014). Allen also mentions that handwriting is the most difficult skill among listening, speaking, reading, and handwriting abilities needed to learn Chinese language. This study aims to investigate how the Radical-Based Approach helps enhance student's Chinese characters writing skills. We are able to represent all of the Chinese characters with a rational set of limited number of radicals. Chinese character learning is inseparable from radicals. Once the students learn the radicals, they have a solid foundation on which to break down any character they come across. As a result, it is very important for students to apply the radical. And the researcher hopes that this research will make learning Chinese characters easier for students. Students will appreciate the charm of Chinese characters then enjoy the Chinese character learning process, and subsequent have satisfactory learning outcomes.

Research Questions

1. Would Radical-Based Approach help enhance grade 7 Thai students' Chinese characters writing skills?
2. Would there be any satisfaction in using Radical-Based Approach to enhance Chinese characters writing skills in grade 7 Thai students?

2. Research Objectives

1. To compare grade 7 Thai students' Chinese characters writing skills before and after the use of Radical-Based Approach.
2. To investigate grade 7 Thai students' satisfaction in using Radical-Based Approach to enhance Chinese characters writing skills.

Literature Review

2.1 Teaching and Learning Chinese as a foreign language Wang and Lemmer (2013) have mentioned that because of the expanding recurrence of “global trades with China in financial aspects, exchange, science, innovation, culture, instruction, craftsman-ship and the travel industry have become crucial these days. China is a country which develops considerably as a politically important country and provides an indication of easing back down. Recent studies have shown that Chinese has become a prominent choice for a foreign language among undergraduates.

Chinese as a foreign language (CFL) has recently been emerging as a prevalent research topic and is of increasing interest in the educational market because of China's increasing economic influence and military capabilities (National Taiwan University, 2010). There has likewise been a worldwide change in frames of mind toward learning Mandarin Chinese (hereafter referred to as Mandarin) (Lan ,Kan, Hsiao, Yang & Chang, 2013; Rhodes & Pufahl, 2009; Time Asia, 2006) Learning Chinese as a foreign Language (CFL) has become a worldwide trend with the growing amount of Chinese speakers and consumers around the globe. According to Zhao and Huang (2010), More than 100 million individuals around the world were anticipated to learn Chinese as a foreign language in 2011. Although Chinese is an ancient language,teaching Chinese as a foreign language is a fresh area to explore.

TCL (Teaching Chinese as foreign language) gradually become worldwide because of two directions. The first was that the field of encouraging Chinese was developing in China as well as spreading to various countries, and numerous colleges in different nations started offering courses in Chinese language literature, and culture. The second direction was the extended age scope of student. Chinese language is presently educated in colleges as well as in high school, middle schools, and even basic school. Due to the gigantic interest for prepared instructors everywhere throughout the world, the guidance of Chinese language educators was never again restricted just to China,

Many specialists in Chinese language guidance were sent far and wide to prepare instructors in other countries, while sent to another country to educate Chinese (Cai, Chen, & Wang, 2010).

2.2 Teaching and Learning Chinese in Thailand

2.2.1 The issue of Thai students learning Chinese

Chinese is considered by non-native learners Chinese is most difficult language in the world (Liskin-Gasparro, 1982) A major challenge for the learner is the nature of Chinese character graphic specification. As described above, strokes are made up of letters. There are a total of 28 distinct types of strokes and the number of strokes can vary from 1 to 30 in a particular character (Huang & Liao, 1981). Another problem is that, as a kind of logical character, character can not be pronounced as a whole, and depend on the Pinyin. Simple words, each character has its own pinyin and Chinese characters alone can not provide clues to the pronunciation. Nevertheless, it is reported that about 90% of modern Chinese characters are complex, consisting of phonetics and semantics (Li, 1977).

Learning how to write Chinese characters is a very difficult task for learners of Chinese. Different from alphabetic writing mode, letters and sounds are related to this. Learning to speak can slowly spell out the words. But The writing of Chinese characters is based on more than 200 radicals and make up complex characters. Some radicals are individual Chinese characters. Some radicals can be simplified into several strokes.

Furthermore, a particular character's pronunciation is not automatically related to its context, making it more difficult for a complicated Chinese character to look like it without a pronunciation prompt. Not only this, but also a major obstacle to Chinese characters' memory.

Writing Chinese characters is time-consuming and boring. Most learner of Chinese refuse to write Chinese characters (Chen & Li, 2016). According to Packard (1998) dissimilar to the English system (but like Thai Burmese, Tibetan, Japanese and other composing systems) The form of Chinese characters is integral, and there is no space between them (汉字).

2.3 Teaching and Learning Chinese characters

2.3.1 The basic knowledge of Chinese characters

A Chinese writing system in Chinese as a Foreign Language (CFL) involves learning the three constituents of Chinese characters: orthography (the shape or form of a character), phonology (the pronunciation) and semantics (the meaning). Writing a Chinese character by hand is a form of construction, using the strokes to form radicals and eventually a character, which requires harmony, symmetry and equilibrium (Chang & Yu, 2005).

Chinese characters are morphemes. Visually, they are divided by spatial boundaries from individual units. There are three linguistic components in each character: tone, form, and

meaning. Mastering these three components is understanding a language (Shen, 2004).

Chinese is a deep orthographic logographic script. It can shape Chinese character When strokes are consolidated in a few ways (De Francis, 1984). In other words strokes usually do not contain either semantic or phonetic information. To form phonetic and semantic radicals, Strokes can be combined. Phonetic radicals (e.g. 开) provide indications of the pronunciation of a particular character, and semantic radicals (e.g. 口) provide indications of the meaning of specific characters.

2.4 The Use of Radical-Based Approach in Teaching and Learning Chinese Characters

A lot of researchers have focused on learning Chinese character. To address this learning tasks, most of scholars think The use of radical-based learning means to increase character academic achievement. (Huang, 2006). Through previous, radicals awareness has been shown to encourage Chinese children's literacy skill, and we have tried to use early radical children's knowledge to promote writing by improving children's comprehension of Chinese radical functions (Slivia & Chang, 2013).

Shi (2003) mentioned that radical methods break down a large number of Chinese characters into a smaller collection of radicals. Learning hypotheses and empirical data show that

radical awareness promotes character learning (Taft & Chung, 1999).

At first, In a sequence of identical organized characters, radicals were the same components selected. These radicals selected were then used as characters index.

Different standards for choice of radicals have existed throughout the history of Chinese character Because the radicals are chosen for the ease of searching for a series of similar structured characters, some characters, while others are not; they are just stroke compounds that can not be written. Zhao, Wang, Frost, Sun, and Fang (2014) also mentions As Some Chinese characters are also gradually simplified with the evolution of the times. When used as radicals, some independent Chinese characters change their shape and become very simple strokes. For instance, character “手” was simplified as “扌” when it was a radical in characters “^a拉”{pull} and so on.

In the traditional sense, memory is a general way of remembering the whole form and the way of learning Chinese characters. It is very difficult to learn and write Chinese characters. So the traditional way is not generally recommended for learning Chinese characters nowadays. In fact, learning Chinese characters and writing Chinese characters have rules that must be followed. Some researchers have considered the relationship between radicals and Chinese characters seem inseparable. Most radicals constitute Chinese characters, which

are divided into phonetics and semantic radical. Interestingly, some researchers have found that some beginners are not familiar with radicals, which has made them neglect the use of radicals. However, a number of foreign language students who have long been learning Chinese appear to pay much attention to the use of radicals by focusing more on the pronunciation and meanings of Chinese radical characters. Therefore, learning radical is likely to help the students to master Chinese characters better. So, radical learning is also appropriate for many learners who learn Chinese as a foreign language (Jiang, 2008).

Furthermore, Jackson, Everson, and Ke (2003) have found that adult Chinese learners have the ability to master radical learning. Even after one year of learning, they can learn new Chinese characters by themselves because the radicals can provide the information to the pronunciation and meaning of Chinese characters. They have also discovered that the radical basic knowledge can be applied to primary and intermediate students. Radical learning also plays a role in children's memory of the words. Radicals can be brought together and it can also have their own rules. According to the rules, children can slowly find similarities between Chinese characters in order to facilitate the memory of Chinese characters.

2.5 Related Research

Study carried on "Cracking the Chinese character: radical sensitivity in learners of Chinese as a foreign language and its

relationship to Chinese word reading" by Tong and Yan Yip (2017) investigates whether adult non-native learners of Putonghua, as a foreign language (CFL), understand the parataxis' location (orthography), phonetic radical and semantic radical , and whether the information of radicals can predict their reading ability to Chinese.

Zou, Tsang, and Wu (2019) studied on "Semantic Radical Activation in Chinese Phonogram Recognition: Evidence from Event-Related Potential Recording" Radicals play a key role in the recognition of Chinese characters by students , especially complex characters. Some radicals, even independent characters, can understand Chinese characters more quickly when they know their meaning and pronunciation. In short, learning Chinese characters by understanding radicals is a very effective method.

Chines is one of the world's hardest to learn language. To some extent, this is true, but mostly because of its writing system. The Chinese writing system consists of thousands of hieroglyphs called "characters" in a non-alphabetic writing system. It takes a long time and years of study to remember them. Chinese characters are made up of strokes that can be called "radicals." A Chinese radical is "a graphical component of a Chinese character." This is also used as a benchmark for classification of Chinese characters. Many characters contain more than one radical, by the definition to be used here. By learning Chinese radicals, students will find Chinese is not that hard to study since there are some basic rules and patterns students can

follow. More and more research shows that radicals play a major role in Chinese character writing.

3. Methodology

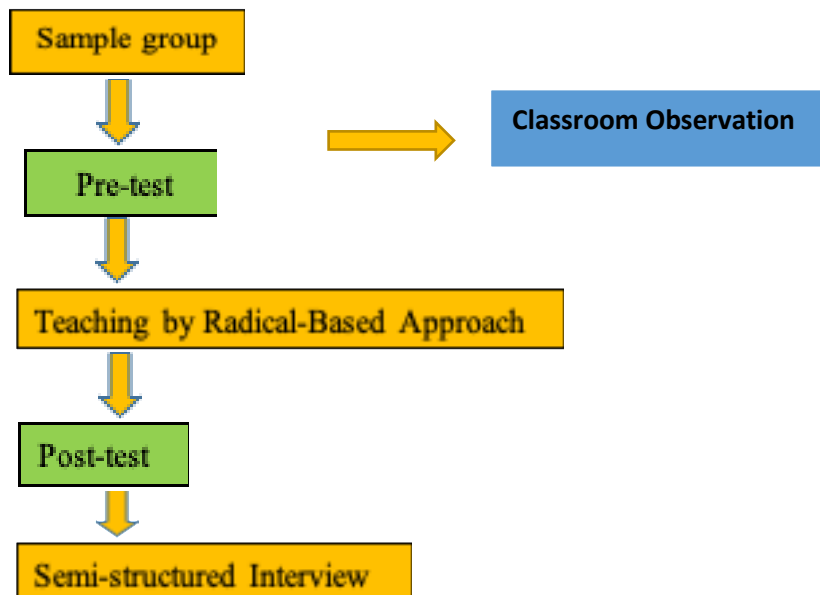
3.1 Population and sample of the study

Population: The population consisted of three sections of 74 grade 7 Thai students studying at one of the schools in Ayutthaya, Thailand. There were 30 students in 1 section, 31 students in another section and 13 students in the other section. Students were 13-14 years of age with mixed genders and mixed ability in Chinese language skills.

Sample: Researcher applied a purposive sampling and involved 1 section of 13 (9 male and 4 female) grade 7 Thai students for the study. The students were within the age range of 13-14 years old with mixed ability in Chinese language skills.

3.2. Research Design

This research was considered as a quasi-experimental design since there was only one class of grade 7 Thai students in the chosen research school. The pre-test and post-test intervention was employed to collect quantitative data to determine students' learning achievement and qualitative data to identify students' learning satisfaction. This was garnered through classroom observation of students' learning behaviors and semi-structured interview. Table 1 shown below describes the research design of the study.

3.3. Research Instruments

3.3.1. Lesson plans: six lesson plans of 100 minutes; each lesson was used for 2 sessions (50minutes/session). One session was taught every week. So there were altogether 6 sections (6 weeks).

3.3.2. Achievement Tests: These were for the scores of pre-test and post-test of students in a sample group. The test consisted 2 parts. Part 1 was a writing test, including 10 questions. Part 2 was a set of selecting questions, including 10 questions. The pre-test was carried out before the treatment and post-test was conducted after the treatment.

3.3.3. Semi-structured interview: All students were interviewed at the end of study. Semi-structured interview included six questions to discuss what they enhanced through this study and their satisfaction of the study.

3.4.3. Classroom observation: Three sessions (1st, 3th and 5th) were observed by a peer teacher during the session and collected qualitative data to examine effectiveness of using Radicals-Based Approach in enhancing CFL grade 7 Thai students' Chinese characters writing skills.

4. Analysis and Discussion

4.1.1 Quantitative Data Analysis (Pre-test and Post-test)

The first overarching objective of the study was to compare grade 7 Thai students' learning achievement in Chinese characters writing skills before and after using Radical-Based Approach. To ascertain the students' learning achievement, the pre-test and post-test were administered before and after the intervention of Radical-Based Approach respectively. In order to identify the discrepancy between learning achievement scores of the sample group in the pre-test and post-test, a descriptive statistical analysis was computed.

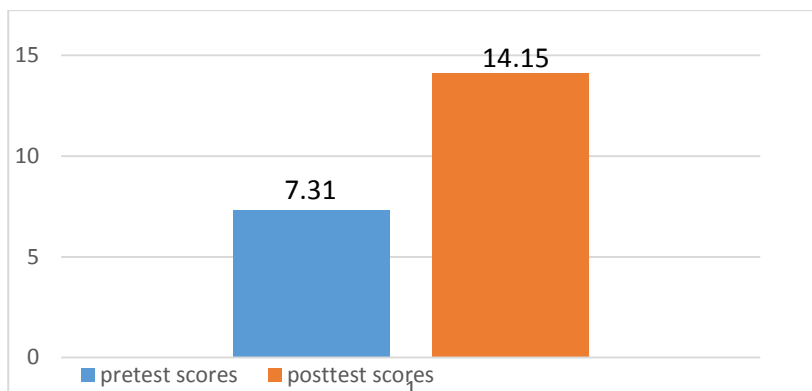
Table 2: Comparison of the pre-test and the post-test scores of the sample group

Pre-test		Post-test		Mean Difference	Z	Sig. (2-tailed)
Mean	SD	Mean	SD	14.15-7.31=6.84	-3.200	.001
7.31	2.016	14.15	1.994			
Significance level (p): < 0.05-significant						

In Table 1, the scores of the students' pre-test and post-test were analyzed using Wilcoxon Signed Rank Test and compared in terms of mean, standard deviation (SD), Z-value and significance value. The pre-test and post-test mean scores of the target group were 7.31 and 14.15 respectively. The statistical significant difference between the mean scores of the pre-test and post-test was 6.84. The mean score of the post-test was significantly higher than that of the pre-test. A high mean score of the post-test indicated the effectiveness of Radical-Based Approach in enhancing students' Chinese characters writing skills. And the significant value being .001, lower than 0.05 indicated the result was statistically significant.

Figure 1 below presents the aforementioned results of two mean scores and Comparison of means between pre-test and post-test

The standard deviation of the pre-test and post-test of the target group were 2.016 and 1.994 respectively as shown in the Table 1. There was a decrease of 0.022 in the standard deviation of the post-test when compared to the pre-test. Smaller SD indicated consistency while higher SD showed scores were spread out from the mean. The SD of the post-test lower than the SD of pre-test, indicating that the post-test scores of the students were more centered towards the mean.

4.2 Qualitative Data Analysis (Classroom Observations and semi-structured interview

4.1.2 Classroom Observations

The responses obtained from the peer teacher's observation can be presented into the thematic categories as follows.

✕ Classroom Participation (Theme 1)

✕ Students' attitude towards writing Chinese characters (Theme 2)

✕ Mastering in Chinese characters (Theme 3)

Theme 1 Classroom Participation

As mentioned earlier, the peer teacher observed three lessons. After comparing all three observation records, the students actively followed the teacher's instructions and they were interested in writing Chinese characters by using the Radical-Based Approach. The peer observer found the students being attentive all the time and focused on their assigned task. The following is the extract noted by the peer teacher.

“At first, the students were confused about what the Radical-Based Approach was, and a few students did not like to write Chinese characters so they complained about writing Chinese characters. Many of them asked the questions to teacher, so the classroom seemed noisy.”

During the class, the researcher asked the students to see the pictures and try to break down the Chinese characters. The students observed the structures and strokes of Chinese characters and wrote them on the notebook. as the peer observer was prompted to note down the following observation.

Theme 2: Students' attitude towards writing Chinese characters

At the beginning, a few students did not like writing Chinese characters. Then, the peer teacher noticed. She noted

that participants exhibited the signs of lack of confidence in the beginning and hence students took a longer time to write Chinese characters during the pre-test.

However, as students became familiar with the usage of Radical-Based Approach; they appeared to participate more and put more attempt in writing Chinese characters through the Radical-Based Approach. Here the peer teacher noted that:

“The students were motivated and tried to write Chinese characters on the whiteboard. All students learned how to write Chinese characters when getting to know Chinese culture.”

Therefore, above excerpts supported that the Radical-Based Approach effectiveness on Chinese characters writing of grade 7 Thai students Learning Attitude.

As mentioned earlier, the peer teacher observed three lessons. After comparing all three observation records, the students actively followed the teacher’s instructions and they were interested in writing Chinese characters by using the Radical-Based Approach. The peer observer found the students being attentive all the time and focused on their assigned task. The following is the extract noted by the peer teacher.

Theme 3 Mastering in Chinese Characters

Classroom observation also revealed that most of the students mastered the Chinese characters after having learned and using the Radical-Based Approach.

“Most students remembered the structures of characters that they had learned. Their dictation worked very well or even better.”

Moreover, the peer teacher had stated that Chinese characters writing by students using Radical-Based Approach looked more correct and better than before. Also, the students volunteered to write the Chinese characters on the whiteboard. They could write very well and know the pronunciation and meaning of these Chinese characters.

4.1.3 Semi-structured Interview

Content analysis was used to analyze qualitative information from semi-structured interview. Six open-ended questions were applied with 13 students (one by one). The researcher concluded and summarized the following questions for further interpretation.

1. How did you feel about learning Chinese characters by using Radical-Based Approach?

It was found that all participants felt interested in this class and the most of participants could understand the Radical-Based Approach. The students shared the feelings they had seen in their learning the Radical-Based Approach.

2. How did you enjoy the lesson?

It was found that all of participants enjoyed the lesson a lot. Although a small number of students enjoyed the class, it was still difficult to write Chinese characters.

3. Which part of the activities in the class did you like the most? Explain.

It was found that almost of all participants liked the part of using the Radical-Based approach to break down the Chinese characters and listened to teacher's explanation. Some of them liked to write Chinese characters on the notebook. Students shared the improvement they had seen in their writing after using Radical-Based Approach.

4. Did the use of Radical-Based Approach help you understand Chinese characters better? How?

It was found that all of almost of all participants agreed that Radical-Based Approach helped them understand Chinese characters better.

5. How did you think Radical-Based Approach help you in writing Chinese characters skills?

Most of participants agreed that the Radical-Based Approach helped them to improve writing Chinese characters skills. Because it helped them to know how to write characters correctly. Moreover, it helped them to understand character structures, strokes, stroke order and the meaning of characters.

6. What benefits did you gain this class?

Most of participants (13 students) agreed that this class was very useful and fun. Because they could understand the structures and strokes of Chinese characters and they could write Chinese characters correctly. Not only did the students develop

their ability to write Chinese characters, they also learned more about Chinese history and culture by writing Chinese characters. The Radical-Based Approach was associated with brainstorming, analyzing and creating, requiring understanding of Chinese culture. In line to this, students remarked that they obtained a lot of Chinese cultural knowledge by the Radical-Based Approach as they needed to think a lot.

Therefore, this study showed some noticeable improvements in students' Chinese characters writing skills. It should be noted that the Radical-Based Approach had definitely brought a positive change in students' attitude towards Chinese characters writing. Students realized that writing could actually be simple with using the Radical-Based Approach in place to guide them through. Improvement in writing was visible as they achieved higher scores which not only motivated them, but also boosted their Chinese characters writing skills.

4.2 Discussion

The results of pre-test and post-test revealed that Radical-Based Approach helped enhance the Chinese characters skills in grade 7 Thai students. It was further explained by Liangchuan Sun (2015), stating that the learning system is designed to assist current learners of Chinese to have a smoother study experience and act as an introductory lesson for prospective students. The character representation is based on its radical. As a prerequisite, users need to have a basic

understanding of Chinese characters' composition and structures for a thorough comprehension. This method is different from the other existing approaches. It helps broaden learners' vocabulary beyond their textbooks. Furthermore, Radical is also a visualization-based tool for potential learners of Chinese or the people who are interested in aspects of the culture or language system itself. So using the Radical-Based Approach helped enhance the Chinese characters skills. In the process of reflecting on their experiences, the students generate new characters through the Radical-Based Approach. New characters become simpler that they could write them correctly. Therefore, in this study, students were actively involved in writing Chinese characters which had probably enabled them to score higher in post-test than pre-test.

According to the data gathered through classroom observations, students exhibited satisfactory level of learning satisfaction in writing Chinese characters through the Radical-Based Approach. The students were observed as they were participating actively in class, responding promptly to the researcher's questions and asking questions to clarify their doubts. Xu and Chang (2014) found that there was a benefit to presenting learners with recurring radicals in compound characters in groups in character learning and the radical helped learner understand Chinese characters easier. Students showed satisfaction in writing simple Chinese characters.

Moreover, the result of the interview revealed that the Radical-Based Approach in writing Chinese characters made learning fun and joyful. It also motivated the students to join class activities and helped them to remember the Chinese characters better. Participants expressed that they liked the contents of class such as dictation, short conversation exercises and the part of breaking down the Chinese characters.

5. Conclusion

The objectives of this study were to compare grade 7 Thai students' Chinese characters writing skills before and after the use of Radical-Based Approach, and to investigate grade 7 Thai students' satisfaction in using Radical-Based Approach to enhance Chinese characters writing skills. To achieve the objectives, the quantitative data were collected through achievement tests; and the qualitative data were collected through classroom observation (CO) and semi-structured interview. The following conclusions were drawn after analyzing the data collected through mixed-methods.

Participating students found the Radical-Based Approach helped enhance their Chinese characters writing skills, which fetched them significantly higher achievement scores. Some participants were of the view that writing was much easier and interesting by the Radical-Based Approach. On the contrary, prior to this study, students' attitude and interest towards Chinese characters writing were seemingly negative. It was clear from the

views and experiences they had shared during the semi-structured interview. Some students candidly expressed Chinese characters writing as a grueling and tedious activity. The majority of the students had categorized Chinese characters writing as one of the most difficult activities in learning Chinese language.

However, this study on using Chinese characters writing skills through the Radical-Based Approach proved a positive change in achievement and satisfaction. It was evident in the students' statements as they remarked that the use of the Radical-Based Approach had improved their Chinese characters writing skills in terms of strokes, strokes-order, structure and meaning. In other words, this method simplified complex Chinese characters. In short, the use of the Radical-Based Approach had provided more effective basic writing skill.

References

- Carol, K. K., Chan & Siegel, S. (2001). Phonological Processing in Reading Chinese among Normally Achieving and Poor Readers. *Journal of Experimental Child psychology* 80, pp. 23-43.
- Cai, J. F., Chen, J. G., & Wang, C. (2010). Teaching and Learning Chinese: Issues and Perspectives. Retrieved from https://books.google.co.th/books?id=Sf0nDwAAQBAJ&printsec=copyrit&redir_esc=y#v=onepage&q&f=false
- Chang, S.-H., & Yu, N.-Y. (2005). Evaluation and classification of types of Chinese handwriting deficits in elementary schoolchildren. *Perceptual and Motor Skills* 101, pp. 631–647.
- Chen, Y., & Li X. (2016) Effects of L1 Transfer on English Writing of Chinese EFL Students. *Cross-Cultural Communication*, 12(4), 50-53.doi:10.3968/8281
- De Francis, J. (1984). The Chinese language: Fact and fantasy. Retrieved from <http://www.la.utexas.edu/dsena/courses/globexchina/readings/defrancis.pdf>
- Huang, L. Y. (2006). Test on Radical Recognition. Taipei, TW: Special Education Unit, Ministry of Education.
- Huang, B. R., & Liao, X.D. (Eds.). (1981). *Modern Chinese*, Lanzhou: Ganshu People's Press.

- Jackson, N. E., Everson, M. E., & Ke, C. (2003). Beginning readers' awareness of the orthographic structure of semantic-phonetic compounds: Lessons from a study of learners of Chinese as a foreign language. In C. McBride-Chang & H. C. Chen (Eds.), Reading development in Chinese children (pp.142-153). Westport, CT: Praeger.
- Jiang, X. (2008). Research on Words of Teaching Chinese as a Second Language and Learning to Read. Beijing, CN: Beijing Language and Culture University Press.
- Lan, Y. J., Kan, Y. H., Hsiao, I, Y. T. , Yang, S.J.H., & Chang, K. E. (2013). Designing interaction tasks in Second Life for CFL learners: A preliminary exploration. Australasian Journal of Educational Technology, 29(2), 184–202. Retrieved from <https://scholar.lib.ntnu.edu.tw/en/publications/designing-interaction-tasks-in-second-life-for-chinese-as-a-forei>
- Liskin-Gasparro, J. E. (1982). Testing Speaking Proficiency: The Oral Interview. Q & A. Retrieved from <https://files.eric.ed.gov/fulltext/ED232483.pdf>
- Li, H.T. (1977). The history of Chinese characters. Retrieved from https://books.google.co.th/books?id=guz84rUs6w8C&pg=PA72&lpg=PA72&dq=li+1977+chinese+characters&source=bl&ots=mJ5Vrpv2_9&sig=ACfU3U3VSuTyQLRwtXrsV6-dZtZsdOw9Wg&hl=zh-CN&sa=X&ved=2ahUKEwjWiPvGu63qAhUCQH0KHdaBAHk

Q6AEwAHoECAwQAQ#v=onepage&q=li%201977%20chine
se%20characters&f=false

Li, T., & McBride-Chang, C. (2014). How character reading can be different from word reading in Chinese and why matters for Chinese reading development. In X. Chen, Q. Wang, & Y. C. Luo (Eds.), Reading development and difficulties in monolingual and bilingual Chinese children (Literacy studies 8). Dordrecht: Springer Science C Business.

Shen, H. (2004) Level of Cognitive Processing: Effects on Character Learning Among Non-Native Learners of Chinese as a Foreign Language. *Journal of Language and Education*, 18(2), 167-182.

<https://doi.org/10.1080/09500780408666873>

Silvia, S.-Y L., & Chang, C. M. (2013). Parent-child joint writing in Chinese kindergarteners: Explicit instruction in radical knowledge and stroke writing skills, *Writing Systems Research*, 5(1), 88-109.

<https://doi.org/10.1080/17586801.2013.812532>

Sun, L. C. (2015). A learning system for Chinese Mandarin characters. Boston (Mass.) : Northeastern University Press.

Taft M., & Chung, K. (1999). Using Radicals in teaching Chinese characters to second language learners. *Psychologia: An International Journal of Psychology in the Orient*, 42(4), 243-251. Retrieved from

<https://psycnet.apa.org/record/2000-03223-005>

- Wang, Y., & Lemmer, E. (2013). The provision of Mandarin as a foreign language in higher education institutions in South Africa. *Per Linguam*, 29, pp. 33-48.
- Xu, Y., Chang, L. Y., & Perfetti, C. A. (in press).(2014) The effect of radical-based grouping in character learning in Chinese as a foreign language. *The Modern Language Journal*, 98, pp. 773-793.
- Yan, Y. (2017). A Study on Chinese Teachers' Competence, Challenges and Ability to Handle the Challenges at International Schools in Bangkok, Thailand. *PSAKU International Journal of Interdisciplinary Research*, 6(1), 1-8.
- Zhao, H., & Huang, J. (2010). China's policy of Chinese as a foreign language and the use of overseas Confucius Institutes. *Educational Research for Policy and Practice*, 9(2), 127-142. Retrieved from <https://link.springer.com/article/10.1007/s10671-009-9078-1>
- Zhao, J., Wang, X., Frost, S.J., Sun, W., & Fang, S.-Y. (2014). Neural division of labor in reading is constrained by culture: a training study of reading Chinese characters. *Cortex*, 53, 1-17.

Zou, Y., Tsang, Y.-K., & Wu, Y. (2019). Semantic Radical Activation in Chinese Phonogram Recognition: Evidence from Event-Related Potential Recording. Neuroscience, 417, 24-34.
doi: 10.1016/j.neuroscience.2019.08.008

บทวิจารณ์หนังสือ (BOOK REVIEW)

113

ปีที่ 5 ฉบับที่ 1 มกราคม-มิถุนายน 2564

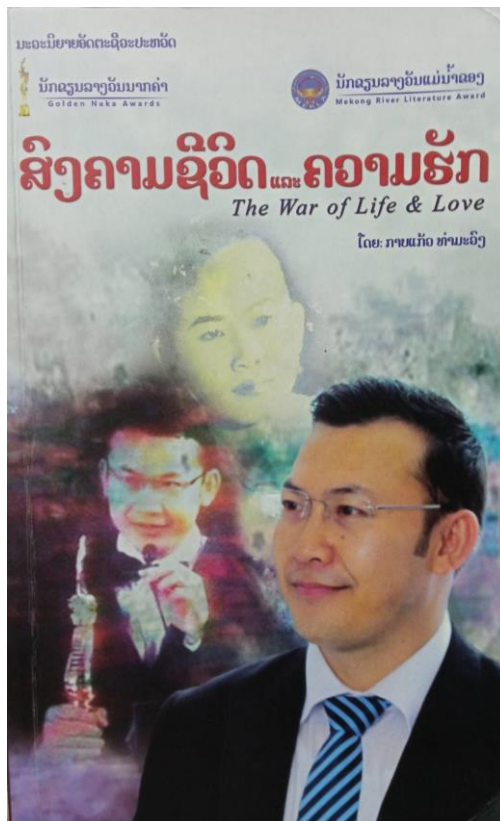

The War of Life & Love

ยงยุทธ ขำคง¹

Yongyut KHAMKHONG

E-mail: yongyut.k@pnru.ac.th

115

ปีที่ 5 ฉบับที่ 1 มกราคม-มิถุนายน 2564

¹ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ (Ph.D) สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร Assistant Professor (Ph.D) of Business English Program, Faculty of Humanities and Social Sciences, Phranakhon Rajabhat University

สงครามชีวิตและความรัก (The War of Life & Love) เป็นหนังสือภาษาลาว เขียนโดยกาบแก้ว ท่ามะวง นักประพันธ์ชาวลาว ที่ได้รับรางวัลระดับชาติและระดับอาเซียนมาหลายผลงาน อาทิ นักเขียนรางวัลนาครทองคำ (Golden Naka Awards) และนักเขียนรางวัลแม่น้ำโขง (Mekong River Literature Award) หนังสือมีความยาว 416 หน้า จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์แสงสุวัน นครหลวงเวียงจันทน์ ในปี ค.ศ. 2018 (ISBN 9789932413713) โดยผู้เขียนกล่าวว่าหนังสือเล่มนี้เป็น “นวนิยายอัตชีวประวัติ” ของตนเอง

หนังสือแบ่งเป็น 13 บท เนื้อหาบอกเล่าเรื่องราวการผจญภัยในชีวิตของผู้เขียนในสถานการณ์ที่หลากหลายและน่าสนใจ ผู้เขียนยังได้สอดแทรกคตินิยม ความเชื่อ โสยศาสตร์ ขนบธรรมเนียมประเพณีของชาวลาว และประวัติศาสตร์ของสถานที่ที่ผู้เขียนได้ไปเยี่ยมชม บางตอนของหนังสือยังเกี่ยวพันกับคนไทยและการค้าขายระหว่างชายแดนไทย-ลาว อีกด้วย ซึ่งทำให้หนังสือเล่มนี้มีความโดดเด่นน่าอ่าน และน่าจะทำให้นักวิชาการและผู้อ่านชาวไทยเกิดความเข้าใจวัฒนธรรมที่ใกล้ชิดกับแผ่นดินลาว ที่เรียกได้ว่าเป็น “บ้านพี่เมืองน้อง” ของไทยมาอย่างยาวนาน

เนื้อหาในแต่ละบทสรุปได้ดังต่อไปนี้

บทที่ 1 คำสารภาพ

ผู้เขียนเริ่มต้นหนังสือด้วยการบอกเล่าถึงชีวิตในปัจจุบันว่าเป็นนักพูดสร้างแรงบันดาลใจให้เยาวชนในสถานที่ต่างๆ ทั่วประเทศ และวันนั้นเขาได้ขับรถมาพักอยู่โรงแรมใกล้แม่น้ำจัม เมืองแก้วอุดม ทำให้นึกถึงคนรักเก่าชื่อ สุมุนทา (เขียนแบบภาษาลาว) สาวท่าลาดที่มีอาชีพเป็นครู บ้านเธออยู่

ใกล้บ้านภูเขาคำ เขาและสมุนไพรเคยว่ายน้ำเล่นในแม่น้ำจิมแห่งนี้หลายครั้ง และเป็นช่วงเวลาที่เขามีความสุขมากในชีวิต ยามค่ำคืนเขาเคยจับมือกันและนอนฝันหวานถึงการแต่งงานในอนาคต แต่ต่อมาผู้เขียนได้ทิ้งเธอไปมีหญิงอื่น ทำให้สมุนไพรโสโครกเศร้ามากและแต่งงานกับชายอื่น เขาจึงรู้สึกผิดต่อคำสาบานรักนี้อย่างมากจึงต้องขอสารภาพออกมาผ่านหนังสือเล่มนี้ ผู้เขียนเล่าต่อว่า ตนเคยมีความรักเข้ามาหลายครั้งในชีวิตและทุกครั้งที่ล้วนต้องดับสูญไปด้วยเหตุผลต่างๆ กัน เช่น ครั้งหนึ่ง เขาเคยตกหลุมรักวิศวกรสาวไอทีของบริษัทโทรคมนาคมแห่งหนึ่งของลาวเมื่อครั้งที่เขาไปทำงานอยู่ที่นั่น แต่โชคชะตาเล่นตลกที่เพื่อนๆ ของสาวคนนั้นไม่มีใครชอบเขาเลย เธอจึงทิ้งเขาไปมีชายอื่น ทำให้เขาอกหัก ต่อมาไม่นาน เขาก็พบรักใหม่กับสาวลูกครึ่งลาว-เวียดนาม ชื่อว่า สอนนะพา ซึ่งเป็นคนสวยงามมากราวกับดารากาฬิ แต่ครอบครัวของเธอก็รังเกียจคนจนอย่างเขา ทั้งสองจึงได้เลิกร้างกันไปอีก เช่นเคย และต่อมาผู้เขียนได้คบหากับลูกสาวเศรษฐีคนหนึ่งของเมืองเชียงขวาง และใช้ชีวิตคู่ยามค่ำคืนตามผับบาร์เป็นประจำ ทำให้เขาได้รู้ว่ามีการใช้ยาเสพติดหรือยาปลูกเชื้อที่น่ากลัวเพื่อมอมเมาเหยื่ออยู่ในสถานที่เหล่านั้น กระแสบริโภคนิยมของคนหนุ่มสาวมีมาก จนเกิดคำกล่าวกันว่า “สนุกเมืองฟ้ามีแต่แดดกับฝน สนุกเมืองคนมีแต่เล่นกับเทียวเท่านั้น” แหล่งซื้อปิ้งสำหรับสาวไฮโซก็คืออุดรธานีและหนองคายของประเทศไทยที่คนลาวรวยๆ นิยมขับรถมาจับจ่ายซื้อของกัน ต่อมาครอบครัวของหญิงคนรักได้ให้เธอแต่งงานกับนักธุรกิจผู้มั่งมีและย้ายไปอยู่ที่ญี่ปุ่น ทำให้ผู้เขียนอกหักอีกครั้งในช่วงอกหักนั้นเหมือนฟ้ากลั่นแกล้ง ขณะขับรถลุยฝนวันหนึ่ง เขาถูกฟ้าผ่าใส่รถแต่ก็รอดตายมาได้อย่างหวุดหวิด นี่คงเป็นกรรมที่เขาได้ทำไว้กับสาวสมุนไพร เพียงเพราะเขาอยากได้สาวไฮโซสวยๆ จนหลงลืมสาวครูชนบทที่รัก

เขาอย่างจริงจัง เขากล่าวหาตัวเองเชิงเปรียบเทียบว่า “มัวเมาอยากได้ดาว
จนเสียเดือนไป”

บทที่ 2 บาปกรรมตามล่า

ผู้เขียนเคยเป็นอาจารย์พิเศษสอนวิชาการตลาดที่วิทยาลัยรัตนบิ
หารธุรกิจ และจัดประกวด “สาวงามรัตนะ” ซึ่งมีชื่อเสียงโด่งดัง
ระดับประเทศ ลูกศิษย์หลายคนชนะงานประกวดนางงามระดับชาติ วันนั้น
ตู้ไฟโฆษณาที่อยู่ในวิทยาลัยล้มลงมาใส่รถมอเตอร์ไซด์คันหนึ่ง ทำให้ผู้หญิงมี
ครรภ์ที่ม้วนด้วยบาดเจ็บและสลบไป สามีที่เป็นคนขับและเป็นตำรวจโมโ
หามากและขู่ว่าจะจับผู้เขียนเข้าคุก การทำงานเพื่อนักศึกษาแต่ต้องมา
รับผิดชอบเรื่องใหญ่เช่นนี้ ผู้เขียนกล่าวเป็นคำพังเพยว่า “ไม่ได้กินชิ้นเนื้อ
แต่เอากระดูกมาแขวนคอ” โชคดีที่เด็กเกิดมาไม่เป็นอะไร เรื่องจึงจบลง
ด้วยดี ต่อมาผู้เขียนไปเรียนพิเศษภาษาอังกฤษที่วิทยาลัยแห่งหนึ่งและได้ตก
หลุมรักครูที่สอนอยู่ที่นั่น โดยไม่รู้ว่าเธอมีคนรักแล้ว คนรักของเธอจึงมาขู่ทำ
ร้ายเขา จนต้องขอโทษขอโพยเป็นการใหญ่ และด้วยปัญหาชู้สาวนี้ทำให้
ผู้เขียนจำต้องลาออกจากการเป็นอาจารย์อย่างน่าเสียดาย

บทที่ 3 ถูกขู่ฆ่าเอาชีวิต

ผู้เขียนได้พิจารณาถึงการใช้ชีวิตคู่ของสามีภรรยาชาวลาวและ
ต้องการเห็นครอบครัวมีความรัก ไม่ทะเลาะเบาะแว้งกัน และรู้วิธีการหา
ความรักให้ยืนยาวต่อไป เขาจึงได้เขียนหนังสือชื่อ “เคล็ดลับชนะใจคนและ
มัดใจคู่รัก” ซึ่งได้รับเสียงตอบรับจากผู้อ่านทั่วประเทศ มีแฟนคลับทั้งชาย
และหญิงจำนวนมากติดต่อมาขอรับคำปรึกษาปัญหาชีวิตคู่ทั้งทางโทรศัพท์
และในเฟสบุ๊คของผู้เขียน ทำให้เขาไม่ได้หลับไม่ได้นอน มีหญิงแต่งงานแล้ว

คนหนึ่งที่อยู่ทางเหนือของลาวได้โทรศัพท์มาปรึกษากับผู้เขียนเป็นประจำ เธอเล่าว่า สามีเป็นคนโหดร้ายทารุณ แอบไปมีเมียน้อย และทุบตีเธอกับลูกสาวที่มีอายุ 13 ขวบ โดยจับลูกสาวแกล้งไปล่ามไว้หน้าบ้านแล้วทุบตีให้ชาวบ้านดูอยู่เป็นประจำ เขาทุบตีทั้งเมียและลูกไปพร้อม ๆ กัน เป็นที่น่าเวทนา การสนทนาให้คำปรึกษาของผู้เขียนได้ล่วงรู้ไปถึงhusamjnd ได้ สามีได้โทรศัพท์มาขู่ฆ่าผู้เขียนและเล่นงานผู้เขียนทางเฟสบุ๊คด้วยการเขียนโพสต์ด่าทอด้วยคำหยาบคายนับครั้งไม่ถ้วน ใส่ร้ายว่าผู้เขียนเป็นชู้กับภรรยาของตน และไม่นานหลังจากนั้น สามีฆ่าภรรยาเขาและลูกสาวส่งจำคุกตลอดชีวิต วันที่ผู้หญิงคนนั้นถูกฆ่า ผู้เขียนรู้สึกได้ว่ามีวิญญาณมาเยี่ยมที่บ้านเหมือนเป็นการรำลา ประสบการณ์ครั้งนี้ทำให้ผู้เขียนได้รับบทเรียนว่าไม่ควรไปยุ่งกับเรื่องราวภายในครอบครัวของใครอีก

บทที่ 4 คำสาปแช่งเพลงฤทธิ์

ผู้เขียนพบรักใหม่อีกครั้งกับหญิงสาวแขวงบอลิคำไซ ถิ่นไทเมืงที่ขึ้นชื่อว่าดินแดนสาวงาม เธอชื่อ ทิพพะสอน บ้านพ่อแม่เธออยู่ที่ปากซันซึ่งผู้เขียนเคยไปเที่ยวและมีความหลังฝังใจอยู่ที่นี่ ในช่วงเวลานั้น ผู้เขียนกำลังสร้างบ้านที่เวียงจันทน์และต้องใช้เงินจำนวนมาก จำต้องทำงานส่งเงินกลับไปให้พ่อแม่ที่แก่เฒ่าอีกด้วย และยังมีพี่ชาย 2 คนที่ไม่ยอมทำงานเกาะพ่อแม่กินไปวันๆ ทั้งที่อายุก็มากแล้ว ยังมีน้องชายคนเล็กสุดที่ผู้เขียนต้องส่งเสียให้เรียนหนังสือในมหาวิทยาลัยอีกด้วย ผู้เขียนมีตำแหน่งเป็นรองผู้อำนวยการบริษัทเอกชนแห่งหนึ่ง และได้กู้เงินบริษัทมาปลูกเรือนและต้องใช้หนี้ไปอีก 6 ปีจึงจะหมด โดยหัวหน้าเป็นคนใจดีให้กู้โดยไม่มีดอกเบี้ย เพราะเห็นแก่ความขยันทำงานของเขา แต่เพราะความซุกหน้าไม่ถึงหลังเรื่อง

การเงินทำให้เขาไม่สามารถไปสู้ขอแต่งงานกับทิบพะสอนได้ ทำให้เธอโกรธและไม่ยอมพบหน้าเขาอีกเลย

อนึ่ง การแต่งงานในลาวนั้น นิยมจัดกันในภัตตาคารและต้องใช้เงินอย่างน้อย 50 ล้านกีบ (ราว 160,000 บาท) จนถึงกับมีเพลงดังในลาวชื่อ “50 ล้านประหารใจ” ซึ่งผู้เขียนไม่มีเงินมากพอ เขาจึงพึ่งพิงไสยศาสตร์เพื่อดึงให้คนรักกลับมาคืนดีกันเหมือนเดิม ชาวบ้านพูดกันว่าผีแม่หม้ายที่อาศัยอยู่ที่ต้นไม้อึ่งหนึ่งในห้องบ้าน เขาจึงจัดเครื่องเซ่นบูชาไปกราบไหว้ผีแม่หม้ายในคืนข้างแรมที่มีดสนิทแล้วกล่าวว่า “อย่าเอาโทษเอาโทษที่ข้าน้อยมีคนรัก ขอจงกรุณาปล่อยพวกข้าน้อยให้รักกันต่อไป อย่ามาคิดกันพวกข้าน้อยเลย ขอให้ผีก็อยู่ส่วนผี คนก็อยู่ส่วนคน อย่าเบียดเบียนกัน ถ้าผีแม่หม้ายอยากได้ผัว ก็ไปเสาะหาเอาพ่อหม้ายที่เป็นผีด้วยกันเถิด” รุ่งเช้าวันต่อมา มีคนงานที่บริษัทบอกว่าเห็นทิบพะสอนไปกินก๋วยเตี๋ยวกับหนุ่มพนักงานอากร จึงทำให้ผู้เขียนเสียใจยิ่งกว่าเดิม เขาหันไปพึ่งศาลหลวงปู่ประจำหมู่บ้านที่ลือกันว่าศักดิ์สิทธิ์มาก โดยนำเหล้าขาว ไก่ต้ม และยาสูบเป็นเครื่องเซ่นไหว้ แต่ทิบพะสอนก็ยังไม่ยอมพูดจากับเขาเหมือนเช่นเดิม มีหน้าซำยังหันไปคบกับชายหนุ่มหลายคนเหมือนประชดเขา ผู้เขียนยังไม่ยอมแพ้ ได้ไปขอให้คนทรงเจ้า “ผีมะเหล็ก” ช่วยสื่อสารกับวิญญาณและดึงคนรักกลับมา แต่ก็ไม่ได้ผลเหมือนเดิม เขาได้ยินมาว่ามีหลวงพ่อกิจแห่งวัดนาทุ่ง เมืองปากงึม ศักดิ์สิทธิ์มากจึงเดินทางไปหาพร้อมด้วยเครื่องเซ่นไหว้ทำเป็นกระทงเล็กๆ ใส่ เส้นยาสูบ เนื้อแห้ง ปลาแห้ง เมี่ยงคำ หมากคำ เหล้าของควา ของหวาน มะพร้าว ลูกตาล ประพรมน้ำหอมที่มีขมิ้น ส้มป่อย เป็นส่วนผสม ให้ทั่วทุกกระทง และเงินอีกแสนกีบ (ราว 300 บาท) หลังพิธีสะเดาะเคราะห์และขอพรแล้ว ทิบพะสอนก็ยังไม่ยอมคืนดีด้วย ในที่สุดเธอก็

แต่งงานกับพนักงานภาชีอากรที่ภัตตาคารข้างเผือก ประตุแก้วมณีโชค
สงครามความรักของผู้เขียนจึงสิ้นสุดลงอย่างเจ็บปวด

บทที่ 5 พี่สาวเสียชีวิต

ในปี 2011 ผู้เขียนได้รับข่าวร้ายจากทางบ้านว่าพี่สาวคนที่ 5 เสียชีวิต เขาจึงรีบขับรถจากเวียงจันทน์กลับบ้านเกิดที่หมู่บ้านบึงทะเล เมืองสุวรรณเขต พี่สาวผูกคอตายอยู่ในบ้านเธอที่ฝั่งประเทศไทย ผู้เขียนมีพี่น้องรวม 10 คน พี่สาวเป็นคนที่ 5 และเป็นผู้ที่ใช้ชีวิตอย่างลำบากที่สุด หมู่บ้านบึงทะเลเป็นถิ่นกันดารมาก อยู่ไกลจากหมู่บ้านอื่นๆ การไปซื้อของที่ตลาดหรือไปหาหมอ ชาวบ้านนิยมนั่งเรือข้ามฟากมาที่ฝั่งไทยจะสะดวกกว่า พี่สาวผู้เขียนตอนนั้นอายุ 17 ปีได้ตัดสินใจแต่งงานกับพ่อม่ายชาวไทยอายุ 60 ปี และคอยส่งข้าวปลาอาหารกลับมาเลี้ยงดูพี่น้องคนอื่นๆ ที่ลาว จนทำให้พี่น้องได้เรียนหนังสือเหมือนเด็กคนอื่นๆ พี่สาวคนที่ 5 นี้จึงได้เสียสละอย่างใหญ่หลวงที่ยอมแต่งงานกับคนแก่เพียงเพราะต้องการช่วยเหลือพี่น้องให้ได้มีอาหารกินและมีโอกาสเรียนหนังสือ และพี่ได้มีลูก 2 คนกับสามีเฒ่านี้ด้วย พี่สาวไม่รู้หนังสือและต้องออกไปรับจ้างใช้แรงงานทุกอย่างที่เมืองไทย เช่น ดำนา ทำความสะอาดบ้าน เพื่อให้มีเงินมาเลี้ยงดูครอบครัวทั้งฝั่งไทยและฝั่งลาว สามีแก่นั้นเป็นนักดื่มเหล้าและไม่สนใจครอบครัวเลย ในคืนที่พี่สาวผูกคอตายนั้น ได้ทะเลาะกับสามีอย่างรุนแรงและหลังจากนั้น สามีก็วิ่งมาบอกชาวบ้านว่า พี่สาวผูกคอตายแล้ว จึงทำให้เกิดคำถามมากมายตามมาว่า เป็นการฆาตกรรมหรือไม่ หลังจากนั้นเพียง 2 ปี สามีของเธอก็เสียชีวิต

คนในครอบครัวของผู้เขียนตำหนิเขาว่าเป็นต้นเหตุที่ทำให้พี่สาวฆ่าตัวตาย เพราะก่อนหน้านั้น พี่สาวได้โทรศัพท์มาหาผู้เขียนเพื่อยืมเงินจำนวนหนึ่งไปให้ลูกชายของเธอที่จะเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร แต่

ผู้เขียนไม่มีให้ เพราะตอนนั้นผู้เขียนได้นำเอาลูกสองคนของพี่สาวคนที่ 4 มาส่งเสียให้เรียนที่เวียงจันทน์ จึงมีความขัดสนอยู่แล้ว ทำให้พี่สาวคนที่ 5 น้อยใจและฆ่าตัวตาย ผู้เขียนเป็นลูกคนที่ 8 ในจำนวนพี่น้อง 10 คน พี่น้องทุกคนก็ล้วนคาดหวังว่า จะให้ผู้เขียนส่งเสียลูกๆ ของพวกเขาทุกคนได้เรียนหนังสือสูงๆ กันทั้งหมด ซึ่งเป็นไปไม่ได้ ถึงกระนั้น ผู้เขียนก็รู้สึกสงสารลูกทั้งสองคนของพี่สาวคนที่ 5 อย่างมากที่ต้องกลายเป็นเด็กกำพร้า จึงได้ส่งเสียให้พวกเขาได้เรียนในมหาวิทยาลัยในประเทศไทยจนสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี

บทที่ 6 กราบไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์

สมัยเด็กๆ ในวัย 12 ขวบ ผู้เขียนรับจ้างลักลอบขนมะขามเปียกและของอื่นๆ มาขายที่ฝั่งไทย เพื่อหาเงินมาเที่ยวงานบุญพระธาตุพนม ชาวบ้านจากสุวรรณเขตของลาวนิยมมาเที่ยวงานบุญนี้ทุกปี โดยจะนั่งเรือมาขึ้นท่าที่อำเภอหัวน้ำใหญ่ จังหวัดมุกดาหาร บางครั้งก็นอนหลับอยู่ติดกำแพงวัดจนถึงเช้าก็มี ที่สุวรรณเขตก็มีพระธาตุสี่โคตตะบอง แขวงคำม่วน ที่ชาวบ้านให้ความเคารพกันมาก ตำนานเล่าว่ามีการสร้างพระธาตุขึ้นนับแต่สมัยอาณาจักรสี่โคตตะบองช่วงศตวรรษที่ 6-8 เมื่อมาถึงศตวรรษที่ 16 หรือราวปี ค.ศ. 1520-1747 ของอาณาจักรล้านช้าง มีการบูรณะองค์พระธาตุขึ้นใหม่ แต่ในช่วงที่ฝรั่งเศสยึดครองลาวในปี ค.ศ. 1893-1949 พระธาตุก็ถูกละทิ้งไปนานและได้กลับมาบูรณะอีกครั้งหลังจากการประกาศอิสรภาพของลาวเมื่อวันที่ 12 ตุลาคม 1945 ในสุวรรณเขตยังมีพระธาตุอิงรังที่ผู้คนนิยมไปกราบไหว้ พระธาตุอิงรังสร้างเมื่อปี พ.ศ. 400 ในสมัยอาณาจักรสี่โคตตะบอง โดยมีสมณทูตจากอินเดียถูกพระเจ้าอโศกมหาราชส่งมาอยู่ที่นี้ และมีพระบรมสารีริกธาตุบรรจุอยู่ในองค์พระธาตุอีกด้วย

บทที่ 7 สงครามชีวิต

ผู้เขียนกลับมาเยี่ยมพ่อแม่ที่บ้านบึงทะเล และได้เห็นแม่แก่ชราไปมาก อายุ 77 ปี แม่มีลูก 14 คน แต่เสียชีวิตไป 4 คน ลูกชายคนโตและลูกคนที่ 3 ที่อายุเกิน 50 แล้วทั้งคู่สติไม่สมประกอบ จึงอยู่อาศัยพ่อแม่กินมาจนถึงปัจจุบัน พี่สาวคนที่ 5 เสียชีวิต และพี่ชายคนที่ 6 หนีออกจากบ้านไป 15 ปี ไม่ยอมติดต่อกลับมาอีกเลย แม่จึงเหลือลูก 8 คน ผู้เขียนเป็นลูกคนที่ 8 ของครอบครัว แม่เป็นลูกชานา เกิดที่หมู่บ้านหนองกะแด่ง เมือง วิไลบูลี เมื่ออายุ 17 ปีได้แต่งงานกับพ่อซึ่งเป็นลูกของพ่อค้าเมืองเซโปน ช่วงที่แต่งงานกันในปี 1968 นั้น อเมริกาเปิดศึกกับลาวและทิ้งระเบิดทำลายลาวอย่างย่อยยับ หลังสงคราม ธุรกิจของพ่อเกิดความเสียหายจนล้มละลายและพ่ออาศัยแค่เหล้าเป็นที่พึ่งนับแต่นั้น เพราะความยากจนและสามีที่ไม่เอาไหนทำให้แม่พยายามฆ่าตัวตาย แต่หมอได้ช่วยชีวิตไว้ทัน พ่อจึงรู้สึกสำนึกผิดและกลับมาตั้งใจทำงานอยู่พักหนึ่งแต่แล้วก็กลับไปกินเหล้าอีกเหมือนเดิม จนถึงปัจจุบัน ลูกของแม่แทบทุกคนจึงต้องทำงานรับจ้างทุกรูปแบบเพื่อหาอาหารมาเลี้ยงดูกัน ผู้เขียนเองได้ปลูกพืชผัก เช่น มะเขือ ตำลึง พริก และหาบไปขายตามบ้านเรือนของผู้คนและเรียนรู้การค้าขายตั้งแต่เด็กเป็นต้นมา

บทที่ 8 โรงเรียนกินนอนที่ลิดีตผืน

เมื่อผู้เขียนอายุ 14 ปี ถูกครอบครัวส่งมาอยู่โรงเรียนกินนอนที่แขวงจำปาสัก ตั้งอยู่ที่ตีนเขาบาเจียง ซึ่งเป็นการออกจากบ้านเป็นครั้งแรกในชีวิต และไม่รู้ชะตากรรมว่าจะเป็นอย่างไร เงินมีติดตัวมา.50,000 กีบ (ราว 160 บาท) ซึ่งน้อยมาก เขาจึงต้องไปรับจ้างชาวบ้านแถวโรงเรียนทำงานเพื่อแลกอาหาร มีนักเรียนราว 1,000 คน มีเพียง 30 ที่เป็นผู้หญิง เพื่อนของผู้เขียนหลายคนก็มาจากครอบครัวร่ำรวย มาจากเวียงจันทน์ก็มี โรงเรียนมี

กฎระเบียบที่ดี ดี้นดี 5 ออกกำลังกาย และตกเย็นนักเรียนรวมกลุ่มกันติววิชาต่างๆ ให้กันและกัน ผู้เขียนและนักเรียนจำนวนมากไม่ค่อยมีสุขอนามัยที่ดีทำให้เป็นโรคผิวหนังทั้งตัว สิ่งหนึ่งที่ทำให้ผู้เขียนมีความสุขมากขณะเรียนคือการเขียนจดหมายถึงหญิงสาวจากเวียงจันทน์คนหนึ่งที่ไม่เคยเห็นหน้าตากันมาก่อน พวกเขาเขียนจดหมายติดต่อกันยาวนานหลายปีและตกหลุมรักกันและกัน ด้วยทักษะเขียนจดหมายจีบสาวนี้เองที่ทำให้เพื่อนๆ มาจ้างเขาเขียนจดหมายให้สาว ๆ หลายคน โดยค่าจ้างจะเป็นขนมและของกิน ทำให้ผู้เขียนได้กินอาหารดีๆ จากเพื่อนๆ

บทที่ 9 ตามหาสาวเวียงจันทน์

หลังจากเรียนจบมัธยมปลายในปี 1997 ผู้เขียนได้แสวงหาโอกาสทางการศึกษาในนครหลวงเวียงจันทน์ และยังอยากเจอคนรักที่เคยติดต่อกันทางจดหมายด้วย เขามาอาศัยพักกับเพื่อนที่เรียนจบมาจากจำปาสักด้วยกัน วันหนึ่งผู้เขียนขอยืมรถจักรยานเพื่อนและขี่ไปหาสาวคนรักและได้เห็นพระธาตุหลวงเวียงจันทน์ที่งามสง่า ก่อสร้างมาตั้งแต่ พ.ศ..236 และทุกวันเพ็ญเดือน 12 ทุกปี ชาวลาวจะมาทำบุญนมัสการพระธาตุเป็นเวลา 7 วัน 7 คืน ซึ่งเป็นงานบุญที่ใหญ่ที่สุดของประเทสลาว ผู้เขียนได้เสาะหาบ้านสาวคนรักหลายวันก็ไม่เจอ และระหว่างทางยังถูกหมากัดขาและกางเกงขาดอีก เขาจึงยุติการตามหาเธอไปพักใหญ่ เขาหันมาทำงานรับจ้างดำนาที่เมืองสีโคตตะบอง ได้เงินค่าจ้างวันละ 10,000 กีบ (ราว 30 บาท) และสอบเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยแห่งชาติ (ดงโคก) ได้สำเร็จ ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยที่ใหญ่ที่สุดของลาว ผู้เขียนต้องทำงานหลายอย่างเพื่อส่งตัวเองเรียนหนังสือ ทั้งงานซักผ้าตามโรงแรม งานซ่อมคอมพิวเตอร์ที่บริษัทของชาวเกาหลี จนมีโอกาสดูถูกส่งไปฝึกอบรมการซ่อมคอมพิวเตอร์ที่เกาหลีใต้ชีวิตของผู้เขียนดีขึ้นมาเรื่อยๆ

ต่อมาเขามีโอกาสพบกับคนรักตัวจริง ทว่าหญิงสาวแต่งงานมีลูกแล้ว ทำให้ผู้เขียนอกหักและเสียใจอย่างมาก

บทที่ 10 จันทะลา กลับบ้านเกิดเกิดอ้าย

พี่ชายคนที่ 6 ชื่อจันทะลา เป็นคนที่เรียนเก่งมากและเล่นกีฬาจนได้เหรียญทองแดงในการแข่งขันปิงปองระดับชาติ ทำให้เป็นเกียรติแก่วงศ์ตระกูล พ่อแม่จึงรักลูกคนนี้เป็นพิเศษ ซึ่งพี่ชายก็ไม่ทำให้ผิดหวังด้วยการสอบเรียนต่อชิงทุนไปเรียนที่ประเทศจีนได้สำเร็จ พ่อแม่ฆ่าวัว และเปิดไถ่ทั้งบ้านเพื่อเลี้ยงดูชาวบ้านที่มาร่วมแสดงความยินดีกันทั้งหมดบ้านบึงทะเล แต่อนิจจา เขาเรียนไม่จบ สอบตก 1 วิชาจึงถูกไล่ออกจากมหาวิทยาลัยและกลับมาอยู่บ้าน ทำให้พ่อแม่อับอายขายหน้าอย่างมากและพ่อหันกลับไปดื่มเหล้าหนักขึ้นกว่าเดิมทุกวัน ผู้เขียนจึงไปรับพี่มาอยู่ด้วยกันที่เวียงจันทน์ เพราะกลัวพี่ชายจะคิดสั้น พี่ชายหันไปเรียนเทคนิคการเชื่อมเหล็ก และทำงานรับจ้างดำนาหาเงินส่งตัวเองจนสามารถเรียนจบ จากนั้นพี่ชายได้งานทำที่โรงงานซีเมนต์วังเวียง และติดต่อกันไม่ได้อีกเลย ผู้เขียนได้พยายามตามไปที่บริษัทและเสาะหาจากแหล่งต่างๆ เป็นเวลาถึง 15 ปี ก็ไม่ได้ข่าวคราวของพี่ชายคนนี้อีกเลย

บทที่ 11 อ้ายสีพันผู้เผื่อแผ่

ครั้งหนึ่งผู้เขียนกลับมาเยี่ยมเพื่อนที่แขวงจำปาสัก ถิ่นที่เคยมาเรียนโรงเรียนกินนอน ณ เมืองบาเจียงเจริญสุข ทำให้เขานึกหวนถึงอดีตว่า ครั้งหนึ่งเคยเป็นไข้มาลาเรียและรู้สึกตัวว่ากำลังจะตาย จึงนั่งรถลงใต้ไปหาเพื่อนรักอ้ายสีพันคนหนึ่งที่เคยเรียนอย่างยากลำบากมาด้วยกัน และอ้ายสีพันก็พาเขาไปหาหมอและดูแลเขาอย่างดีจนหายจากไข้ป่ากลับมา มีสุขภาพดี

เหมือนเดิม ผู้เขียนได้แวะไปหาเพื่อนและมอบเงินให้เพื่อนเก่าที่เป็นมากกว่าคนในครอบครัวเสียอีก ปัจจุบันนี้ อ้ายสีพันขาพิการข้างหนึ่งเพราะโดนรถชน แต่ความเป็นเพื่อนก็ยังคงเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง

บทที่ 12 เพื่อนแท้ซื่อสมใจ

ผู้เขียนขับรถไปที่เมืองปากช่องเพื่อเยี่ยมเพื่อนรักอีกคนหนึ่งชื่อ สมใจ สมัยที่เรียนอยู่โรงเรียนกินนอนด้วยกันนั้น สมใจมักเอากับข้าวกับปลา มาจากบ้านเพื่อมาเลี้ยงดูผู้เขียนอยู่เสมอ เพราะผู้เขียนเป็นคนจนและผอมโซ ขาดอาหาร การได้รับอาหารจากเพื่อนจึงถือเป็นบุญคุณอันยิ่งใหญ่ ประสบการณ์ที่ยากลำบากในโรงเรียนที่แทบจะเล่าให้ใครฟังไม่ได้เลย เช่น ต้องขูดถึงเศษอาหารเหลือทิ้งขึ้นมากิน ก็เคยทำมาแล้ว สมใจเคยพาผู้เขียน ไปเที่ยวปราสาทหินวัดพู แขวงจำปาสัก ที่สร้างมาตั้งแต่ช่วงศตวรรษที่ 7-12 เป็นสถาปัตยกรรมเขมรที่เคยถือครองดินแดนแถบนี้ คำกล่าวที่ว่า คนได้พูดจาไม่เพราะแต่ใจดีก็ดูได้จากเพื่อนสมใจคนนี้สมกับที่เขาพูดกันว่า “คนแขวงจำปาสัก ถึงเสียงจะหนักแต่ใจดี”

บทที่ 13 ชีวิตขอฝากไว้ที่ปลายปากกา

ผู้เขียนกล่าวทิ้งท้ายในบทนี้ว่า คนเราต้องหมั่นดูแล ร่างกาย จิตใจ และจิตวิญญาณ ของตัวเองให้สมดุลอยู่เสมอ อย่าเอาแต่คอยหาเงิน ซื้อสิ่งตำแหน่ง เพื่อปรนเปรอแต่ตัวเอง ผู้เขียนได้เสี่ยงตายมาหลายครั้ง ถูกขู่ฆ่า ถูกไล่ออกจากงาน ยากจนข้นแค้น และอกหักมานับครั้งไม่ถ้วน แต่ก็ยังมีความก้าวหน้าในชีวิตมาได้เรื่อยๆ ได้เรียนหนังสือจบปริญญาตรีจากลาว และเรียนจบปริญญาโทจากประเทศไทย เขากล่าวว่า “ไม่มีความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ใดที่จะได้มาโดยไม่ผ่านการลงทุนจากหยาดเหงื่อหยดน้ำตา และไม่มี

อะไรที่สามารถบดขยี้ล้างผลาญคนผู้หนึ่งมากเท่ากับการที่ยอมจำนนให้แก่
โชคชะตา” เขาจะเขียนหนังสือเพื่อประโยชน์สุขของคนลาวไปเรื่อยๆ และ
ได้รับรางวัล นักเขียนวรรณกรรมแม่น้ำโขง ในปี ค.ศ. 2018 เขียนหนังสือไป
แล้ว 9 เล่ม เขาจะไม่ยอมแพ้ต่อความทุกข์ยากใดๆ การได้รับรางวัล เขาวน
ต้นแบบดีเด่น จากทางการลาว ทำให้เขารู้สึกภาคภูมิใจมาก เขาอยากบอก
กับทุกคนที่กำลังสู้ชีวิตว่า เราไม่ควรโทษสภาพแวดล้อมเรื่องความจนสมัย
เป็นเด็กเพราะ “ดอกบัวที่บริสุทธิ์ยังเกิดจากตมได้ฉันใด เราทุกคนก็สามารถ
เติบโตในชีวิตได้ฉันนั้น”

หนังสือ สงครามชีวิตและความรัก (The War of Life & Love) ของ
นักเขียนลาว กาบแก้ว ท่ามะวง ซึ่งเป็นนักเขียนระดับชั้นนำของประเทศที่
ได้รับรางวัลในฐานะนักประพันธ์ระดับชาติและนานาชาติมาแล้วหลายรางวัล
และยังเป็นบุคคลต้นแบบดีเด่นที่รัฐบาลลาวให้การยอมรับในฐานะผู้สร้าง
ชื่อเสียงให้ประเทศชาติ กาบแก้ว ท่ามะวง ยังเป็นนักธุรกิจที่ประสบ
ความสำเร็จ ได้เดินทางไปเรียนต่างประเทศ โดยจบปริญญาโทจากประเทศ
ไทย และศึกษาดูงานในหลายประเทศ ทำให้เขาเป็นนักเขียนที่มีมุมมอง
กว้างไกล มีความคิดเห็นแบบหัวก้าวหน้าประจวบกับการได้รับประสบการณ์
ชีวิตที่ยากลำบากอย่างมากในวัยเด็ก ทำให้เขาสามารถถ่ายทอดความรู้สึกที่มี
ออกมาเป็นตัวหนังสือที่ชวนติดตาม และยังเป็นคนที่มองโลกในแง่ดี มี
อารมณ์ขัน จนทำให้ผู้อ่านรู้สึกว่าการอ่านหนังสือ สงครามชีวิตและความรัก มิใช่เป็น
เพียงการเล่าประวัติส่วนตัวเท่านั้น แต่เป็นเสมือนการเล่าเกร็ดประวัติศาสตร์
ของคนลาว วัฒนธรรม ความเชื่อ และวิถีชีวิต ของชาวลาวอีกด้วย เขาให้
ความสำคัญกับคนยากจนที่กำลังกระเสือกกระสนเพื่อยกระดับชีวิตของ
ตนเองให้ดีขึ้น และเน้นย้ำเป็นพิเศษเรื่องการใส่ใจในการศึกษาที่สูงขึ้น การ

พรรณนาโวหารสถานที่ต่างๆ ที่ปรากฏในหนังสือและความรู้สึกที่ผู้เขียนมีต่อบุคคลและสถานการณ์ต่างๆ นั้น เป็นการบรรยายแบบละเอียดลออ ทำให้เห็นภาพและคล้อยตามได้ง่าย ซึ่งถือเป็นจุดแข็งของหนังสือเล่มนี้ สิ่งที่สำคัญที่สุดที่จะได้รับการอ่านหนังสือนี้ก็คือ ความเข้าใจเข้าใจชีวิตจิตใจชนชาติลาวที่เป็นเพื่อนบ้านที่ใกล้ชิดที่สุดของประเทศไทยมาอย่างยาวนาน การเข้าใจความแตกต่างทางวัฒนธรรมของประเทศเพื่อนบ้านนี้เองจะทำให้เราลดความขัดแย้ง ลดการกีดกัน และมีความเห็นใจกันและกันมากยิ่งขึ้น ซึ่งเป็นปณิธานประการหนึ่งของการรวมกลุ่มประเทศอาเซียนทั้ง 10 ชาติของเรานี้เอง การอ่านหนังสือที่ดีๆ ของประเทศเพื่อนบ้านเช่นนี้ย่อมทำให้หัวใจของเราเปิดกว้างและยอมรับความแตกต่างของพี่น้องต่างชาติต่างภาษา ลดอคติทางเชื้อชาติลงได้มากทีเดียว หนังสือ สงครามชีวิตและความรัก ของ กาบแก้ว ทามะวง จึงสามารถตอบโจทย์ความแตกต่างทางเชื้อชาติได้เป็นอย่างดี

ผู้เรียบเรียงขอขอบพระคุณ นางสาวจิรสุตา พิมพ์ทอง นักศึกษาชาวลาวที่กำลังศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาการจัดการทั่วไป คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ผู้ให้คำปรึกษาเรื่องคำศัพท์และสำนวนในภาษาลาวและความรู้เกี่ยวกับขนบธรรมเนียมประเพณีของชาวลาว จนทำให้ผู้เรียบเรียงมีความเข้าใจและเกิดความประทับใจหนังสือเล่มนี้มากยิ่งขึ้น

หนังสืออ้างอิง

กอบแก้ว ท่ามะวง. (2018). **สงครามชีวิตและความรัก**. เวียงจันทน์:
สำนักพิมพ์

การวิเคราะห์แบบหัดอ่าน ก ข ก กา ของพระยาผดุงวิทยาเสริม
An Analysis of Ko Kho Kho Kaa Reading Drill
of Count Phadung Wittayaserm

ภาสพงศ์ ผิวพอใช้ และ นิชกานต์ กาญจนภา

Passapong Pewporchai and Nitchakan Kanjanapa

Email : bhasabong@gmail.com, nitchakan.ka.61@ubu.ac.th

บทคัดย่อ

แบบหัดอ่าน ก ข ก กา เรียบเรียงขึ้นโดยพระยาผดุงวิทยาเสริมเป็นแบบเรียนสำหรับเด็กเริ่มหัดอ่าน เขียน เพื่อแก้ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนด้านการอ่านและการเขียน โดยใช้การสะกดคำแจกลูกเป็นหลัก เนื้อหา มี 3 เรื่อง คือ ไตรยางศ์ การแจกลูก การผันเสียงวรรณยุกต์ เพื่อให้ผู้เรียนอ่านออก เขียนได้ โดยจะมีกลวิธีสอนสอดแทรกไว้โดยใช้หลักการเน้นย้ำซ้ำทวนเพื่อให้ผู้เรียนอ่านและเขียนได้อย่างคล่องแคล่ว ที่สำคัญ ผู้เรียนยังสามารถเรียนรู้เข้าใจและฝึกทบทวนด้วยตัวเองได้

คำสำคัญ : แบบหัดอ่าน ก ข ก กา พระยาผดุงวิทยาเสริม

Abstract

A reading drill composed by Count Phadung Wittayaserm was designed for solving reading-writing problem for beginning level children. This reading drill focused on using Phonic Spelling method. Contents of the drill comprised of three main topics including three classes of Thai alphabets, word spelling, and tonal practice. These principles are for enabling the students to read and write. This reading drill also provided repetitive teaching technique by in order to allow the students to fluently read and write. More importantly, the drill enabled the students to learn, understand, and rehearse reading and writing by themselves.

Key words : Ko Kho Kho Kaa Reading Drill, Count Phadung Wittayaserm

บทนำ

แบบหัดอ่าน ก ข ก กา เรียบเรียงขึ้นโดยพระยาผดุงวิทยาเสริม (กำจัด พलगูร) พิมพ์ครั้งแรกตั้งแต่ ปีพุทธศักราช 2455 นับถึงปัจจุบันเป็นเวลาร้อยกว่าปี ก็ยังได้รับความนิยมและมีการตีพิมพ์ซ้ำในหลายครั้งแสดงให้เห็นว่าวิธีการสอนตามหนังสือเล่มนี้สอนให้เด็กอ่านหนังสือออกได้รวดเร็วและแม่นยำจึงได้รับความนิยมสูง และได้มีผู้นำมาใช้เป็นแบบเรียนสำหรับเด็กหัดอ่านได้ผลดีติดต่อกันมาเป็นระยะเวลายาวนาน

นิตยา กาญจนะวรรณ (2563) ได้กล่าวถึงแบบหัดอ่าน ก ข ก กา ว่าพระยาผดุงวิทยาเสริมได้เรียบเรียงหนังสือแบบหัดอ่านภาษาไทยขึ้นไว้ 2 เล่ม คือ แบบหัดอ่าน ก ข ก กา พิมพ์ครั้งแรกในปี พ.ศ. 2455 และแบบหัดอ่านเบื้องต้น พิมพ์ครั้งแรกในปีเดียวกัน หนังสือทั้งสองเล่มนี้ได้มีผู้นำมาใช้เป็นแบบเรียนสำหรับเด็กหัดอ่านได้ผลดีติดต่อกันมาเป็นระยะเวลานานและมีการปรับปรุงในการพิมพ์ครั้งต่อมาอีกหลายครั้ง ในแบบเรียนของพระยาผดุงวิทยาเสริม มีคำประพันธ์เรื่องไม้ม้วน 20 คำซึ่งขึ้นต้นว่า “ผู้ใหญ่หาผ้าใหม่ ให้สะใภ้ใช้คล้องคอ” ซึ่งได้เรียบเรียงขึ้นและยังคงเป็นที่จดจำถึงในปัจจุบัน นอกจากนั้น พระยาผดุงวิทยาเสริมยังเป็นผู้กำหนดแบบคัดลายมือเพื่อใช้หัดเขียนภาษาไทย โดยมีตัวอย่างแบบคัดอยู่ท้ายเล่มของ แบบหัดอ่านด้วย

การเรียบเรียงแบบเรียนนี้มีวัตถุประสงค์คือ เพื่อให้เด็กได้เรียนอักขระทีละน้อยๆ ตัว แล้วก็หัดผสมเป็นคำได้ทีเดียว โดยจัดเป็นลำดับจากง่ายไปหายาก นอกจากนี้ยังได้แนะนำว่าต้องให้เด็กท่องปากเปล่าเป็นหลักเพื่อให้เด็กจำได้แม่นยำ โดยการแจกลูกในตัวสะกดแม่ต่างๆ และการเรียนวรรณยุกต์ ทั้งนี้อาศัยหลักการว่า “เรียนน้อยแต่เข้าใจ ดีกว่าเรียนมากแต่ไม่เข้าใจ” นั่นเอง

เนื้อหาในแบบหัดอ่าน ก ข ก กา แบบเรียนฉบับนี้มีทั้งหมด 24 บท มีเนื้อหาหลักๆ อยู่ 3 เรื่อง คือ ไตรยางศ์ (อักษร 3 หมู่) การแจกลูก การผัน

เสียง เพื่อให้นักเรียนจดจำตัวอักษรและอักษรวิธี ซึ่งหนังสือไทยมีสระพยัญชนะครบทุกเสียงของภาษาไทย และมีซ้ำกันหลายเสียง ฉะนั้นสระหนึ่งจึงใช้แทนเสียงหนึ่งเท่านั้น หนังสือเล่มนี้เน้นสอนผันอักษรการแจกลูกตัวสะกดและวรรณยุกต์ เพื่อให้นักเรียนฝึกอ่านและฝึกออกเสียงให้ถูกต้อง ด้วยการให้นักเรียนได้ฝึกประสมพยัญชนะกับสระต่างๆ จากนั้นให้อ่านออกเสียงเป็นคำ ในส่วนวิธีการสอนให้ครูเขียนบนกระดานแล้วให้นักเรียนอ่านตาม เพื่อให้นักเรียนฝึกออกเสียงให้ถูกต้องและฝึกทักษะการอ่านด้วย อีกส่วนหนึ่งคือถ้านักเรียนมีข้อสงสัยต่างๆ แล้วต้องการคำอธิบาย ดังนั้นก็จำเป็นจะต้องฟังครูเพื่อไต่ถามจากการผู้สอน ฉะนั้นการที่นักเรียนได้ฝึกหัดอ่านจะทำให้เข้าใจมากขึ้นและสามารถจดจำระบบของอักษรไทยได้ ดังนั้นผู้เรียบเรียงจึงได้เน้นส่วนที่ผันอักษรและวรรณยุกต์ เพื่อให้เด็กนักเรียนได้มีทักษะในการอ่านแต่การที่น่าคำเหล่านั้นมาเป็นแบบฝึกหัดอ่าน ก็เพื่อที่จะให้นักเรียนได้รู้ระบบของอักษรวิธีและระบบของเสียงมากกว่าความหมายของคำการเรียนรู้โดยวิธีดังกล่าวนี้ เหมาะจะเป็นการฝึกทักษะมาก แต่ไม่ดึงดูดใจเร้าใจนักเรียนมากนัก เพราะไม่สนุกสนานและไม่เข้าใจเนื้อความ แต่ถ้าฝึกฝนได้จะเกิดความเข้าใจระบบเสียงและอักษรวิธีอย่างแม่นยำสามารถที่จะอ่านหนังสืออื่นๆ ได้อีกด้วย

วัตถุประสงค์การศึกษา

1. เพื่อวิเคราะห์วิธีการเรียบเรียงเนื้อหาในแบบหัดอ่าน ก ข ก กา ของพระยาผดุงวิทยาเสริม
2. เพื่อศึกษารูปแบบวิธีการสอนอ่านที่ปรากฏในแบบแบบหัดอ่าน ก ข ก กา ของพระยาผดุงวิทยาเสริม

วิธีการเรียบเรียงเนื้อหาในแบบหัดอ่าน ก ข ก กา ของพระยาผดุงวิทยาเสริม

ผู้ศึกษาได้ศึกษาแบบหัดอ่าน ก ข ก กา นี้ จากฉบับพิมพ์ครั้งที่ 11 โดยโรงพิมพ์ศรีหงส์ พระนคร ใน ปี พ.ศ. 2478 นับเวลาจากการพิมพ์ครั้งแรกได้ยาวนานถึง 23 ปี แสดงให้เห็นถึงความนิยมที่มีอย่างไม่เสื่อมคลาย นับเนื่องมาจนถึงปัจจุบันก็พบว่ายังมีการพิมพ์แบบเรียนนี้อยู่ โดยได้ปรับปรุงนำเอาผลงานของพระยาผดุงวิทยาเสริมที่ได้เรียบเรียงหนังสือแบบหัดอ่านภาษาไทยขึ้นไว้ 2 เล่ม คือ แบบหัดอ่าน ก ข ก กา พิมพ์ครั้งแรกในปี พ.ศ. 2455 และแบบหัดอ่านเบื้องต้น พิมพ์ครั้งแรกในปีเดียวกัน มาจัดพิมพ์ไว้ด้วยกันและปรับปรุงเนื้อหาบางส่วน พิมพ์ใหม่โดยใช้ชื่อว่า “แบบเรียนเร็วใหม่ ก ข ก กา” ซึ่งจัดพิมพ์ขึ้นในปี พ.ศ. 2556 แสดงให้เห็นว่าแบบเรียนฉบับดังกล่าวได้รับความนิยมมาก นับเนื่องตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

แบบหัดอ่าน ก ข ก กา แบบเรียนฉบับที่นำมาวิเคราะห์นั้น คือ ฉบับปี พ.ศ. 2478 โดยมีเนื้อหาทั้งหมด 24 บทว่าด้วยเรื่องไตรยางศ์ (อักษรสามหมู่) การแจกลูกและการผันเสียงวรรณยุกต์ เพื่อให้นักเรียนฝึกอ่านและฝึกออกเสียงให้ถูกต้อง ด้วยการให้นักเรียนได้ฝึกประสมพยัญชนะกับสระต่างๆ จากนั้นให้อ่านออกเสียงเป็นคำ หลังจากที้ออกเสียงเป็นคำได้แล้ว ช่วงท้ายของแต่ละบทจะมีส่วนที่นำคำต่างๆ ที่ให้นักเรียนฝึกออกเสียงไปแล้วนั้น นำมาเรียงต่อกันให้นักเรียนได้ฝึกอ่านในเนื้อหาที่ยาวมากขึ้น มีตัวอย่างของแต่ละบท ดังต่อไปนี้

ภาพที่ 1 ภาพหน้าปกแบบหัดอ่าน ก ข ก กา พระยาผดุงวิทยาเสริม
ที่มา : พระยาผดุงวิทยาเสริม (2478)

บทที่ 1 การสอนแจกลูกตัวอักษร หมวดอักษรกลาง ก จ ด ต ป
อ ประสมกับสระ 8

เสียง คือ -ะ -า -ิ -ี -ึ -ุ -อ

เช่น กะ กา กิ กี่ กึ กุ กู ตะ ตา ตี ตี ตี ตู ตู

ตัวอย่างคำ อีกา จะตี ปูปะ ตาจู จะปา กะปะ ตาปู

บทที่ 6 การสอนแจกลูกตัวอักษร อักษรสูง ข ฉ ถ ผ ฝ ส ห
 ประสมกับสระ 20 เสียง คือ -ะ -า -ิ -ี -ึ -ื -, -ุ -เ -แ -ะ -เะ -เาะ -โ -
 -เาะ อ ใ ไ -า -ำ และการผันเสียงวรรณยุกต์ (เอก) (โท) (ตรี) (จัตวา)

บทที่ 7 การสอนแจกลูกตัวอักษร อักษรต่ำ ค ง ช ซ ท น พ ม

ตัวอย่างคำ ทำนา ชูมือ ทาสี ชะนี ทอผ้า โซเซมา เเงเสาะแพะ
 ป้าแกเอางะมาให้อา

บทที่ 8 การสอนแจกลูกตัวอักษร อักษรต่ำ ธ ฟ ภ ย ร ว ล ฮ

เช่น พะ ฟา พิ พี พื พุ พู เพะ पे แพะ पे โพะ โฟ เฟาะ
ฟอ ไฟ ฟา ฟ่า

ตัวอย่างคำ กาแฟ ไบโย รีรอ เฮฮา มะลิลา สีหาวา ไบโหรพา เขามี
 ธุระอะไร

บทที่ 9 บทนี้สอนการผันเสียงวรรณยุกต์ตัวอักษรที่ประสมกับสระ

ต่าง ๆ

เช่น คะ คา ค้า ค่ำ คิ คี คี้ คั คื คึ คึ คั คุ กู คู่ คู้
 เคะ เค เค้ เค็
 แคะ แค แ่ แ่ โคะ โค โ่ โค เคาะ คอ ค่อ ค้อ
 โค โ่ โ่ โค โ่ โ่

เคา เค้า कै ค่ำ ค้า คั

ตัวอย่างคำ คำเช่า ไรนา เช่าค้ำ พอค้ำ ไฟฟ้า ตาแก่แกถือไม้เท้าจะไป
ป่า

เนื้อหาฝึกอ่านท้ายบท ในบทนี้จะมีตัวคำที่ยังไม่ปรากฏการสอนใน
บทเรียน คือ กั

น้ำเป่าไปป่า หาไขໄໂກ່ป่า ได้มาเกົกัໂใบ เจ้าตุ้รู้ก็มาขอ ไขໄໂโก່ป่าน้ำเป่า
 น้ำเป่าใจดีให้ไขໄໂโก່ป่าแก่เจ้าตุ้สี ໂใบ เจ้าตุ้ตั้งใจเอาไขໄໂโก່ป่าไปเผาไฟในเตา ไม่ช้า
 เท่าไร ไขໄໂป่าประทุ ปุบในเตาไฟ เจ้าเต้ไปหาน้ำเป่า

บทที่ 10 การสอนการแจกลูกสระประสมกับตัวอักษร - ว - ั - เ - โย
เ-โย - โย - อะ - เอ - โอะ -

เช่น ฝัะ ฝั ฝึะ ฝึ ฝือะ ฝือ ฝเอะ ฝเ

ตัวอย่างคำ เสื่อป่า ท่าเรือ ตามัว วัวตัวเมีย เราเจาะวัวดู เธอเอาไป
แกะ เวลาเรือไฟไปทะเล

บทที่ 11 บทนี้สอนการผันเสียงวรรณยุกต์ตัวอักษรที่ประสมกับสระต่างๆ

ឆ្នេរ ឆ្មារ ឆ្មាំ ឆ្មី ជើមះ ជើយ ជើម ជើម ជើង ជើង
 ខេចះ ខេច ខេច ខេច

ตัวอย่างคำ ตะกั่ว ทำเกลือ ไก่เตี้ย เรือรั่ว ถั่วอีตาะ แกมวดูเรือล้าโตรั่ว
มะเขือ เต้าหู้จะมาคั่วกะทิ

บทที่ 12 ในบทนี้สอนเรื่องไตรยางศ์ (อักษรสามหมู่) และการแจก
ลูกตัวอักษรประสมกับสระ

อักษรสูง ข ฉ ถ ผ ฝ ส ห

อักษรกลาง ก จ ด ต ป อ

อักษรต่ำ ค ง ช ซ ท น พ ม ธ ฟ ภ ย ร ว ล ฮ

เช่น คะ คา คี คี คี คุ คุ เคะ เค แคะ แค โคะ โค
 เคะะ คัะะ คั้ว เคียะ เคีย เคื่อ เคื่อ เคะะ เคะ คอ
 ไค ไค เคะ คำ

บทที่ 13 บทนี้เป็นการแบบฝึกหัดให้เด็กฝึกอ่านคำ และในบทนี้มีการเพิ่มตัวพยัญชนะที่ยังไม่ปรากฏในบทเรียน คือ ๆ (ไม้ยมก) ที่แทรกเข้ามาสอนในแบบหัดอ่านดังต่อไปนี้ เนื้อหาฝึกอ่าน

เมื่อหิวคำพายุ มีมาพาเอาไม้ถ่อในเรือราไปเสียในน้ำ เจ้าภูท่าแคแลๆ ดูกี้หิวเราะหึๆ ว่า เจ้ารู้ว้า พายุมีมา ทำไมเจ้าไมเอาถ่อไว้ให้ตี เจ้าภูท่าแคก็เอาไม้ไผ่มาให้เจ้าโมพ้อคำสี่ห้าลำ เจ้าโมพ้อคำได้ไม้ไผ่ไป ทำถ่อก็ดีใจ หิวเราะแก็ก้อ เจ้าโมพ้อคำก็ลาเจ้าภู ท่าแคไปเรือ

บทที่ 14 บทนี้เป็นสอนอ่านให้เด็กมีการฝึกออกเสียง

เช่น	เสียงต่ำ	เสียงสูง	เสียงต่ำ	เสียงสูง
	คา	ขา	เซา	เสา
	ลา	หลา	เนา	เหนา

ตัวอย่างคำ หมะ หมา หมิ หมี หมี หมี หมุ หมู หมะะ หเมะ หมะะ หเมะ โหมะ โหเมะ โหมา หมอ

หมีวะ หมีว หมียะ หมีย หมีอะ หมีอ หมีอะ หมีอ ไหม
 ไหม เหมา หมี

บทที่ 15 บทนี้เป็นแบบฝึกหัดการฝึกอ่านคำเรื่องการออกเสียงสูง-ต่ำจากบทที่แล้ว เนื้อหาฝึกอ่าน

บุหงา หวีหิ้ว แม่หนู ไปไหน ผ้าไหม ห้าโหล ผ้านำนีราคาหลาละเท่าไร ตาปอไปซื้อเกาหลา

บทที่ 16 บทนี้มีการเพิ่มตัวพยัญชนะที่ยังไม่ปรากฏในบทเรียน คือ ญ (ย) และในบทนี้เป็นการสอนเรื่องอักษรนำ คือ ห นำ อ นำ อักษรนำตัว

ห และตัว อ เป็นอักษรนำที่ไม่อ่านออกเสียง แต่อ่านออกเสียงตามอักษรตัว
หลังอักษรนำอักษรต่ำที่มี ห นำต้องมีเสียงสูง ตัวพยัญชนะ อ ใช้นำตัว
พยัญชนะ ย แทนตัวพยัญชนะตัว ห ในบางแห่ง ดังนั้นในบทนี้จึงสอนการ
ประสมตัวอักษร ญ (ย) กับอักษรนำ ดังนี้

เช่น เหงา เหง่า เหง้า หยา หย่า หย้า อยู อยู่ อยู่

บทที่ 17 บทนี้เป็นแบบฝึกหัดการฝึกอ่านเรื่องอักษรนำจากบทที่
แล้ว เนื้อหาฝึกอ่าน

กอหฺญา หน่อไม้ ไฟไหม้ บุหฺรี ยาหฺมู ผ้าไหม้ ดุเหว่า หม้อยา เหล่า
ผู้ดี ไหว้ผู้ใหญ่ ตาหล่าไปหาหน่อไม้ที่ในป่า อย่าซื้อบุหฺรี จะไปไหนก็อย่า
เหม่อ หม่อน้เขาทำที่ไหน ได้ไหมอย่าละเกา

บทที่ 18 ในบทนี้เป็นการสอนการออกเสียง ระหว่างอักษรสูงและ
อักษรกลาง ดังนี้ อักษรกลางนำอักษรต่ำ ทำให้อักษรต่ำมีเสียงเป็นเสียงสูง
และเสียงกลางได้

เช่น วา ผวา (ผะหา) เนาะ เสนาะ (สะเหาะ)
ตัวอย่างคำ ปูแสม ทำโชน ไปเสมอ ดูน้าเสนาะ ขอสมอสีใบ ในแม่น้ำ
อาเอาไปโสนมาขยำ

บทที่ 19 การสอนการผันเสียงวรรณยุกต์ และแบบฝึกการอ่านคำ
เรื่องการออกเสียง อักษรสูง อักษรกลาง และอักษรต่ำ จากบทที่แล้ว

เช่น ขย้า ขย่า ขย๊า แสม แสม่ แสม้
ถลา ถล่า ถล้า ผวา ผว่า ผว้า

เนื้อหาฝึกอ่าน

มีเขาใหญ่อยู่ในป่า ถ้าทีในเขาใหญ่โต แกให้เมียแกอยู่เฝ้าถ้ำ และแก
ใช้ให้วัวไถนา แกมีนาอยู่ห้าไร่ที่หน้าเขา เมียแกซื้อหยา เมื่อเราไปที่นาแก จะ
ไปขอใบโสน เราเลหาไม่ปะแก

บทที่ 20 การสอนอ่านอักษรควบกล้ำ อักษรควบกล้ำมี 3 ตัว คือ ว
ล ร เป็นการสอนฝึกการผันพยัญชนะควบกล้ำ เช่น กว กล กร

เช่น กา กวา เขา เหลา ไพ ไพล ไพ
ตัวอย่างคำ กะ กวา กวิ กวี กวี กวี กว กู
กละ กลา กलि गली गली गली गु गु
กระ กรา กริ กรी กรी กรी กรุ กร

บทที่ 21 บทนี้เป็นแบบฝึกหัดการฝึกอ่านคำเรื่องอักษรควบกล้ำจากบทที่แล้ว เนื้อหาฝึกอ่าน

แม่ครัว ไหว้พระ ชุขระ มือขวา ไคลคลา แควใหญ่ ไกวเปล ครวไฟ
ผ้าแพร ไครมา โง่เหลา ไครจะซื้อพลู ไบกระเพรา แม่น้ำเจ้าพระยา เกลื่อนี่
เราซื้อมาแต่ไหน ไปซื้อปลาหม่อมมาห้าตัว น้ำปลาดี

บทที่ 22 การสอนการผันเสียงวรรณยุกต์อักษรควบกล้ำ

เช่น กวา กว่า กว้า กว๊า กว๋า กลา กล่า กล้า กล๊า กล๋า
ไคล ไคล่ ไคล้
ตัวอย่างคำ คว้ามือ ไขว้เขว เข้าตรู ใจกล้า มาใกล้ ตะกร้า ไกล่เกลี่ย
ใหญ่กว่า ตะไคร้มีอยู่สี่ห้ากอ เขาไปหาหัวคัลมาทำยา ผู้ดี
ดีกว่าไพร่ ถ้าผู้ดีทำไม่ดีก็ไม่ดีไปกว่าไพร่

บทที่ 23 ในบทนี้มีตัวอักษรที่ยังไม่ปรากฏการสอนในบทเรียนคือ ๑ (เลขหนึ่งไทย) และตัวอักษร ฆ มีการสอนแทรกในบทหัดอ่านดังต่อไปนี้ เนื้อหาฝึกอ่าน

หมาป่าตัว 1 ได้ไปใกล้แม่น้ำ หมาป่าแลไปเจอะแกะแต่ไกล หมาป่า
จะฆ่าแกะเสีย และว่ากะแกะว่า เจ้าถือดีอะไร เจ้ามาทำนาในลำนี้นี้ให้มัวไหล
มาหาข้า แกะก็ว่าไปซื้อๆ ว่า แกจะว่าข้าทำน้ำให้มัวไหลไปหาแกไม่ได้
เพราะว่าแกอยู่เหนือน้ำลำแม่น้ำไหลมาหาข้า ไม่ได้ไหลไปหาแก

บทที่ 24 บทนี้มีตัวอักษรที่ยังไม่ปรากฏการสอนในบทเรียน คือ ช ซ ฌ ญ ฎ ฏ ฐ ฒ ฌ ศ ษ ฌ และมีการสอนจำแนกออกเป็นอักษรสูง อักษรกลาง และอักษรต่ำ ดังนี้

รูปแบบวิธีการสอนอ่านที่ปรากฏในแบบแบบหัดอ่าน ก ข ก กา ของพระยาผดุงวิทยาเสริม

รูปแบบวิธีการจัดการเรียนการสอนอ่านที่ปรากฏในแบบหัดอ่าน ก ข ก กา ของพระยาผดุงวิทยาเสริม เริ่มจากบทที่ 1 จะเป็นบทที่ให้เด็กจดจำพยัญชนะและสระ การสอนให้เด็กอ่านพยัญชนะก่อน สัก 2 – 3 ตัว โดยเริ่มจากอักษรกลางที่ผันได้ทุกเสียงก่อน แล้วจึงตามด้วยอักษรสูงและต่ำตามลำดับ เช่น ก จ ด และสระ -ะ -า -ิ ตามด้วยการให้เด็กแจกลูกพยัญชนะกับสระ แล้วอ่านออกเสียง เช่น กะ กา ก็ จะ จา จิ ตะ ตา ตี โดยการอ่านเรียงไปตามสระ ในแนวนอน หรือให้อ่านเป็นแนวตั้งก็จะเป็น กะ จะ ตะ กา จา ตา ก็ จิ ตี เป็นต้น และบทที่ต่อมา ก็จะเป็นวิธีการสอนแบบเดิม เพียงแค่ในบทต่อไปจะมีการเปลี่ยนพยัญชนะและสระ หรือในบางบทจะมีสระเพิ่มขึ้นไปอีก ส่วนใหญ่เน้นพยัญชนะและสระเดิมบ่อยๆ เพื่อให้เด็กจดจำตัวพยัญชนะและสระได้ แล้วสอนต่อด้วยการแจกลูกพยัญชนะประสมกับสระ เพื่อให้เด็กได้เริ่มฝึกอ่านและจดจำเป็นคำๆ เมื่อเด็กเริ่มท่องจำได้แล้วพอประมาณ จากนั้นจึงเริ่มสอนการผันเสียงวรรณยุกต์ เอก โท ตรี จัตวา แล้วให้เด็กแจกลูกวรรณยุกต์กับพยัญชนะและสระ แล้วให้เด็กหัดอ่านออกเสียงไปที่ละพยัญชนะจนจำได้ทุกตัว เมื่อเด็กเริ่มจำพยัญชนะได้ จึงเริ่มการสอนเรื่องการแยกตัวพยัญชนะอักษรสูง กลาง ต่ำ ว่าพยัญชนะตัวไหนเสียงต่ำ เสียงสูง แล้วจึงสอนการแจกลูกอักษรสูง อักษรกลาง อักษรต่ำกับสระ แบบหัดอ่าน ก ข ก กา นี้ จะค่อยๆ สอนจากง่ายไล่ระดับความยากขึ้น ในบทกลางๆ ก็จะเป็นการสอนให้เด็กหัดอ่านเป็นคำๆ มากขึ้น เพิ่มคำมากขึ้น มีตัวอย่างคำให้เด็กได้หัดอ่านและหัดออกเสียงให้ถูกต้อง และในบทท้ายๆ จะเป็นการสอนให้เด็กหัดอ่านคำที่เป็นเรื่องราวมากขึ้น เป็นคำที่ไม่ได้เน้นถึงความหมายมาก แต่เน้นให้เด็กอ่านเป็นคำและเป็นประโยคมากกว่า บทแรกๆ เป็นการเรียนรู้ที่ค่อยๆ ไล่ระดับความยากขึ้น

ในแบบหัดอ่าน ก ข กา กว จะเป็นการสอนพยัญชนะตามอักษรสามหมู่กับแจกลูก ยกตัวอย่าง แบบหัดอ่าน ก ข ก กา มีรูปแบบการสอนโดยการจำแนกพยัญชนะออกเป็นอักษรสามหมู่ คือ อักษรกลาง สูงและต่ำ จากนั้นมีการสอนโดยนำพยัญชนะในแต่ละหมู่มาสอนรวมกับการแจกลูกไปทีละสระ วิธีการสอนจะประกอบด้วยขั้นตอนต่างๆ ที่สามารถสรุปออกมาเป็นขั้นตอนได้ดังนี้

ะ	า	ิ	ี	ึ	ุ	เ	อ
กะ	กา	กิ	กี	กุ	กู	เก	กอ
จะ	จา	จิ	จี	จุ	จู	เจ	โจ
ดะ	ดา	ดิ	ดี	ดู	ดู	เด	โด
ตะ	ตา	ติ	ตี	ตุ	ตู	เต	โต
บะ	บา	บิ	บี	บู	บู	เบ	โบ
ปะ	ปา	ปิ	ปี	ปู	ปู	เป	โป
อะ	อา	อิ	อี	อุ	อุ	เอ	ओ

(พระยามดุงวิทยาเสริม, 2478)

จะเห็นได้ว่า วิธีการสอนอ่านของแบบหัดอ่าน ก ข ก กา ของพระยามดุงวิทยาเสริมประกอบด้วยขั้นตอนการสอนดังนี้

1. การฝึกอ่านจากซ้ายไปขวา โดยไล่อ่านไปทีละบรรทัด เพื่อให้จดจำพยัญชนะในหมู่นั้นๆ ได้ โดยใช้สระอะเป็นตัวตั้งและฝึกอ่านแจกลูกไปทีละสระ เริ่มจากสระ ะ, า, ิ, ี, ึ, ุ, เ, อ จากนั้นนำพยัญชนะมาประสมกับสระ และแจกลูกหลายรูปหลายครั้ง ให้ผู้เรียนฝึกอ่านจนคล่องปาก

2. การฝึกอ่านจากข้างบนลงข้างล่างเป็นแถวๆ เริ่มจากด้านซ้ายเพื่อเป็นการฝึกแจกลูก

สระไปตามแนวตั้ง โดยให้ฝึกอ่านจนคล่องปาก

3. การฝึกเขียน เริ่มต้นด้วยผู้สอนเป็นผู้เขียนด้วยปลายมีดบน กระดานชนวนให้ผู้เรียนลากตามรอย

4. การฝึกคัดลายมือจากคำที่กำหนด ซึ่งเป็นคำที่มีความหมายและ เป็นส่วนหนึ่งจากคำที่ได้ฝึกอ่านไปแล้ว

5. ฝึกเขียนตามคำบอก การเรียนอักขระทีละน้อยๆ ตัว แล้วก็หัด ผสมอ่านให้เป็นคำได้

จะเห็นว่า แบบหัดอ่าน ก ข ก กา ให้ความสำคัญกับการสอนอ่าน ให้ผู้เรียนอ่านได้ และเข้าใจความหมายคำที่อ่านได้ในเวลาอันรวดเร็ว ผู้เรียน ก็จะเกิดกำลังใจเพื่อฝึกให้เข้าใจความหมายของคำต่อไป จนมาถึงการฝึก เขียน และหากผู้สอนสามารถใช้สื่อมาประกอบได้ก็ยิ่งทำให้ผู้เรียนมีความสุข ในการเรียนมากขึ้น

สรุปผลการศึกษา

แบบหัดอ่าน ก ข ก กา เป็นแบบเรียนที่เรียบเรียงขึ้นโดยพระยา ผดุงวิทยา พิมพ์ครั้งแรกมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2455 และฉบับที่นำมาศึกษานี้คือ ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 11 ในปี พ.ศ. 2478 และยังพบว่าแบบเรียนดังกล่าวนิยมใช้ มาจนถึงยุคปัจจุบัน ทั้งนี้เพราะผู้เขียนได้เรียบเรียงให้ง่ายและเป็นระบบใน การจัดการเรียนการสอนเหมาะแก่เด็กเริ่มหัดอ่านเขียนเป็นแบบเรียนหัด อ่านมูลฐานเพื่อให้ผู้เรียนอ่านออกเขียนได้ และมีตัวอย่างการคัดลายมือไว้ ด้วย ซึ่งแบบการคัดลายมือนี้ก็ยังได้รับความนิยมและเป็นตัวอย่างมาจนถึง ปัจจุบัน ดังที่ นิตยา กาญจนวรรณ (2563) ได้กล่าวไว้

แบบหัดอ่าน ก ข ก กา ถือเป็นแบบเรียนสำหรับเด็กเริ่มหัดอ่าน เขียน เพื่อแก้ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนด้านการอ่านและการเขียน โดยการใช้การ สะกดคำแจกลูกเป็นหลัก เนื้อหา มี 3 เรื่อง คือ ไตรยางศ์ การแจกลูก การผัน เสียง (วรรณยุกต์) เพื่อให้ผู้เรียนอ่านออกเขียนได้ โดยจะมีกลวิธีการสอนให้

ผู้เรียนสามารถอ่านและเขียนได้อย่างรวดเร็วโดยใช้ระยะเวลาสั้นๆ ที่สำคัญผู้เรียนยังสามารถเรียนรู้เข้าใจและฝึกทบทวนด้วยตัวเองได้ โดยจะเป็นการสอนให้เด็กเริ่มการเรียนรู้จากการอ่าน โดยเรียนในเรื่องของไตรยางศ์ (อักษร 3 หมู่) การแจกลูก การผันเสียง เป็นการสอนจากเรื่องง่ายๆ โดยการแจกลูกในตัวละครแม่ต่างๆ และการเรียนวรรณยุกต์ ให้เด็กจดจำพยัญชนะ สระ ไปถึงทีละน้อยๆ ตัว แล้วจึงสอนการผสมเป็นคำ จากนั้นให้เด็กค่อยๆ ท่องคำต่างๆ ที่ไม่มีความหมายเพื่อการฝึกอ่านออกเสียง เพื่อให้เด็กจดจำสิ่งที่เรียนก่อนหน้าได้ จากนั้นจึงไปสูบทเรียนเรื่องที่ยากตามลำดับ โดยผู้เรียบเรียงได้แทรกการสอนเรื่องการเขียนมาเล็กน้อย เป็นการสอนให้เด็กคัดไทย ขณะสอนครูผู้สอนต้องคอยสังเกตว่าเด็กสามารถเรียนรู้ได้เร็วแค่ไหนจึงค่อยเรียนเรื่องต่อไปตามศักยภาพของเด็ก

จะเห็นได้แบบเรียนฉบับนี้ใช้วิธีการเรียนเรียงโดยมีกลวิธีสอนสอดแทรกไว้โดยใช้หลักการเน้นย้ำซ้ำทวนเพื่อให้ผู้เรียนอ่านและเขียนได้อย่างคล่องแคล่วและสามารถเรียนรู้ เข้าใจและสามารถฝึกทบทวนเพื่อทำความเข้าใจด้วยตัวเองได้ ข้อเสนอแนะจากการศึกษาคือ หากนำแบบหัดอ่านนี้มาใช้สอนในปัจจุบัน อาจนำหลักการการและกลวิธีมาใช้ได้ โดยอาจปรับเปลี่ยนเนื้อหาบางอย่างให้เข้าสมัยมากขึ้น หรืออาจมีคำอธิบายเพิ่มเติมในเนื้อหาสำหรับคำที่ทันสมัยและเด็กปัจจุบันอาจไม่รู้จัก ก็จะเป็นประโยชน์มากขึ้น

เอกสารอ้างอิง

เจ้าพระยาผดุงวิทยาเสริม. (2478). แบบหัดอ่าน ก ข ก กา : โดยพระยาผดุงวิทยาเสริม (กำจัด พलगูร). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ศรีหงส์
ธวัช ปุณโณทก. (2542). วิวัฒนาการหนังสือแบบเรียนไทย. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง

นิตยา กาญจนวรรณ. แบบเรียนเร็วใหม่ ก ข ก กา ของพระยาผดุงวิทยาเสริม (กำจัด พलगูร). สืบค้นเมื่อวันที่ 27 กันยายน 2563, เข้าถึงได้จาก http://hic.arts.chula.ac.th/wp-content/uploads/2017/09/Babrian_Matichon_34.1771.pdf

รุ่งอรุณ โรจน์รัตนดำรง. (2557). การศึกษาแบบเรียนภาษาไทยสำหรับเด็กเริ่มเรียนอ่านเขียน ตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2414 –2555. วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

รุ่งอรุณ โรจน์รัตนดำรง ไชยศรี .(2560). “วิธีสอนแบบโฟนิกส์”. ใน สารานุกรมศึกษาศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ฉบับที่ 52

วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี. พระยาผดุงวิทยาเสริม (กำจัด พलगูร). สืบค้นเมื่อวันที่ 27 กันยายน 2563, [https://th.wikipedia.org/wiki/พระยาผดุงวิทยาเสริม \(กำจัด พलगูร\)](https://th.wikipedia.org/wiki/พระยาผดุงวิทยาเสริม_(กำจัด_พलगูร))

แนวทางการพิจารณาและการส่งบทความเพื่อตีพิมพ์ ในวารสารวิชาการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

วารสารวิชาการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร เป็นวารสารที่นำเสนอบทความวิชาการ และบทพิจารณาหนังสือ (Book Review) จากคณาจารย์ นักวิชาการ นักวิจัยและนักศึกษาทั่วไปทั้งภายในและภายนอกประเทศได้มีโอกาสเสนอผลงานวิชาการเพื่อเผยแพร่และแลกเปลี่ยนวิทยากร โดยเฉพาะองค์ความรู้ใหม่ส่ววิทยากรด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ผลงานวิชาการที่รับตีพิมพ์อาจอยู่ในรูปแบบต่อไปนี้ บทวิจัย บทความวิชาการ บทความปริทัศน์ และบทพิจารณาหนังสือ เป็นต้น ต้นฉบับ (Manuscript) ที่ส่งพิจารณาเพื่อตีพิมพ์ภายใต้เงื่อนไขว่าจะต้องไม่เคยเผยแพร่ในวารสารหรือสิ่งพิมพ์ใดมาก่อน (ยกเว้นรายงานการวิจัยและวิทยานิพนธ์ และไม่อยู่ในระหว่างการพิจารณาหรือตีพิมพ์ในวารสารอื่น ต้องไม่เป็นผลงานทางวิชาการที่ลอกเลียน ตัดทอนจากผลงานวิจัยของผู้อื่น ไม่มีการคัดลอกหรือชักนำให้เข้าใจผิดในผลงานหรือผลการศึกษา เรื่องที่ได้รับการตีพิมพ์ต้องผ่านการกลั่นกรองจากผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาที่เกี่ยวข้อง (peer-reviewed) และได้รับความเห็นชอบจากกองบรรณาธิการ

1. ประเภทของบทความที่รับพิจารณา

1. บทความวิจัย
2. บทความวิชาการ
3. บทพิจารณาหนังสือ

2. รูปแบบการเขียนบทความ

- 2.1 ชื่อเรื่อง
- 2.2 ผู้แต่ง
- 2.3 บทคัดย่อภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
- 2.4 บทนำ
- 2.5 เนื้อหา

2.6 บทสรุป

2.7 เอกสารอ้างอิง

2.8 ประวัติการศึกษา ตำแหน่งทางวิชาการและสังกัด

3. การเตรียมต้นฉบับ

1. ให้ระบุชื่อผู้เขียน ยศหรือตำแหน่ง ที่อยู่หรือที่ทำงานที่สามารถติดต่อได้ พร้อมเบอร์โทรศัพท์ อีเมลและโทรสารที่สามารถติดต่อได้

2. พิมพ์โดยโปรแกรม Microsoft Word for Windows

3. ใช้อักษรแบบ TH SarabunPSK ขนาด 16 โดยใช้กระดาษ A4 พิมพ์หน้าเดียวเท่านั้น

4. ระยะห่างระหว่างบรรทัดให้ใช้ single space ความยาวของบทความไม่น้อยกว่า 15 หน้าแต่ไม่เกิน 20 หน้า รวมเอกสารอ้างอิง

5. ใช้ระบบอ้างอิงแบบ APA (American Psychological Association)

6. การตั้งค่าหน้ากระดาษ

- ระยะขอบบน (Top margin) 1” หรือ 2.54 เซนติเมตร

- ระยะขอบล่าง (Bottom margin) 1” หรือ 2.54 เซนติเมตร

- ระยะขอบซ้าย (Left margin) 1.5” หรือ 3.81 เซนติเมตร

- ระยะขอบขวา (Right margin) 1” หรือ 2.54 เซนติเมตร

4. การส่งต้นฉบับบทความเพื่อตีพิมพ์

1. ส่งด้วยตนเองหรือทางไปรษณีย์ เอกสารประกอบด้วย

1.1. ต้นฉบับ จำนวน 2 ชุด

1.2. ไฟล์ข้อมูลส่งมาที่ E-mail: husojournalpnru@gmail.com

1.3. แบบเสนอผลงานเพื่อตีพิมพ์ในวารสารฯ ส่งมายังบรรณาธิการ

วารสาร HUSO Journal of Humanities and Social Sciences

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

เลขที่ 9 ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

5. การอ้างอิงและการเขียนเอกสารอ้างอิง

กรณีที่ผู้เขียนต้องการระบุแหล่งที่มาของข้อมูลในเรื่อง 1) ให้ใช้วิธีการอ้างอิงในส่วนเนื้อเรื่องแบบนาม-ปี (author-date in text citation) โดยระบุ ชื่อผู้แต่ง และปีพิมพ์ของเอกสารไว้ข้างหน้าหรือข้างหลังข้อความที่ต้องการอ้าง เพื่อบอกแหล่งที่มาของข้อความนั้น และอาจะระบุเลขหน้าของเอกสารที่อ้างด้วยก็ได้หากต้องการ 2) ให้มีการอ้างอิงส่วนท้ายเล่ม (reference citation) โดยการรวบรวมรายการเอกสารทั้งหมดที่ผู้เขียนได้ใช้อ้างอิงในการเขียนผลงานนั้นๆ จัดเรียงรายการตามลำดับอักษรชื่อผู้แต่ง ภายใต้หัวข้อ เอกสารอ้างอิง สำหรับผลงานวิชาการภาษาไทย หรือ Reference สำหรับผลงานวิชาการภาษาอังกฤษ โดยใช้รูปแบบการเขียนเอกสารอ้างอิงแบบ APA (American Psychological Association) กรณีรายการเอกสารอ้างอิงภาษาไทย ให้แปลรายการอ้างอิงเป็นภาษาอังกฤษต่อท้ายรายการอ้างอิงภาษาไทยเดิม ตัวอย่างการเขียนเอกสารอ้างอิงมีดังนี้

1. หนังสือ

ชื่อผู้แต่ง. (ปีที่พิมพ์). ชื่อเรื่อง. (ครั้งที่พิมพ์). สถานที่พิมพ์: ผู้จัดพิมพ์.

พรพิมล ตรีโชติ. (2542). **ชนกลุ่มน้อยกับรัฐบาลพม่า**. (พิมพ์ครั้งที่ 2) กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.

Huntington, S. (2003). **The Clash of Civilization and the Remaking of World Order**. New York: Simon & Schuster Paperbacks.

2. วารสาร

ชื่อผู้แต่ง. (ปีที่พิมพ์). ชื่อบทความ. ชื่อวารสาร, ปีที่(ลำดับที่), หน้าแรก-หน้าสุดท้าย

สมบัติ จันทรวงศ์. (2557). **คณาธิปไตยหรือประชาธิปไตยในอาเซียน: มุมมองของ Alexis de Tocqueville**. **วารสารเอเชียพิจาร ฉบับปฐมฤกษ์**, 1(1), 23-63.

Chanrochanakit, P. (2011), **Deforming thai Politics As Read through Thai Contemporary Art**. **Third Text**, 25(4), 419-429.

3. นิตยสารหรือนั่งสือพิมพ์

ชื่อผู้แต่ง. (วัน เดือน ปีที่พิมพ์เผยแพร่). ชื่อบทความ. ชื่อบทความ. **ชื่อนิตยสาร/หนังสือพิมพ์**,ปีที่, หน้า.

มูฮัมหมัดอิลยาส หย้าปริง. (31 พฤษภาคม 2554) จะเอาอย่างไรกับภาคใต้?. มติชน, 35, หน้า 15.

4. บทความจากเว็บไซต์

ชื่อผู้แต่ง, (ปีที่เผยแพร่). **ชื่อเรื่อง**.สืบค้นเมื่อ วัน เดือน ปี ที่สืบค้น, สืบค้นจากชื่อเว็บไซต์

สมชาย ภคภาสวิวัฒน์. (2556). **ความสัมพันธ์ระหว่าง AEC และประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน**. ค้นเมื่อ 22 กรกฎาคม 2557, จาก [ฐานเศรษฐกิจ](#).

*** หมายเหตุ ต้นฉบับบทความที่นำเสนอจะต้องถูกต้องตามหลักเกณฑ์และคำแนะนำการเขียนที่กำหนดเท่านั้น จึงจะได้รับพิจารณาดำเนินการประเมินบทความก่อนตีพิมพ์

แบบฟอร์มเสนอผลงานเพื่อตีพิมพ์ในวารสาร
HUSO Journal of Humanities and Social Sciences

ชื่อเรื่อง ภาษาไทย

ภาษาอังกฤษ

ประเภทบทความ

ชื่อ-สกุล ผู้แต่ง

ภาษาไทย

ภาษาอังกฤษ

หน่วยงาน

(สังกัด).....

ที่อยู่.....

E-mail.....

โทรศัพท์.....

คำยืนยันของผู้แต่ง

ข้าพเจ้าขอยืนยันว่า บทความนี้ไม่เคยเสนอหรือกำลังตีพิมพ์ในวารสารใดมาก่อนและยินดีให้ กองบรรณาธิการวารสาร HUSO Journal of Humanities and Social Sciences เลือกรรหาผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อพิจารณาต้นฉบับของข้าพเจ้าโดยอิสระและยินยอมให้กองบรรณาธิการฯ สามารถตรวจแก้ไขต้นฉบับดังกล่าวได้ตามสมควรและยินยอมว่าบทความที่ลงตีพิมพ์ในวารสารนี้ถือเป็นลิขสิทธิ์ของคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

ลงชื่อ.....

วันที่.....

ส่งมายัง

บรรณาธิการวารสาร HUSO Journal of Humanities and Social Sciences
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
เลขที่ 9 ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220
E-mail: husojournalpnru@gmail.com